

editor
TEAM SEL

Chớm Thu

lưu giữ
BACH MAO
PHÚ LỘC

[HOÀN EDIT - H VĂN] CHỚM THU - Bạch Mao Phù Lục
by selnemoingui

Language: Tiếng Việt

Status: Completed

Published: 2024-06-14

Updated: 2024-11-26

Packaged: 2025-04-23 15:56:13

Chapters: 55

Words: 86,499

Publisher:

DTV EBOOK

Summary: Tên gốc: 七月流火 Hán Việt: Thất nguyệt lưu hoả Tác giả: Bạch Mao Phù Lục Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, H văn, Song khiết 🌸, Cưới trước yêu sau, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp, 1v1, Góc nhìn nữ chính, Chậm nhiệt Số chương: 54 chương Editor: Team Sel Nguồn convert: Jullair - Trinhshinn2703 Nguồn raw: po18 Bookcover: Tiểu Yêu Tinh - YAN Truyện edit phi lợi nhuận và chỉ đăng tại WordPress và Wattpad nhà Sel. Vì chưa được sự cho phép của tác giả, vui lòng không reup hay chuyển ver!

Language: Tiếng Việt

Read Count: 38,744

🍁 Giới thiệu 🍁

🍁 CHỚM THU 🍁

Tên gốc: 七月流火

Hán Việt: Thất nguyệt lưu hỏa

Tác giả: Bạch Mao Phù Lục

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, H văn, Song khiết 🌿, Cưới trước yêu sau, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp, 1v1, Góc nhìn nữ chính, Chậm nhiệt

Số chương: 54 chương

Editor: Team Sel

Nguồn convert: Jullair - Trinhshinn2703

Nguồn raw: po18

Bookcover: Tiểu Yêu Tinh - YAN

Ngày đào hố: 02.08.2024

Ngày lấp hố: 24.11.2024

🍁 **GIỚI THIỆU** 🍁
(Edit bởi Chu)

Người ta nói rằng cụm từ "Lửa cháy tháng bảy" có nghĩa là vào tháng bảy âm lịch, tiết trời dần trở nên mát mẻ, lúc sập tối có thể nhìn thấy sao Hỏa rơi xuống từ phía Tây.

Đến tận khi mùa hạ qua đi, cái lạnh ủa đến.

Cảm giác kích thích khi rơi xuống với tốc độ cực nhanh này, hoàn toàn trùng khớp với nhịp đập rộn rã nơi tim cô vào giây phút đầu tiên chạm mắt Trần Đặc.

-

Cưới trước yêu sau / Nói về duyên phận / Không ngừng cố gắng.

1V1, SC, HE.

*Cuộc sống bình đạm hằng ngày, chậm nhiệt, không logic.

*Nội dung nhiều hơn thịch.

*Nam chính vẻ ngoài lãnh đạm nội tâm u ám, trên giường dần dần trở nên gợi tình.

*Vừa gặp đã yêu, yêu cả một đời.

"Cố thấp sáng những vì sao để chúng ta có thể gặp lại nhau vào mỗi tối."

Truyện edit phi lợi nhuận và chỉ đăng tại WordPress và Wattpad nhà Sel. Vì chưa được sự cho phép của tác giả, vui lòng không reup hay chuyển ver!

🍁 Chương 1 🍁 : Chớm thu

Editor: Qìn

Giản Thực kết hôn vào cuối tháng Tám năm nay, tức là vào tháng Bảy âm lịch.

Không có lý do gì khác, cô chỉ cảm thấy bản thân đã đến tuổi, công việc ổn định, người trong nhà cũng thúc giục.

Trong lòng không có người để nhớ thương nên kết hôn với ai cũng như nhau cả, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Đặc đã cảm thấy rất được, cả hai cùng đến Cục Dân Chính đóng dấu một cái, chuyện này cứ thế mà thành.

Trình Đặc bằng tuổi cô, đều 27 tuổi, là bác sĩ tại Bệnh viện trực thuộc số 1 của Đại học Y.

Bác sĩ ở tuổi này đúng là còn rất trẻ.

Chưa đến lúc phải vội vàng tìm đối tượng kết hôn.

Giản Thực hiện đang làm nhiếp ảnh gia cho một tạp chí thời trang, nếu không nhờ đi xem mắt, đoán chừng cả đời cô sẽ

chẳng bao giờ có liên quan đến Trần Đặc.

Vào ngày thứ ba sau đám cưới vội vã, Trần Đặc phải đi nơi khác huấn luyện.

Giản Thực thông cảm cho anh.

Trần Đặc cũng rất sẵn sàng: "Nếu em có đồ gì cần dọn thì để anh gọi người qua. Anh cũng để lại chìa khóa cho em, mật mã vừa đổi anh gửi tin nhắn cho em rồi."

Anh không ngại việc cô chuyển đến sống chung với mình vì đây là chuyện đương nhiên, nhưng Giản Thực không thích ứng nhanh được như vậy, cô nói chờ anh về rồi tính sau cũng được.

Trần Đặc gật đầu: "Ừm."

Ai ngờ lần huấn luyện này kéo dài tận mấy tháng. Chờ đến khi anh về thành phố Tuy thì đã gần cuối năm.

Lúc nhận được thông tin chuyến bay của Trần Đặc, Giản Thực còn đang ở studio.

Số tạp chí này mời một người mẫu rất khó tính, nghe nói là có ông chủ lớn tiêu tiền để nâng đỡ, năm nay còn quay hai bộ web drama nhưng vẫn chẳng có chút bọt nước nào, ấy vậy mà tính tình cực kỳ kiêu căng.

Giản Thực không hiểu nổi tầm nhìn của tổng biên tập, rõ ràng có rất nhiều người mẫu ăn ảnh hơn cô gái này, tại sao còn cố tình đi theo cô người mẫu khó chiều làm gì?

Chị Dạng nói: "Nói chuyện phải chú ý nghe chưa, sau lưng người ta có người nâng đỡ, em tưởng tổng biên tập muốn à?"

Giản Thực làm ra vẻ buồn cười lại bất đắc dĩ, tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Xong việc cô vội vàng rời đi, chị Dạng hỏi có phải chồng về không, Giản Thực chẳng giấu làm gì, chỉ gật đầu: "Vâng."

Chuyến bay lúc 8 giờ tối, chắc lúc này đã gần hạ cánh, May mắn cô người mẫu kia hôm nay không giày vò lâu, chưa đến 6 giờ đã xong việc, Giản Thực lái xe đến có lẽ sẽ kịp lúc.

"Em về nhà chỉnh lại ảnh, hai ngày sau em gửi cho chị nhé."

"Người ta đòi đêm nay có luôn cơ, nói muốn đăng lên weibo trước."

"Vây chịu thôi." Giản Thực cười: "Em không chỉnh được hết đồng ảnh đó trong hai ba tiếng được."

Biết cô đang nói đùa, chị Dạng cười mắng: "Em đúng là... thôi đi nhanh đi."

"Thôi em đi đây, bye."

Thời tiết cuối tháng 12 ở thành phố Tuy lạnh cóng, ven đường có lớp tuyết dày, nhìn thân cây trụi lủi, cô đã chẳng còn nhớ dáng vẻ xanh um tươi tốt của nó nữa rồi.

Nhưng Giản Thực vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Trần Đặc.

Hầu hết các địa điểm xem mắt đều giống nhau, nào là quán cafe, phòng trà hoặc công viên. Mà Giản Thực lại gặp Trần Đặc ở bệnh viện.

Anh có vẻ miễn cưỡng khi phải gặp người lạ, lúc mợ giới thiệu anh với cô, Giản Thực đã trò chuyện với anh trên wechat được một tuần.

Suốt một tuần nói chuyện qua mạng mà không gặp mặt.

Lần đầu gặp mặt lại bởi vì cô đi ra ngoài không cẩn thận bị bong gân, mà tình cờ Trần Đặc lại là bác sĩ trực đêm đó.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đen, trên người anh mặc áo blouse trắng vô cùng sạch sẽ, như thể phân biệt rõ ràng với màn đêm u tối.

Chẳng hiểu tại sao lần đầu tiên Giản Thực nhìn thấy Trần Đặc, lại cảm thấy cốt cách của anh rất tốt.

Nếu không cô sẽ chẳng kinh ngạc vì sống lưng thẳng tắp cùng dáng người tuyệt đẹp của anh.

Trong trẻo như vị thần phương Đông, giống như lửa chảy thág bầy.

Người ta nói rằng cụm từ "Lửa chảy thág bầy" có nghĩa là vào thág bảy âm lịch, tiết trời dần trở nên mát mẻ, lúc sập tối có thể nhìn thấy sao Hoả rơi xuống từ phía Tây.

Cảm giác kích thích khi rơi xuống với tốc độ cực nhanh này, hoàn toàn trùng khớp với nhịp đập rộn rã nơi tim cô vào lúc ấy.

Cô đã gặp qua không ít nam thanh nữ tú, nhưng chỉ có Trần Đặc mới khiến cô cảm thấy kinh ngạc đến mức sững sờ.

901 words

02.08.2024

🍁 Chương 2 🍁 : Có người đón tôi rồi

Editor: Qìn

Tám giờ tối, Trần Đặc cùng đồng nghiệp từ sân bay đi ra.

Đơn vị cử hai người đi huấn luyện, ban đầu không có Trần Đặc, nhưng sau đó anh đã nộp đơn lên cho chủ nhiệm, xem như tạm thời được bổ sung.

Hương Kha Lâm cảm thấy rất lạ, không phải anh mới kết hôn chưa được bao lâu sao, năm nào cũng có cơ hội đi huấn luyện, đâu nhất thiết phải đi ngay lần này?

Sau khi ra ngoài, Hương Kha Lâm gọi xe, hỏi anh có muốn về chung không.

"Không cần đâu." Trần Đặc đứng đó, lặng lẽ từ chối, khăn quàng cổ che đi nửa gương mặt, giọng nói cũng hơi ồm ồm: "Lát nữa có người đến đón tôi rồi."

"Ai thế? Vợ cậu à?"

"Ừ."

Nếu đã như vậy thì Hướng Kha Lâm cũng không rủ anh về chung nữa, chỉ nói: "Xem ra bác sĩ Trần của chúng ta nghĩ thông suốt rồi. Đợt trước ai là người mới cưới xong không chịu đi hưởng tuần trăng mật mà lại đi huấn luyện chứ? Bây giờ về rồi thì tranh thủ nghỉ ngơi, ở cạnh vợ nhiều vào, tôi còn chờ được uống rượu mừng của hai người đấy."

"Đúng rồi, vẫn làm hôn lễ chứ?"

Chuyện đăng ký anh chỉ kể với Hướng Kha Lâm chứ không nói với ai khác trong bệnh viện.

Anh không thích ồn ào.

Chuyện tổ chức hôn lễ còn chưa nằm trong kế hoạch, hơn nữa công việc của Giản Thực cũng rất bận, mấy tháng này thi thoảng hai người mới liên lạc, lúc không thể gọi cho nhau được, anh sẽ vào xem weibo của cô.

Cô là người hướng ngoại năng nổ giống Hướng Kha Lâm, một ngày phải up mười mấy bài trên weibo.

Chụp rất nhiều ảnh mà không có cô xuất hiện, nhưng anh vẫn có thể đoán được ngày hôm đó cô có vui hay không.

Trong một bài đăng hai tháng trước, cô đã đi dự đám cưới của một người bạn cùng lớp cấp ba.

Cô uống chút rượu, hai má ửng hồng, không có caption, chỉ nhìn sắc mặt của cô, anh không đoán được cô thích hay là không thích.

Trầm Đặc chớp mắt, chỉ đáp: "Ừ."

"Ừ ừ, suốt ngày chỉ biết ừ." Hướng Kha Lâm càu nhàu: "May có dì cậu tìm người xem mắt cho đấy, nếu không đầu gối như cậu chẳng biết bao giờ mới kết hôn được."

Hùng hổ trong chốc lát, Hương Kha Lâm bỗng nhiên nhận ra mình vẫn còn độc thân đến giờ, liền lập tức im lặng.

Nói thế nào thì nói, giờ Trần Đạt là người đã kết hôn, là đàn ông đã có vợ rồi.

Còn anh ta ấy à, lát nữa phải về tăng ca viết báo cáo.

Càng nói lại càng sốt ruột.

"Thôi không nói chuyện với cậu nữa, xe tôi tới rồi, về trước đây."

"Ok."

Trần Đạt nhìn anh ta rời đi.

Bên ngoài rất lạnh, không thể bằng trong nhà có máy sưởi, Trần Đạt kéo vali, tay còn lại đút vào túi áo khoác, hơi thở tỏa ra trong không khí hóa thành một làn sương trắng, làm mờ đi đám đông xung quanh.

Mắt anh rũ xuống, chẳng biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Mãi tới khi nhận được điện thoại của Giản Thực, cô hỏi anh đã xuống máy bay chưa.

"Anh xuống rồi." Trần Đạt nói: "Đang ở sân bay số một."

Từ trước đến nay anh tích chữ như vàng, rất ít khi chủ động nói gì đó, báo địa chỉ xong là chỉ đứng ở đó chờ cô.

Xe của Giản Thực dừng trước mặt anh rồi bấm còi hai lần.

"Nhanh lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm."

Cô mở cốp xe, Trần Đạt cất đồ xong xuôi mới ngồi vào ghế phụ.

"Anh đói không? Thành phố Du lạnh chứ?" Sau khi lên xe, Giản Thực đưa cho anh chai nước: "Em nghe nói mùa đông ở miền nam lạnh hơn miền bắc nhiều, không có máy sưởi thì mặc nhiều quần áo cũng chẳng có tác dụng gì. À đúng rồi, lát nữa tụi mình đến nhà mợ ăn cơm trước, anh gọi báo với họ là đã về chưa? Mà giờ này về ăn cũng coi như ăn khuya luôn rồi..."

Cô có rất nhiều câu hỏi, trong xe cũng bật bài hát mà cô yêu thích.

Trước mặt bày mấy chú vịt con nhỏ mặc áo mưa vàng. Anh đã nhìn thấy chúng trên weibo của Giản Thực, hình như là của người bạn nào đó tên Đồng Đồng tặng.

Chắc là một cô gái.

Anh còn ngửi được mùi nước hoa, tươi mát tựa như hoa nhài nở sau mưa.

Rất giống cô.

Trần Đặc chậm rãi trả lời từng câu một: "Ừm, anh không đói, vừa nãy trên máy bay có ăn cơm rồi. Thành phố Du cũng không lạnh lắm."

Chỉ là còn chưa kịp gọi điện thoại, việc đầu tiên anh muốn làm sau khi xuống máy bay chính là báo bình an với cô, nhưng sau khi đi ra lại quên mất.

Giản Thực nói không sao, lúc cô đi đón anh đã gọi cho mợ rồi, lát đến nói sau cũng được,

Trần Đặc chuẩn bị cầm điện thoại rồi lại buông: "Ừm."

Thắt dây an toàn, ngồi ở ghế phụ, nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn.

Giản Thực không nhìn được mà liếc mắt nhìn thêm hai lần.

"Có phải anh mệt rồi không? Hay anh chớp mắt một lát đi."

Giản Thực tinh ý vắn nhỏ nhạc xuống, Trần Đặc nói không cần.

"VẬY ĐƯỢC RỒI."

Khoảng cách từ sân bay đến nhà mợ phải mất hơn một giờ lái xe, lúc đến đó đã là 9 rưỡi.

Hai người thường liên lạc nhiều nhất trên wechat, thì thoảng mới gọi video, coi như hoàn thành nhiệm vụ nào đó. Bởi vì Trần Đặc không biết nói chuyện, Giản Thực đối diện với cameras cũng chỉ có thể thấy anh ngồi đó đọc quyển sách dày cộm.

Vẻ ngoài của anh rất đẹp, lông mày cao, sống mũi thẳng, đôi mắt nhìn rất thâm tình, nhưng đuôi mắt lại toát ra vẻ sắc bén lạnh lùng.

Thấu kính hơi mỏng trên sống mũi càng làm giảm đi nét ôn hòa.

Suốt quãng đường còn lại cả hai đều im lặng.

Sau khi đến nơi, cô lấy đồ ở ghế sau, Trần Đặc chủ động xách giúp.

"Cậu mợ, tụi con đến rồi đây."

1111 words

09.08.2024

🍁 Chương 3 🍁: Chẳng thể khiến anh khom lưng

Editor: Qinn

Trước khi lên lầu, Giản Thực còn phải ra ghé sau để "biến hình".

Áo dệt kim mỏng manh màu xanh xám được thay bằng chiếc áo khoác dày dặn, bên trong còn mặc thêm áo len cổ cao, thay giày cao gót bằng ủng đi tuyết, lúc đứng cạnh anh ít nhất cũng thấp hơn nửa cái đầu.

Lúc này cô đang ngoan ngoãn đứng trước cửa, dáng vẻ dịu dàng hiền lành, nếu không phải đôi môi còn đỏ mọng thì khó có thể tưởng tượng vừa rồi cô vẫn khoác lên mình dáng vẻ của một cô gái thời trang phang thời tiết.

Thay quần áo thôi mà như đổi thành người khác vậy.

Sợ làm Trần Đặc sợ, Giản Thực quay qua giải thích: "Ngại quá, anh đừng để ý nha, em mà mặc như ban nãy vào nhà, mợ em còn tưởng có yêu quái đột nhập đấy."

Cậu mợ đều là giáo viên, khó tránh khỏi có chút bảo thủ. Hơn nữa hôm nay lạnh thế này, đa số không có cô gái nào mặc ít như cô.

Giày cao gót còn lộ chân, có lẽ chưa kịp vào cửa thì chân đã bị đánh gãy rồi.

Trần Đặc tỏ vẻ thông cảm, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Nghĩ thầm đúng là trên đời này không có yêu quái nào xinh đẹp như cô, mà giống yêu tinh hơn.

Từ bé Giản Thực đã ở chung với cậu mợ, cho nên lần này chẳng khác gì về nhà.

Vừa vào cửa, mợ đã mắng: "Con nhóc chết tiệt kia, sao bây giờ mới về?"

"Ai nha, tối nay tuyết rơi nhiều thế này làm sao con lái xe nhanh được, mợ tưởng con lái máy bay hả?"

"Thế Tiểu Trần đâu? Tiểu Trần có về không?"

Giản Thực cởi áo khác, đứng ở huyền quan đổi giày, quay đầu nói: "Ở đằng sau ạ."

Trần Đặc đi theo sau cô, vừa nãy bị cửa chặn lại, bây giờ mợ mới nhìn thấy.

"Ai da Tiểu Trần tới rồi, sao còn mang nhiều đồ về thế làm gì?"

Trần Đặc khách khí: "Bọn con đến vội quá nên chỉ mang theo ít đặc sản của thành phố Du, còn lại đều là Giản Thực mua."

Giản Thực đã thay dép xong, vừa vào phòng khách đã cầm nho ăn, cười nói: "Thế nào, con ngoan lắm đúng không?"

"Ồ ờ ờ, con ngoan nhất. Kết hôn rồi mà vẫn không ra dáng người lớn gì cả. Con nói xem mấy tháng này con bận cái gì mà phải đợi Tiểu Trần về thì mới chịu về đây thăm cậu mợ?"

Đúng là lần nào đến cũng phải nghe lỗi nhải.

Cậu đi ra khỏi phòng, nói người trẻ tuổi đương nhiên công việc bận bịu, bảo bà ít nói mấy câu.

Cơm đã làm xong, đồ ăn vừa hâm nóng lại nên còn rất thơm.

Mợ dọn đồ xong thì gọi Giản Thực, bảo cô đừng ăn nhiều trái cây quá, cẩn thận lát nữa không ăn được cơm.

Giờ đã muộn, vốn dĩ Giản Thực cũng không có hứng muốn ăn, vì có Trần Đặc ở đây nên cô mới nhấm vài miếng.

Trần Đặc thì ngược lại, nhìn cả bàn đồ ăn phong phú, trong lúc nhất thời không dám động đũa, mắt nhìn về phía Giản Thực, cô nói: "Không sao đâu, anh ăn chút gì đi."

Cơm trên máy bay làm sao no bụng được.

Sau khi ăn xong thì ngồi ôn lại chút chuyện nhà.

Tuy Trần Đặc ít nói nhưng thái độ rất tốt, khiến cậu mợ cực kỳ vui vẻ.

Lần đầu mợ giới thiệu Trần Đặc cho cô, còn nói anh chàng này vừa trẻ tuổi lại có năng lực ra sao, công việc ổn định lại không có thói quen xấu, vẻ ngoài còn tuấn tú lịch sự.

Tuy rằng không phải gia đình giàu có gì nhưng thu nhập của bác sĩ hầu như không quá thấp.

Chỉ là không có cha mẹ, quá đáng thương.

Người thân duy nhất là bà nội thì cũng đã mất vì bệnh.

Có lẽ anh vội vã kết hôn là do lúc trước bà nội lo sau này anh cô đơn không có ai bên cạnh nên thúc giục nhiều lần.

Chỉ là bây giờ người đã đi rồi, anh sống hạnh phúc thế nào thì bà nội cũng chẳng biết.

"Con muốn phụng dưỡng mà ba mẹ chẳng còn. Con người ấy à, chỉ khi nào mất đi mới biết quý trọng, giờ có muốn đền bù cũng chẳng kịp."

Giản Thực vào bếp rửa chén với mợ, Trần Đặc và cậu ở bên ngoài. Phòng khách rất im ắng, đoán chừng hai người đó lại chơi cờ vây.

Giản Thực ôm lấy cánh tay mợ: "Cho nên bây giờ con đối xử với mợ rất tốt không phải sao? Chờ cậu mợ già thì con sẽ nuôi hai người."

"Bố nhà chị, dẻo miệng." Mợ ra chiều ghét bỏ nhưng khóe miệng không giấu được nụ cười, sau đó lại nói mấy lời thăm thía: "Con ấy, bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải có con với Tiểu Trần, ít hao tâm tổn sức cho công việc đi. Mợ chẳng biết bây giờ các con theo trend theo trủng thế nào, nhưng mùa đông phải mặc cho ấm, cẩn thận sau này mang bệnh đấy."

"Con biết rồi, biết rồi mà." Giản Thực nói: "Bây giờ con chưa muốn có con."

"Sao thế? Bảo con mang thai mà cứ như đòi mạng con thế nhỉ?"

Hai người mới kết hôn được bao lâu chứ? Tuy đã non nửa năm, lại vừa đến tầm 27-28 tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất để sinh con đẻ cái.

Con người Trần Đặc không tệ, nhìn rất đáng tin.

Hai người ít khi gặp nhau, nhưng ban này ngồi ăn cơm, Giản Thực thích hay ghét món gì, anh đều biết rõ.

Điều này khiến cô phải suy nghĩ.

Giản Thực cảm thấy kỳ lạ, cô với Trần Đạt mới ăn chung với nhau hai lần, sao thói quen cùng sở thích của cô đều bị anh nắm rõ trong lòng bàn tay như vậy?

"Mợ, mợ nói xem có phải Trần Đạt yêu thầm con không? Chứ không sao vừa nhìn thấy con lần đầu là anh ấy đã đồng ý kết hôn?"

Yêu đương qua mạng rồi xem mắt cũng không nhanh thế này.

"Con ít mơ mộng vẫn vợ đi. Tiểu Trần người ta trước đó còn chẳng biết con là ai thì yêu thầm cái rắm gì. Với lại con về nước chưa lâu, trong lòng con còn không rõ à?"

Vừa tốt nghiệp đại học là cô đã đi du học rồi đi làm, đến tận tháng ba năm nay mới về nước.

Trước đây Trần Đạt cũng không phải người địa phương, xem bằng cấp của anh có lẽ sau khi vào đại học mới đến thành phố Tuy. Sau này bà nội bệnh nặng, anh mới đón bà lên ở cùng để tiện chăm sóc, từ đó trở đi không chuyển đi nơi nào nữa.

Giản Thực nghĩ thấy cũng đúng.

Hai đường thẳng song song, cơ bản Trần Đạt không quen biết cô.

"Thế còn con thì sao, không phải mới nhìn thấy người ta lần đầu cũng đã đồng ý kết hôn à?"

Trước đây cũng giục cô rất nhiều lần nhưng chẳng lần nào có hiệu quả chứ đừng nói đến việc kết hôn.

Lúc bà giới thiệu Trần Đặc, trong lòng chỉ ôm tâm lý thử vận may, hai đứa kết bạn wechat, nói chuyện phiếm cũng chẳng nóng chẳng lạnh, ai ngờ mới gặp lần đầu, Giản Thực không nói hai lời đã đồng ý ngay.

Giản Thực cợt nhả: "Con háo sắc mà, mợ có tin con yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không?"

"Con nhóc này, không giúp được gì thì ra ngoài nhanh lên, đừng ở chỗ này làm chướng mắt mợ."

Giản Thực lập tức nghiêm túc lại, chỉ cười chứ không nói nữa.

Quay đầu nhìn về phía phòng khách, nhìn thấy bóng dáng của Trần Đặc, tâm trạng hơi trầm xuống, cô nhớ lại ngày đầu quen anh.

Thật ra nhìn anh rất lạnh lùng, thuộc về loại hình không dễ tiếp cận, lại còn ít nói. Giản Thực không chắc mình có thể "tóm" được anh, lúc ấy trực tiếp đề nghị đăng ký kết hôn là bị mợ lải nhải đến nổi lỗ tai mọc kén rồi.

Cô không ngờ Trần Đặc sẽ gạt đầu dứt khoát như vậy. Dứt khoát đến nỗi làm cô nghi ngờ. Sau đó Giản Thực không nhịn được hỏi: "Điều kiện của anh không kém, sao lúc trước không quen bạn gái hay kết hôn?"

Cho dù là xem mắt thì cũng có rất nhiều người thích, nào đến lượt cô cơ chứ?

Giản Thực cho rằng anh sẽ lấy cớ qua loa như công việc bận rộn, không ngờ anh chỉ im lặng một lát rồi nhẹ giọng: "Bởi vì chưa tìm được người nào phù hợp với linh hồn mình."

Không tìm được người có linh hồn phù hợp cho nên chọn độc thân?

Giống như một cái cây cổ thụ cứng cỏi.

Gió lớn cỡ nào cũng chẳng thể khiến anh khom lưng.

1578 words

16.08.2024

🍁 Chương 4 🍁 : Nghe theo em

Editor: Qìn

Chẳng qua Giản Thực cũng không để ý đến chuyện Trần Đặc đã tìm được người có linh hồn phù hợp hay chưa. Bởi vì cô chính là người có thể bị gió lớn làm cho khom lưng.

Cuộc sống ngắn ngủi, chỉ cần thoải mái là được.

Mới vừa cơm nước xong, bên ngoài tuyết rơi càng lớn, Giản Thực vào bếp đun nồi nước ấm, trong lúc chờ nước sôi, cô còn nghe thấy Trần Đặc và cậu mình nói chuyện.

Nhưng nói gì thì Giản Thực không nghe rõ được.

Chờ đến khi cô vào phòng khách, chỉ thấy Trần Đặc đang thu dọn bàn cờ một mình.

Cổ tay áo của người đàn ông đã được xắn lên, đường cong cánh tay lưu loát sạch sẽ, cổ tay trái đeo một chiếc đồng hồ. Mặt đồng hồ màu xám bạc khiến mạch máu màu xanh nhạt dưới ánh đèn của phòng khách lại càng thêm đẹp mắt.

Thậm chí còn có chút gợi cảm.

"Cậu đâu?" Giản Thực hỏi.

"Cậu về phòng rồi, nói là hơi choáng đầu."

"Lại uống rượu sao?"

"Ừm." Thật ra không cần hỏi, chỉ cần cô đứng gần là có thể ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người anh.

Trần Đặc đáp: "Anh chỉ nhấp một ngụm nhỏ thôi."

Cậu thích uống rượu, buổi tối còn uống hai chén rồi mới đi ngủ, nói hoa mỹ là để ngủ ngon. Người có tuổi rồi nên càng ngày càng khó ngủ, giấc ngủ cũng chẳng được lâu, trời chưa sáng đã thức dậy.

Hôm nay Trần Đặc đến, cậu vui nên uống quá chén.

Giản Thực không mấy quan tâm chuyện này, chỉ cảm thấy mới mẻ.

"Bên ngoài tuyết đang rơi nhiều, mợ nói buổi tối lái xe về không an toàn nên bảo chúng ta ở lại đây một đêm, sáng mai rồi về." Đây là anh đang hỏi ý kiến cô.

Hôm nay Trần Đặc mới từ thành phố Du về, ngồi máy bay cả ngày vốn đã mệt mỏi. Giản Thực sợ anh lạ giường sẽ không ngủ ngon.

Nhưng giờ này về thì cũng khuya quá rồi.

Trần Đặc không có ý kiến, chỉ nói rằng đều nghe theo cô.

"Ngoan vậy sao? Nghe theo em hết à?"

Anh bỗng nhiên cười khẽ: "Ừm."

Ngủ ở đây một đêm cũng không sao, chẳng qua quần áo tắm rửa của anh đều ở dưới xe, lát nữa sẽ xuống dưới lầu lấy.

Chuyện này cũng đơn giản.

Sau khi dọn dẹp phòng cho khách xong, Giản Thực cầm chìa khóa rồi cùng anh đi xuống, đến khi lên nhà cậu mợ đã đi ngủ.

Giản Thực nói: "Giường trải xong rồi, em đi tắm trước đã."

Trần Đạc gật đầu: "Ừm."

Vừa nãy Trần Đạc nhận được tin nhắn của Hướng Kha Lâm, nói muốn một bản ghi chép của cuộc họp mấy hôm trước, anh đang mở máy tính, quay đầu liền thấy Giản Thực đã đi vào phòng tắm.

Cách một cánh cửa, Trần Đạc ngồi trước bàn sách, nghe tiếng nước tí tách truyền ra từ trong phòng tắm.

Trong phòng ngủ rất yên ắng, đến nỗi cả âm thanh cô cởi quần áo, thử độ ấm của nước, ngay cả tiếng nước từ vòi hoa sen tưới lên người cô, anh đều nghe, tưởng tượng ra một cách rành mạch rõ ràng.

Bỗng nhiên Trần Đạc có chút đứng ngồi không yên.

Sau khi gửi bản ghi chép cuộc họp cho Hướng Kha Lâm, anh liền đi ra ban công hút điếu thuốc, còn đứng đó hồi lâu, mãi đến khi nghe thấy Giản Thực gọi mình.

"Sao vậy?"

"Em... em quên lấy quần áo, anh tìm giúp em với."

Đồ dùng cá nhân trong nhà đều còn mới, cô chỉ cầm theo nước tẩy trang với khăn ướt đi vào, tắm được một lúc mới nhớ ra không cầm áo ngủ.

Bình thường ở một mình đã quen với việc tắm xong thì quần khăn ra ngoài, hoàn toàn quên mất đêm nay ở nhà vợ, trong phòng còn có cả Trần Đặc.

Do dự một hồi cô mới dám gọi Trần Đặc.

Hô hấp của người ngoài cửa hơi tạm dừng, im lặng trong chốc lát mới hỏi: "Ừm... ở đâu?"

Giọng nói của anh hơi trầm xuống.

"Chắc là trong tủ."

Thật ra Giản Thực cũng không rõ lắm, lâu rồi cô chưa về nhà, vừa nãy đổi ga giường cũng là vợ tìm cho.

Giản Thực nói: "Anh cứ lấy bữa một cái cho em mặc là được."

Tạm chấp nhận một buổi tối là ổn rồi.

"Ừm."

Trần Đặc không biết tại sao từ bé đến lớn Giản Thực đều ở với cậu vợ, nhưng nhìn cách bày trí trong nhà, hẳn là cậu vợ rất yêu thương cô, coi cô như con gái ruột của mình vậy.

Phòng ngủ cũng được bày trí theo phong cách mà cô thích.

Tường màu trắng sữa, rèm cửa xanh lục, trên bàn còn bày hai bức ảnh - một tấm là ảnh gia đình, chàng trai bên cạnh cô chắc hẳn là cậu em họ Mạnh Khởi Giang.

Tấm còn lại là ảnh tập thể hồi cấp ba.

Cô đứng trong đám người, làn da trắng như phát sáng, không đứng ở giữa nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Trời sinh đã hấp dẫn ánh mắt người khác.

Ngoại trừ ngũ quan chưa được nẩy nở như bây giờ, quả thực Giản Thực hồi cấp ba giống hệt với Giản Thực bây giờ.

Bên cạnh tủ quần áo là kệ sách, bên trong bày rất nhiều giấy khen cùng cúp của cô hồi cấp hai, cấp ba.

Trần Đặc không nhìn kỹ, chỉ lo đi tìm quần áo.

Lúc mở cửa tủ ra, anh còn tưởng lâu không có người dùng sẽ có mùi mốc, không ngờ mùi hương rất dễ chịu như còn vương ánh mặt trời.

Ngón tay của người đàn ông lướt qua từng cái một, nhìn thấy đồng phục học sinh cùng mấy bộ áo ngủ của cô.

Không lâu sau, anh gõ cửa phòng tắm, Giản Thực mới dò đầu ra.

Hai má cô gái ửng hồng, môi đỏ ướm át, sau khi tẩy trang, gương mặt trái xoan kia càng thêm non nớt, làn da hơi mỏng, dưới mắt còn có nốt ruồi lệ xinh đẹp, lông mi còn rất dài.

Có lẽ trong phòng tắm vừa nóng vừa ẩm nên cả người cô đã nhuốm một màu hồng nhạt mê người.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, cổ họng Trần Đặc buộc chặt, đột nhiên cảm thấy rất khát nước.

Giản Thực hỏi: "Sao vậy?"

Trần Đặc: "Anh không tìm thấy."

"Áo ngủ hả?"

"Ừm." Giọng nói của anh thuần hậu trầm thấp, mang theo chút lạnh nhạt từ tính.

Hơi nước trong phòng tắm mờ mịt, thoang thoang cả mùi thơm của sữa tắm.

Cô cũng không nhận ra trong giọng nói của anh đã mất tự nhiên.

"À, không sao. Lâu rồi nên quần áo không mặc được, không tìm được là chuyện bình thường."

Tuy trong nhà có máy sưởi nhưng nước ấm đã tắt đi, hơi nước bốc lên, nhiệt độ trên cơ thể cũng dần giảm xuống.

Giản Thực cắn môi: "Thôi được rồi, em mặc quần áo vừa này cũng được..."

Tuy rằng mặc lại quần áo từ hồi sáng đi ngủ sẽ không thoải mái, nhưng còn tốt hơn là không mặc gì ra ngoài.

Đang định đóng cửa phòng tắm lại, Trần Đặc lại nói: "Trong vali của anh có mấy chiếc áo sơmi sạch, em có muốn mặc không?"

1294 words
23.08.2024

🍁 Chương 5 🍁 : Tay có lạnh không?

Editor: Qìn

Giản Thục cũng không phải là người thích làm ra vẻ, có quần áo để mặc thì đương nhiên là cô cần.

Chỉ là không ngờ thấy Trần Đặc gầy vậy mà áo của anh mặc trên người cô lại rộng rất nhiều.

Cổ tay áo phải xắn lên mấy vòng, vạt áo che qua đùi, tránh cho việc cô phải xấu hổ vì bên trong không mặc cái gì.

Kết quả vừa ra khỏi phòng tắm, Giản Thục liền nhìn thấy Trần Đặc đang cởi quần áo trong phòng.

Trên người anh cũng mặc áo sơ mi, cúc áo đã cởi hai viên, để lộ ra hầu kết sắc bén cùng xương quai xanh gợi cảm.

Vạt áo đã rút ra khỏi lưng quần, vốn dĩ người đàn ông nhìn kiêu ngạo lạnh lùng giờ phút này lại nhiễm thêm chút phong lưu.

Giản Thục nhìn đi nơi khác, nhẹ giọng nói: "Em tắm xong rồi."

Cởi hai viên cúc áo xong, Trần Đặc rút tay lại, rũ mắt nhìn cô đi ngang qua mình: "Ừm."

Thật ra anh không định cởi hẳn áo ra.

Có lẽ do trong phòng quá ngột ngạt.

Trần Đặc hay mặc sơmi, đa số đều có màu nhạt, vài chiếc có họa tiết kẻ sọc, khiến khí chất của anh càng thêm sạch sẽ.

Bình thường đều cài cúc áo cẩn thận, lúc này lại cảm thấy cổ khó chịu.

Giản Thực không rảnh quan tâm đến anh, sợ làm phiền cậu mợ nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, cầm máy sấy đến phòng khách sấy tóc, nhưng Trần Đặc lại liếc mắt nhìn cô mấy lần.

Đến khi cô về lại phòng, anh còn chưa ra khỏi phòng tắm.

Giản Thực để lại đèn bàn cho anh, sau đó lên giường ngủ trước, lâu rồi không về nên có hơi lạ giường.

Áo sơmi của Trần Đặc cũng vậy.

Cô chưa từng mặc quần áo của người khác.

Chất vải của chiếc áo này rất tốt, ít nhất còn tốt hơn áo ngủ mấy năm trước của cô, nhưng hơi thở nam tính còn vương lại quá mãnh liệt, có lẽ do tác dụng tâm lý, khiến cô cảm thấy hương vị này rất ngang ngược, khi không lại xâm chiếm tất cả cảm quan của cô.

Đến khi đầu vú cọ xát với vải dệt, lỗ tai cô cũng đỏ lên.

Đang dần chìm vào giấc ngủ, phía sau vang lên tiếng bước chân.

Trần Đặc đứng trước mép giường trong chốc lát, lúc sau mới xốc chăn lên, Giản Thực cảm nhận được hơi thở sạch sẽ ướt nóng,

cách mấy centimet nhưng cô cũng chẳng dám quay đầu lại nhìn.

Sau khi đèn tắt một lúc lâu, một cánh tay từ phía sau đuổi đến: "Tay có lạnh không?"

Hơi thở của người đàn ông trưởng thành chọt tới gần, phả vào sau tai cô, trái tim cô run lên.

"Trần Đặc."

"Hửm?"

Anh nhẹ giọng đáp, cô lại im lặng, đột nhiên chẳng biết phải nói gì.

Tay chân cô lạnh lẽo bầm sinh, bây giờ Trần Đặc lại gần, lòng bàn tay khô ráo ấm áp bao lấy tay cô.

Đúng là ấm hơn rất nhiều.

Nhưng nghe thấy tiếng hít thở phập phồng của anh bên tai, giống như lại có chút chờ mong khác.

"Nếu anh chỉ hỏi tay em có lạnh không..." Giản Thực nói: "Thì đừng ôm em."

Trong đêm đông an tĩnh chỉ còn tiếng hít thở quấn quanh.

Trần Đặc nghe thấy nhịp tim của mình rộn ràng, vào lúc Giản Thực nói đã nhìn thấy quần áo trong tủ, Trần Đặc đã xoay người cô lại rồi chặn môi cô.

Mười ngón tay quấn vào nhau.

Nụ hôn của anh có chút dùng sức.

Tiếng thở dốc dày đặc tràn ra từ cổ họng, Giản Thực không nhìn được, muốn dùng chân đá văng anh ra, nhưng cuối cùng lại bị anh dùng đầu gối kẹp chặt.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, hơi thở cũng trở nên thô nặng: "Đừng nhúc nhích."

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Trần Đặc, người này miệng kín như bưng, Giản Thực không biết có phải anh đang giả vờ hay không.

Hai người đã nói chuyện phiếm trên wechat một tuần, đã biết tên họ, diện mạo cùng công việc của đối phương.

Ngày hôm đó cũng vừa khéo, Giản Thực bị tẹo chân phải đi khám bác sĩ, là anh ngồi xổm xuống cởi giày cho cô.

Giản Thực gọi một tiếng "Bác sĩ Trần", anh chỉ nhàn nhạt đáp: "Ừm."

Khi đó mắt cá chân bị anh nắm lấy, lòng bàn tay có vết chai mỏng của anh khiến cô hơi nhột, Giản Thực khẽ rút chân lại, anh đã nói: "Đừng nhúc nhích."

Chỉ có vậy thôi mà cô đã nhớ rất lâu, sau khi đăng ký xong lại mỗi người một nơi, Giản Thực chưa từng không nhớ đến anh.

Nhưng hôm nay bị tấn công một cách nóng bỏng thế này, cô có chút không chịu được.

Cô thở dốc, bên dưới đã ướt: "Trần Đặc..."

Cô duỗi tay đẩy nhẹ đầu anh, nhưng chút sức lực này chẳng có tác dụng gì, Trần Đặc cắn vào cổ cô, tay lại cởi cúc áo.

Giọng nói mơ hồ không rõ: "Hửm?"

Đây là áo của anh, dù đã mặc ở trên người cô nhưng anh vẫn cởi được một cách dễ dàng.

Bên trong cô không mặc áo lót.

Nhận ra điều này khiến tim anh đập càng nhanh hơn.

Trần Đạt ngậm lấy đầu vai non mịn của cô mà mút mạnh, tiện đà lùi dần xuống, tay Giản Thực đã chạm đến mái tóc hơi ẩm tay của anh.

Tiếng rên khe khẽ khi động tình của cô khiến anh càng thêm không thể khống chế, cắn nhẹ vào đầu vú đã đứng thẳng kia khiến da đầu cô tê dại: "A...."

Thật ra anh càng muốn làm quá đáng hơn một chút.

Nhưng lại không muốn dọa cô sợ, vì thế triển miên hôn cổ cô, sau đó lại lần lên liếm mút cánh môi non nớt kia.

"Giản Thực."

"Hửm?"

Áo đã cởi ra, tay anh sờ xuống, khi mút vào rồi lại thả ra luồng hơi nóng bỏng: "Có thể làm được không?"

... Không cho ôm, vậy có thể làm được không?

Dục vọng ngo ngoe rục rịch khiến giọng nói của cô có chút thay đổi, nhưng cô vẫn cố giữ tỉnh táo để nhắc nhở: "Còn... đang ở nhà cậu mợ mà."

"Anh biết." Anh không định làm ra động tĩnh gì lớn, nhưng giờ phút này đè cô dưới thân, Trần Đạt không khỏi nhớ lại những giấc mộng hoang đường của mình.

Anh không phải thích cô từ ánh mắt đầu tiên.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, anh đều hy vọng cô sẽ thuộc về mình.

Chỉ thuộc về một mình anh.

Yêu cầu này có chút quá mức, nhưng anh không thể khống chế bản thân, chỉ có thể ra vẻ chạy trốn đến thành phố Du, nhưng vẫn chẳng thể kìm chế được nhớ nhung.

"Anh sẽ nhẹ chút, em đừng lên tiếng."

1209 words

28.08.2024

🍁 Chương 6 🍁 : Anh muốn em (H)

Editor: Qín

Áo sơ mi trên người đã cởi ra, Giản Thực trần truồng nằm dưới thân anh, Trần Đặc cũng chạm đến nơi trơn trượt.

Dáng người của cô rất đẹp, ngực lớn eo thon, chân dài... Trần Đặc cẩn thận hôn cô, ngón tay đã chạm vào giữa hai chân, đầu ngón tay ấn nhẹ khe thịt.

"Ngứa..." Giản Thực không chịu nổi anh thế này, ngón tay siết chặt vạt áo của anh.

Trần Đặc nói: "Em ướt rồi."

"Em biết." Anh vẫn còn đang day nhẹ âm đế: "Anh có làm hay không đây?"

Cô nhỏ giọng thúc giục.

Đây là lần đầu tiên của cô, cơ thể cực kỳ nhạy cảm, mới chỉ hôn nhẹ rồi mơn trớn mà đã ra rất nhiều nước.

Trong phòng không có đèn ngủ, trong đêm tối, dục vọng như dâng trào, anh dựa vào tiếng thở dốc của cô mà miêu tả dáng vẻ mê mê động lòng người này.

"Em muốn lắm sao?" Anh vùi đầu lưu luyến trước ngực vợ mình, Giản Thực uốn ngực tiện cho anh liếm mút, ngón tay bên dưới lại đột nhiên đẩy khe thịt ra.

"A..." Cô tê dại run rẩy, cắn môi nuốt tiếng rên rỉ, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: "Chẳng lẽ anh không muốn? Nếu vậy sao còn nói dối là không tìm thấy áo ngủ của em?"

Ý của cô chính là: "Trần Đạt, anh đừng giả vờ nữa, rõ ràng anh cũng rất muốn."

Lúc này Trần Đạt lại không phủ nhận, chỉ cười nhạt. Đột nhiên anh rất muốn thưởng thức dáng vẻ động tình này của cô, động tác ngón tay bên dưới cũng nhanh hơn, âm hộ còn chưa bị cấm mà âm thủy đã giàn giụa. Giản Thực xấu hổ ôm lấy bả vai anh, cố gắng đè nén tiếng rên rỉ.

"Em kêu lớn tiếng chút cũng được." Anh thấp giọng dụ dỗ.

Phòng cách âm chắc cũng khá tốt, cô rên lớn tiếng chút không sao hết.

Giản Thực nói không cần.

Quần áo của anh còn chưa cởi nhưng Giản Thực đã ướt đầm, cô không biết có phải bác sĩ nào cũng linh hoạt như anh hay không. Bình thường tích chữ như vàng, nhưng giờ phút này lại trầm mê vào dục vọng như phần lớn đàn ông trên thế giới này.

Biết xoa ngực, liếm láp, còn biết dùng ngón tay để đùa bỡn âm hộ của cô.

Sức mạnh dần dần không thể khống chế, như muốn hung hăng đâm sâu vào.

"Anh, anh đừng làm nữa..." Ngón chân cô cuộn tròn, cọ sát vào người anh.

Anh cười nhẹ: "Đừng làm gì cơ?"

Giản Thực cảm thấy mình sắp cao trào, cơn ngứa tê dại râm ran biến thành loại khoái cảm vừa quen vừa lạ.

Khi đạt đến cao trào, Trần Đạt đột nhiên dùng tay bóp vào âm hộ hai cái, sau đó lại kéo lông mu bên dưới.

"A...." Giọng cô cao vút, nức nở kêu: "Anh... anh là đồ biến thái..."

Cô hét lên cũng thật quyến rũ.

Hôm nay ước mơ trở thành sự thật, anh rất hài lòng cũng rất hưởng thụ nó.

"Không thích à?" Đầu lưỡi mềm dẻo trơn tuột tiến vào, khuấy động bên trong cô.

"Không... hức... không..." Giọng nói của Giản Thực cũng bị anh nuốt hết, chỉ còn lại tiếng nước bọt quấy loạn khiến người ta ngửa ngáy.

Anh đã cứng lắm rồi.

Giữa quần phồng lên một bọc, phần đỉnh cũng đã xuất hiện vệt nước sẫm màu.

Cách mấy lớp vải, Trần Đặc dùng dương vật hết đâm rồi thọc, tiếng thở dốc vừa áp lực vừa nặng nề, đến khi Giản Thực dùng đầu gối quần lấy eo anh, Trần Đặc mới chịu cởi quần ra.

Dương vật thô cứng lập tức nảy ra rồi đập vào tiểu huyệt.

Cứng quá, nóng quá...

Giản Thực run rẩy, chẳng biết có phải vì căng thẳng quá hay không, tay Trần Đặc để sau cổ cô nhẹ nhàng xoa mấy cái: "Đừng sợ."

Quy đầu liên tục đâm thọc, môi âm hộ bị đẩy tách ra, tiếng nước dính nhớp lọt vào tai.

"A..." Quy đầu thô cứng đâm vào, cô có hơi đau, nhưng vừa rồi đã được anh làm màn dạo đầu rất kỹ, không phải không thể chấp nhận được.

Chỉ là cô vẫn đau đầu rằng bây giờ không có bao cao su, giường lại chẳng dễ dọn, ngày mai mợ mà nhìn thấy sẽ xấu hổ.

"Bắn giường mất..." Cô thút thít.

Trần Đặc chậm rãi hạ eo xuống, muốn đâm vào: "Không bắn đâu."

Anh cởi quần áo, quy đầu vẫn còn chọc trong tiểu huyết. Trần Đặc nâng hông cô lên rồi lót quần áo bên dưới, sau đó lại hôn môi, liếm láp ngực cô.

Giản Thực rũ mắt, nhìn mình cả người trần trụi đang bị anh đùa giỡn, đúng là quá mức dâm dăng.

"Ha..."

Khóe mắt đỏ ửng ướt át, Trần Đặc dịu dàng hôn cô, nhưng động tác bên dưới lại rất thô bạo.

"Đừng kêu." Giản Thực đau đến nỗi muốn hét lên, anh lại che môi cô lại, môi lưỡi ướt nóng không ngừng liếm láp vành tai khiến cả người cô tê dại: "Em rên nhỏ chút, biết chưa hả?"

Anh vẫn còn đang cắm dương vật vào sâu bên trong.

Giản Thực nũng nịu: "Thế anh nhẹ thôi."

"Đã nhẹ lắm rồi."

"Giản Thực." Anh liếm vành tai nghe, tiếng nước dính nhớp hết như bên dưới, lòng bàn tay cũng túa mồ hôi. Trần Đặc nắm cổ tay cô rồi ấn chặt lên giường: "Anh muốn em."

Cho nên em đừng nhúc nhích, cũng đừng nói chuyện.
Từ từ cảm nhận anh, làm quen với anh.

Cả người Giản Thực mềm nhũn, cô không kìm được tiếng rên rỉ tràn ra từ cổ họng, dương vật của anh quá lớn khiến âm hộ cô căng ra đến mức sưng tấy.

Trần Đạt chỉ vừa động, cô đã kêu lên.

Anh dứt khoát vói ngón tay vào miệng cô, quán lấy đầu lưỡi ướt mềm kia, cố gắng đánh lạc hướng của cô.

Rõ ràng người sướng là anh, nhưng dường như anh còn khó chịu hơn cô, trong lúc thở dốc, động tác liếm mút cũng dùng sức hơn: "Em liếm một chút."

Trần Đạt nói: Giản Thực, em liếm anh đi.

Đây đều là lần đầu tiên của hai người, anh mới vừa cắm vào đã bị cô kẹp cho cả người tê dại.

Còn hơi đau một chút.

Thịt non bên trong còn có sức hút, mềm mại hơn so với những gì anh tưởng, cứ cắn chặt lấy dương vật không bỏ, chẳng chịu cho anh đi sâu vào.

Nếu không phải do anh thương tiếc, có lẽ bây giờ Giản Thực khóc còn lớn hơn.

Giản Thực mới vừa ngậm lấy tay anh, điện thoại bên gối liền bắt đầu rung lên.

Màn hình sáng lên, ánh sáng chiếu vào gương mặt cả hai, Giản Thực có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình lúc này của anh.

Quá quyến rũ.

Mắt đen nặng nề còn có chút mê ly, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ, ngón tay còn đang không ngừng quán lấy lưỡi cô, thấp giọng dụ dỗ: "Em liếm chút nữa được không?"

Nhìn cực kỳ giống một nam yêu tinh đi quyến rũ người khác.

Giản Thực cảm thấy có lẽ mình điên thật rồi, thế mà lại nghe lời làm theo, đầu lưỡi ướt mềm liếm qua ngón tay anh một vòng, Trần Đặc lại đột nhiên cảm mạnh xuống.

Dương vật thô dài cứ thế cắm thẳng vào, hung hăng thọc vào rút ra.

"A... Trần Đặc... Đau quá, dừng, dừng lại..."

Cô bất lực mà khóc, Trần Đặc nắm chặt eo cô như muốn khảm cô vào trong xương cốt của mình, dương vật lớn không ngừng rong ruổi trong âm hộ nhỏ bé.

Cứ liên tục cắm sâu vào trong.

Dương vật liên tục đâm sâu, nghiền nát như một chiếc máy đóng cọc, chẳng còn chút thương tiếc cẩn thận như vừa rồi, lúc này anh chỉ muốn ôm chặt lấy cô, ra sức làm thật mạnh, như thể muốn đâm xuyên qua người cô vậy.

Ngay cả chiếc giường cũng bắt đầu rung lên.

Giản Thực không tránh thoát được, chỉ có thể đặt hy vọng vào điện thoại, dứt quãng nhắc nhở: "Điện... điện thoại..."

Điện thoại còn đang đổ chuông.

Đây là cuộc gọi thứ hai của Hướng Kha Lâm.

Trên giường tràn ngập dục vọng ướt át nhớp nháp, Trần Đặc vùi mình vào cơ thể cô, hết liếm rồi hôn, lại không nhận được mà ngẩng đầu thưởng thức dáng vẻ động tình của cô.

Đây là Giản Thực của anh.

Tiểu huyết bị anh mạnh mẽ xâm lấn, sắc mặt cô ửng hồng, yêu kiều rên rỉ xin anh chậm lại, nhẹ một chút, bầu ngực trắng nõn không ngừng lắc lư, đầu vú cứng cứng liên tục cọ xát khoái cảm.

Cô rất thích.

Cô thậm chí còn duỗi tay ôm chặt anh, cầm đê lên vai anh, ngón tay ghim sâu vào lưng anh. Mông cô vừa nhấc lên trên liền bị anh bắt lấy rồi ghì chặt.

"Trần Đặc..." Tiếng rên rỉ đứt quãng, mặt đỏ bừng như không nhận được mà cầu xin anh: "Anh nhanh nghe điện thoại đi, ồn quá..."

1594 words

30.08.2024

Chương 7 : **Tương lai còn dài (hồi H)**

Editor: Qin

Hướng Kha Lâm tìm anh cũng chẳng vì chuyện lớn gì, Trong bản ghi chép cuộc họp anh vừa gửi có mấy câu anh ta không hiểu, còn bản báo cáo nộp gấp chưa viết xong, lại nghĩ Trần Đặc sống một mình, tuy đã kết hôn nhưng Giản Thực còn chưa chuyển đến. Bây giờ mới hơn mười một giờ, nhất định anh chưa ngủ. Ai ngờ gọi mấy cuộc mới nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trần Đặc: "Có chuyện gì không?"

Trên giường là dục vọng kéo dài chưa dứt, Giản Thực hằng còn ngậm chặt dương vật, tiểu huyết không ngừng nhả ra dâm dịch ướt dính trộn lẫn với tinh dịch anh vừa bắn ra, nhưng có vẻ anh còn chưa bắn tinh xong, dương vật vẫn còn cương cứng.

Cô muốn kêu thành tiếng nhưng chưa thể bình phục lại ngay được, chỉ có thể vùi đầu vào ngực anh, chậm rãi điều chỉnh nhịp thở.

Sau khi Trần Đặc nghe điện thoại, cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, trong ánh mắt còn mang theo chút tham lam. Ngón tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc mượt mỗ hơi dính trên má rồi lại khẽ xoa môi cô.

Sao lúc ở trên giường anh lại... biến thái vậy nhỉ? Dâm đãng đến nỗi không chút để ý khiến cô cứ như vậy mà trầm luân, như sa chân vào đầm lầy, rất khó mà thoát ra.

"Là phẫu thuật thay khớp háng." Hướng Kha Lâm bận làm báo cáo đến nỗi không để ý đến giọng nói của anh: "Ở trang 7 ý, giáo sư không viết rõ lắm, cậu giải thích một chút đi."

Trước đây anh từng gặp một bệnh nhân tương tự, khiếm khuyết ổ cối rất nghiêm trọng, một số phương pháp tái tạo thường được

sử dụng lại hoàn toàn không có tác dụng.

Ngày hôm đó có một giáo sư có thâm niên đến mở họp, là chuyên gia trong ngành, ông ấy nói về một số phương pháp tái thiết. Tuy nhiên do thời gian hạn chế nên các ca phẫu thuật như đứt đoạn xương chậu, thất bại trong tái tạo ổ cối, tái tạo nhiều lần đều gặp khó khăn. Học y không phải việc học nhanh chóng, nó đòi hỏi nhiều thời gian, chi phí và sức lực hơn những việc khác.

Khoa chỉnh hình của Bệnh viện nhân dân số 1 thành phố Du thuộc hàng tốt nhất cả nước, nhưng hai người chỉ ở đó ba tháng, thi thoảng mới có những buổi tọa đàm, nhưng đều có thời gian quy định và thường kết thúc vội vàng.

Ngày hôm đó Hướng Kha Lâm thất thần, còn chẳng nghe được kỹ. Giáo sư đã có tuổi, anh ta cũng ngại làm phiền, cho nên nửa đêm rồi mới gọi cho Trần Đạt.

Trần Đạt hít sâu một hơi rồi lại thở ra, có chút bực bội ném điện thoại sang một bên, ôm Giản Thực hôn lấy hôn để, mơ hồ hỏi cô còn muốn làm nữa không.

Sau cú đâm mạnh vừa rồi, Giản Thực khó nhịn liếm cắn vai của anh, rên rỉ: "Trần Đạt..."

Tiếng rên rỉ của cô khiến anh mê mải tới nỗi gần như không nhận được mà xuất tinh.

Có chút mất mặt.

Nhưng xử nam thường cứng lên rất nhanh. Vừa rồi Giản Thực được anh "hầu hạ" rất thoải mái, nên cô chỉ mong anh nhanh nhanh dừng lại để mình còn thở một chút. Cô khịt khịt mũi, giọng ghen ghen: "Chắc có chuyện quan trọng lắm, anh nghe điện thoại trước đi."

Hương Kha Lâm kiên trì gọi cho anh mấy cuộc, chắc hẳn là có chuyện gấp.

Trần Đạt chưa từng không nghe điện thoại của bệnh viện, kể cả của đồng nghiệp. Nhưng dù gì cũng nghe rồi, anh còn chẳng biết xấu hổ hỏi cô có muốn hay không. Nếu cô gật đầu, chắc chắn anh sẽ thấy sắc quên bạn, huống chi chuyện của Hương Kha Lâm chẳng phải vấn đề nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nhìn Giản Thực như vậy, anh cũng chỉ thở hắt ra, vùi xuống liếm láp tai cô hồi lâu mới "ừm" một tiếng.

Cơ thể anh hơi động đậy, dâm thủy bên dưới lại tràn ra, Giản Thực xấu hổ che mặt, lại nghe thấy anh thủ thủ bên tai: "Tương lai chúng ta còn rất dài, Giản Thực."

Chẳng biết có phải Hương Kha Lâm nghe được hai người nói chuyện hay không, nhưng điện thoại cứ thế bị cúp ngang. Trần Đạt ôm cô vào phòng tắm. Giản Thực không cần anh giúp gì nhưng Trần Đạt lại có chút thương tiếc, lúc sau anh đi ra ngoài tìm bộ quần áo sạch sẽ cho cô thay.

Xong việc mới gọi lại cho Hương Kha Lâm: "Alo."

"Chưa... chưa ngủ hả?" Biết mình làm sai nên Hương Kha Lâm ăn nói rất nhỏ nhẹ.

Trần Đạt cười lạnh: "Còn không phải đang đợi cậu à?"

"Đừng đừng đừng, tôi sai rồi, nếu biết chị dâu ở cạnh cậu thì có đánh chết tôi cũng không gọi giờ này..."

Ai mà biết đêm nay hai người ngủ chung chứ. Lúc ấy kết hôn vội vàng thế, anh cũng đi công tác ngay, từ ngày đi đăng ký kết hôn đến giờ, số lần hai người gặp mặt chưa quá ba lần. Bình thường Trần Đạt sống một mình, không có bạn bè chứ đừng nói là bạn nữ. Nếu không phải anh kết hôn rồi, Hương Kha Lâm còn tưởng

anh là gay yêu thâm mình. Ai ngờ được vừa về đã thân thiết với vợ?

Trần Đặc nói bây giờ hai người đang ở nhà cậu mợ, đêm nay tuyết rơi dày nên không về nhà được, bảo anh ta nói nhỏ chút, đừng làm phiền người trong nhà nghỉ ngơi. Bởi vì Giản Thực mệt mỏi muốn ngủ, anh đứng ngoài ban công nghe điện thoại, khoác ngoài chiếc áo khoác dày, nhưng gió lạnh vẫn khiến tay anh lạnh buốt.

Cúp điện thoại, anh đi ngâm nước nóng một lúc rồi mới lên giường đi ngủ.

Trong lúc ngủ mơ anh còn được ôm eo Giản Thực.

1057 words

04.09.2024

🍁 Chương 8 🍁 : Đang xem cái gì?

Editor: Qìn

Ngày hôm sau, Trần Đạt dậy rất sớm, vội vã đến bệnh viện.

Giản Thực không tiễn anh, vì cô đang bận đối phó với một người mẫu khó tính. Tư Tiểu Đồng đã liên tục đòi xem ảnh, nhưng ảnh thì không thể tùy tiện phát ra ngoài. Khi thời điểm chưa đến, Giản Thực không thể cung cấp ảnh cho ai.

Cô còn rất nhiều việc phải làm, bận rộn đến mức chỉ kịp nói vài câu rồi định cúp máy.

Nhưng đối phương vẫn kiên quyết cầu xin, cuối cùng mới tiết lộ sự thật: "Summer, thật ra tôi cũng không phải muốn xem ảnh..."

"Thế cô muốn cái gì?"

Cô gái ngáp ngừng, mất mấy phút lè mề, nghe Giản Thực hỏi câu đó mới ngượng ngùng đáp: "Thật ra... tôi chỉ muốn cô chụp cho tôi một bộ ảnh."

Như sợ cô từ chối, cô ấy còn nhanh chóng nói thêm: "Tôi sẽ trả thêm tiền! Cô cứ nói số tiền cụ thể đi, bao nhiêu cũng được, chỉ cần cô dành thời gian chụp ảnh cho tôi là được."

Ảnh cho tạp chí bây giờ chưa thể đăng lên Weibo, phải chờ một thời gian nữa, nhưng trong khi chờ đợi, cô ấy có thể sắp xếp một buổi chụp ảnh với Giản Thực.

Tư Tiểu Đồng rất ưng kỹ thuật chụp ảnh của Giản Thực.

Cô chụp ảnh rất nhanh, phong cách độc đáo, mỗi người mẫu dưới ống kính của cô đều có vẻ đẹp khác biệt, làm nổi bật ưu điểm của người mẫu lên nhiều lần, không đơn điệu như từ cùng một dây chuyền sản xuất.

Vì các bức ảnh luôn sống động và có sức hút, nên ngay từ cái nhìn đầu tiên đã rất thu hút, xem thế nào cũng không thấy nhàm chán.

Đây là điều người khác không thể làm theo được.

Gần đây, cô diễn viên nhỏ hay giành tài nguyên với cô ấy cũng nổi tiếng nhanh chóng sau khi được Giản Thực chụp ảnh cho. Giờ vị trí trong giới của cô ta đã hơn Tư Tiểu Đồng một bậc, trong khi Tư Tiểu Đồng cứ bình bình, sự nghiệp không có gì nổi bật.

Điều này khiến Tư Tiểu Đồng rất khó chịu.

"Xin lỗi cô Tư." Giản Thực từ chối một cách qua loa: "Không phải tôi không muốn chụp cho cô, mà là tạp chí chúng tôi có quy định không nhận công việc ngoài."

"Đừng lừa tôi, hợp đồng cô ký không giống vậy, hơn nữa gần đây cô còn chụp cho cả Đồng Ô."

"Sao cô biết?"

Đồng Ô là bạn học cấp ba của cô, trước đây cũng làm người mẫu nhưng chỉ làm cho vui, sau đó không lâu đã rút khỏi ngành. Thi thoảng có cùng Giản Thực đi ăn uống chơi bời, chụp vài bức ảnh mà thôi.

Chụp ảnh cho Đồng Ô mà Tư Tiểu Đồng vừa nói có lẽ là bộ ảnh mà cô chụp ngẫu nhiên trong đám cưới của lớp trưởng gần đây.

"Đương nhiên là tôi biết rồi." Tư Tiểu Đồng có vẻ kiêu ngạo: "Tôi thấy trên weibo clone của cô đó, tôi còn theo dõi cô mà, cô không biết hả?"

"..."

Giản Thực không ngừng chửi thầm trong lòng.

-

12 giờ trưa, Trần Đặc vừa mới trở về văn phòng để nghỉ ngơi, cơm hộp đã để sẵn trong phòng làm việc, Hướng Kha Lâm mang cho anh một phần.

Điện thoại vừa đặt lên bàn, màn hình sáng lên khi nhận thông báo từ weibo.

[Thảo thảo thảo bunn mã vịt*: Đm (๑ > ω ！ ๑)]

("草草草泥马鸭" có ý chơi chữ và mang tính châm biếm.

"草" (cỏ) trong tiếng Trung có nghĩa là "cổ", nhưng trong ngữ cảnh này, nó có thể được dùng để chửi thề, tương đương với từ "f**k" trong tiếng Anh.

"草泥马" (cỏ ní mã) là một cụm từ phổ biến trên mạng Trung Quốc, xuất phát từ việc chơi chữ và dùng để thay thế cho một từ chửi thề khác, mang ý nghĩa thô tục. Nó đồng âm với "操你妈" (cào nǐ mā), nghĩa là "f**k your mother".

"鸭" (yā) có nghĩa là "vịt", thường được sử dụng để thêm vào cuối câu như một cách nói chuyện thân mật hoặc hài hước.

Tổng hợp lại, "草草草泥马鸭" là một cái tên mang tính chế giễu, chửi thề một cách hài hước, thể hiện sự bức xúc hoặc giận dữ một cách vui vẻ.)

Trần Đạt không đổi nickname nhưng biết đó là Giản Thực.

Đây là acc weibo phụ của cô, acc chính hầu như không đăng gì, nếu có thì chỉ là chuyển tiếp các thông báo, làm chút quảng bá công việc.

Ảnh đại diện là Bao Long Tinh, nhân vật trong phim "Chín phẩm quan" đang nói bậy bên bờ biển.

So với tài khoản chính, tài khoản phụ của cô sinh động hơn nhiều, đăng bài liên tục, thi thoảng còn rất bực bội, nhưng khi chửi mắng thường thêm biểu cảm đáng yêu.

Giờ thì ngay cả biểu cảm cũng có phần chế nhạo.

Trần Đạt xem bình luận, chỉ trong vòng chưa đầy một phút đã có bốn năm chục bình luận.

Mọi người đều quan tâm hỏi: Vợ ơi, vợ sao thế?

Trần Đạt híp mắt, lúc này Hướng Kha Lâm cũng đến gần: "Cậu đang xem gì thế?"

"Không có gì." Trần Đạt để điện thoại xuống bàn.

"Bí hiểm thế." Hướng Kha lâm nhìn lướt qua mặt anh, nói tiếp: "Hôm nay tăng ca, chắc tối không có việc gì, nhưng chiều vẫn phải vào phòng mổ. Tôi thấy trên bảng phân ca ngày mai có tên cậu, có muốn đổi ca với tôi không?"

Sáng nay bệnh viện đã tiếp nhận mấy bệnh nhân, có thể là một nhóm thanh niên đi xe máy, do trời tuyết trơn trượt, bị ngã khá nghiêm trọng, xương gãy lộ ra ngoài.

Nhân lực trong phòng không đủ nên Trần Đặc vội vã đến.

Ca phẫu thuật chiều nay là của người hướng dẫn anh, một cơ hội học tập hiếm có, Trần Đặc không thể bỏ qua.

Lẽ ra là một ngày cuối tuần tốt đẹp, anh đã dự định giúp Giản Thực chuyển nhà.

Giờ nhìn lịch trình, hôm nay không có thời gian, nếu ngày mai cũng không thể thì phải hoãn lại vào buổi tối trong tuần làm việc.

Vì vậy Trần Đặc suy nghĩ một chút, đồng ý đổi ca với Hương Kha Lâm.

Cơm nước xong, Trần Đặc chuẩn bị đến lối thoát hiểm để gọi cho Giản Thực. Nhưng vừa lấy điện thoại ra, viện trưởng Liễu quay đầu nhìn thấy anh, gọi một tiếng: "Trần Đặc."

Viện trưởng đang gọi anh.

Trong tay còn cầm theo một tờ giấy, Trần Đặc nghiêng đầu, cất điện thoại, bình thản đi đến trước mặt viện trưởng Liễu.

"Thầy."

Viện trưởng Liễu đã lâu không gặp anh, vừa nhìn thấy anh là hai mắt sáng lên vì vui.

"Trạng thái của em tốt hơn nhiều rồi đấy."

"Ừm."

"Chuyến công tác ở thành phố Du thuận lợi không? Hai giờ chiều nay tôi có một ca phẫu thuật, em đến giúp một tay nhé? Đã xem qua thông tin và kế hoạch phẫu thuật chưa?"

Tuần trước ông đã gửi email cho anh.

Trần Đặc đã xem qua, tưởng rằng không kịp tham gia ca mổ này, may là trở về đúng lúc.

Anh gật đầu, nói đã hiểu.

"VẬY là tốt rồi, có em ở đây thầy cũng yên tâm. Nhưng luận văn vẫn phải viết, em là hạt giống tốt, đừng để trì hoãn thêm nữa, nếu em làm tốt, tôi sẽ xin cho em ở lại trường."

Trần Đặc học liên tục từ đại học đến thạc sĩ, và người hướng dẫn của anh là giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh, nếu anh nghiêm túc học, anh hoàn toàn có thể được nhận vào học nghiên cứu sinh của thầy.

Hơn nữa trong mấy năm nghiên cứu, Trần Đặc thể hiện không tồi, tham gia một số dự án và các bài báo đạt tiêu chuẩn tốt nghiệp. Nhưng không biết vì sao, khi đến gần thời điểm tốt nghiệp lại đột ngột nghỉ học nửa năm.

Viện trưởng Liễu đoán có thể vì bà nội mất đã ảnh hưởng lớn đến anh.

Nhưng giờ nhìn tình trạng anh có vẻ khá tốt, vài tháng trước anh bất ngờ xin phép đi thành phố Du, viện trưởng Liễu cũng đồng ý.

"À đúng rồi." Viện trưởng Lưu đi vài bước rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay lại hỏi Trần Đặc, như quan tâm nhưng lại lộ ra chút tò mò: "Nghe nói gần đây có một cô gái theo đuổi em hả?"

1499 words
06.09.2024

🍁 Chương 9 🍁 : Người đẹp

Editor: Sel

Vì Tư Tiểu Đồng mà Giản Thực bận đến mức choáng váng, liên tục hai cuối tuần không có thời gian nghỉ ngơi.

Tư Tiểu Đồng còn nói: "Cô căng thẳng gì chứ, chẳng qua chỉ là một tài khoản weibo nhỏ mà thôi, cũng không phải thứ gì đáng xấu hổ."

"Đúng vậy, không có gì phải xấu hổ hết, chỉ có đêm nào cũng tưởng tượng sắc tình về nam thần mới phải xấu hổ, chứ chửi sếp trên acc clone thì có gì đâu."

Chụp ảnh xong, Giản Thực mệt mỏi tựa vào ghế sofa, trông còn uể oải hơn cả Tư Tiểu Đồng.

Thật ra Tư Tiểu Đồng cũng khá xinh nhưng không ăn ảnh, lúc chụp ảnh lại có nhiều ý tưởng quái đản.

Phong cách cô ấy muốn hoàn toàn không phù hợp với bản thân. Giản Thực phải nói đi nói lại một lúc mới khiến cô ấy im lặng.

Bỏ qua công việc không nói, Giản Thực cảm thấy Tư Tiểu Đồng cũng không tệ, chỉ là có hơi khó chịu. Ít nhất hôm nay hẹn chụp ảnh, cô ấy phối hợp hơn nhiều so với lần trước ở studio.

Gia đình cô ấy giàu có, là một phú nhị đại nho nhỏ, người sắp nâng đỡ cô ấy chính là cha ruột, vào giới giải trí chỉ để theo đuổi nam thần của mình - Hứa Hàn Tinh.

Sau khi Giản Thực theo dõi lại mới phát hiện Tư Tiểu Đồng cũng khá tuyệt. Trên tài khoản chính thì đóng vai nữ thần, sau lưng lại dùng tài khoản phụ ngày ngày mê mẩn Hứa Hàn Tinh.

Lúc đó tìm danh sách người theo dõi hồi lâu mới tìm thấy cô ấy, trang chủ toàn là "Ảnh đế Hứa đẹp trai quá", "Ảnh đế Hứa làm em đi mà", Giản Thực không dám tin vào mắt mình.

"Chẳng lẽ cô chưa từng khen sắp đẹp trai, chưa từng rung động với sắp hả?"

"Cô đừng nói bậy nhé." Giản Thực đẩy nắp ống kính, chụp xong loạt ảnh này, cô cầu xin tổ tông này đừng làm phiền cô nữa, cũng đừng tiết lộ tài khoản phụ của cô cho ai biết: "Tôi kết hôn rồi."

Cô lướt web vẫn cần mặt mũi, không muốn đồng nghiệp biết. Hơn nữa bài đăng trên weibo rõ ràng đang phàn nàn về tên George khốn nạn, trông cũng ra dáng người mà sao toàn làm mấy chuyện chó má.

Cơ bản là chẳng có lời nào tốt đẹp cả.

Tư Tiểu Đồng rất ngạc nhiên: "Cô kết hôn rồi?"

"Ừ, mới mấy tháng trước thôi."

Nói đến đây Giản Thực mới nhớ ra, thôi rồi, cô quên mất mình còn có một ông chồng.

Và lần tới bệnh viện này hoàn toàn là một sự cố.

Tư Tiểu Đồng để cảm ơn Giản Thực dành thời gian nghỉ ngơi của mình để chụp ảnh cho cô ấy, nên hẹn cô đi ăn vào tối thứ hai. Chuyện khác không nói nhưng thiên kim tiểu thư này cũng rất biết cách làm người, mỗi tội lúc nổi khùng cũng ngang ngược chẳng kém ai.

Giản Thực nói không cần, tiền cô ấy trả đã đủ hai tháng lương của cô rồi, công việc là công việc, không nhất thiết phải ăn cơm.

Nhưng Tư Tiểu Đồng đặc biệt lái xe đến trước cửa công ty, nếu Giản Thực còn từ chối nữa sẽ thành khách sáo quá mức, lúc đi chị Dạng còn trêu: "Xem kìa, tổ tông này có phải khó hầu hạ lắm không?"

"Hết cách rồi, ai bảo cô ấy trả nhiều tiền nhiều quá làm gì, mệnh lệnh khó cưỡng." Cô giả vờ khó xử lắc đầu.

Nói đùa vài câu, thang máy dừng lại.

Giản Thực lên xe bảo mẫu của cô ấy, cùng với trợ lý của Tư Tiểu Đồng, ba người cùng đi đến nhà hàng.

Lúc lên xe cô còn nhắn tin cho Trần Đạt, nói tối nay mình đi ăn với bạn, chuyện dọn nhà để sau. Chắc Trần Đạt đang bận nên không trả lời ngay.

Sự cố đến quá bất ngờ. Gần như vừa mới ngồi vào bàn chưa lâu, một bóng đen lao tới kèm theo đó là một phần súp nóng từ bàn bên cạnh.

Vài người xung quanh hét lên, Tư Tiểu Đồng sợ tới nỗi tái mặt, quần áo bị người đàn ông kéo xộc xệch, hét lên cực kỳ thê thảm.

Không ngờ đi ăn một bữa cũng bị fan cuồng theo dõi.

Đang là mùa đông còn phải dùng nước lạnh xối vào chân, may là không bị rách da, Tư Tiểu Đồng khóc đến đỏ mắt, cuối cùng được đưa đến bệnh viện.

Lúc đăng ký cô ấy còn vừa khóc vừa nói: "May mà hôm qua tìm cô chụp ảnh, nếu không tôi bị hủy dung thì đó sẽ là những tấm ảnh đẹp nhất tôi từng chụp."

Giản Thực: "..."

"Cô chỉ bị thương ở chân thôi, chưa đến mức hủy dung chết thảm đâu." Cô đi lấy thuốc giúp cô ấy.

Trợ lý của Tư Tiểu Đồng còn đang nói chuyện với cảnh sát. Khám xong bọn họ còn phải đến đồn cảnh sát một chuyến.

"Chân của phụ nữ là gương mặt thứ ba đấy, bị thương ở chân khác gì hủy dung đâu." Trên mặt Tư Tiểu Đồng còn vương lại nước mắt.

Danh tiếng của cô ấy không lớn nhưng fan cuồng nhiệt cũng chẳng ít, người đó chắc chắn đã từng làm mấy chuyện này, lần này phát điên còn muốn đổ súp nóng lên người. May mà Giản Thực giúp chặn lại nên chỉ hắt được vào chân.

Giản Thực nói: "Đừng khóc nữa."

"Tôi không khóc." Tư Tiểu Đồng cố nhịn nước mắt nước mũi: "Tôi chỉ cảm thấy vô cớ gặp phải tai nạn thế này đáng sợ thật, cô nói xem sao lại có người điên vậy nhỉ? Trước đây xem tin tức còn có người hắt axit, đúng là bệnh hoạn. Cho dù tôi có cuồng Hứa Hàn Tinh đến mấy cũng chẳng tới độ thế này."

Tư tưởng người khổng lồ nhưng hành động lại như người lùn.

Fan cuồng này đương nhiên đáng sợ hơn fangirl mê trai rồi.

Chỉ là không cẩn thận liên lụy đến Giản Thực, cô ấy cảm thấy bản thân rất có lỗi.

Giản Thực thấy không sao, chỉ là cô không chịu nổi tiếng khóc bên tai, cảm thấy hơi phiền.

Nhưng nhìn một chút, cô thở dài, nhẹ nhàng an ủi cô ấy: "Đừng lo lắng, vết thương không nghiêm trọng, vài ngày nữa sẽ khỏi thôi. Cẩn thận đừng để lại sẹo là được."

Giản Thực ngồi cùng cô ấy trên ghế dài trong sảnh bệnh viện, bôi thuốc ngay tại chỗ. Đang tháo bông tẩm thì nghe thấy thang máy bên kia mở ra, còn có vài người đi ra ngoài.

Từng nhóm từng nhóm nhỏ giọng nói chuyện, chắc là sắp tan làm nên tâm trạng họ khá tốt. Hai người trẻ tuổi đi cuối cùng là gây chú ý nhất.

Giọng của Hướng Kha Lâm khá lớn, dù đã hạ thấp giọng nhưng tiếng nói thì thầm vẫn lọt vào tai Giản Thực.

"Cho tôi xem một chút đi mà, chỉ một chút thôi, sao anh keo kiệt vậy?" Anh ta đang nài nỉ người bên cạnh.

Nhưng người kia chỉ lạnh lùng đáp: "Không cho."

Người đàn ông từ từ đi qua đám người, vai lưng thẳng tắp, thân hình rắn rỏi, mặc áo blouse trắng, tay đút trong túi, trên ngực cài vài cây bút.

Cổ áo sơmi đen chỉnh tề, cúc vẫn cài đến chiếc đầu tiên, khi nói chuyện yết hầu chuyển động lên xuống, có một loại cảm giác không rõ ràng, khá gợi cảm.

Giản Thực nhìn qua.

Vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên là Trần Đặc.

Hai mắt chột chạm nhau trong đám người, bước chân của người đàn ông bỗng chậm lại.

Quan hệ của hai người vẫn dừng lại ở tối hôm đó, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông bao quanh cô, dây dưa đến chết đi sống lại, bàn tay ướt mồ hôi nâng cao eo cô, dương vật cứng rắn vùi sâu vào trong tiểu huyết, không chút tiếc thương mà cầm mạnh.

...

Mặt của Giản Thực dần đỏ lên.

Nhưng Hướng Kha Lâm đứng bên cạnh Trần Đặc không nhận ra. Có lẽ quan hệ của hai người rất tốt, là kiểu anh em thân thiết, anh ta còn khoác vai Trần Đặc, nhỏ giọng nói: "Cho tôi xem chị dâu trông thế nào thì sao? Tôi cũng đâu cướp vợ của anh, hơn nữa đợi đến lúc anh tổ chức tiệc cưới tôi còn không mừng tiền à?"

"Sao thế? Sao anh không nói gì?"

Bởi vì Trần Đặc khựng lại, Hướng Kha Lâm cũng nhìn theo, ánh mắt rơi vào Giản Thực, không hiểu sao Hướng Kha Lâm lại bị cô làm cho kinh ngạc, còn huýt sáo:

"Người đẹp~"

1525 words

11.09.2024

🍁 Chương 10 🍁 : Anh bế em lên giường nhé?

Editor: Sel

Giản Thực vào toilet rửa tay, tiếng nước róc rách vang lên, xối vào mu bàn tay lạnh lẽo.

Sau khi Hương Kha Lâm về phòng thì không thấy Trần Đạc đâu. Mà lúc này Giản Thực vừa ngẩng đầu nhìn vào gương, đã thấy anh đang đứng dựa vào cạnh cửa. Có lẽ đang đợi cô.

"Trần Đạc đâu rồi?" Có người khác trong phòng hỏi. Vừa rồi hai người ra ngoài cùng nhau, nhưng khi quay lại thì thiếu mất một người, đúng lúc này lại có người đến gõ cửa.

Nói là tìm bác sĩ Trần Đạc.

Là một cô gái trẻ khoảng 20 tuổi, tâm tư hiện rõ trên mặt không thể giấu được.

Từ vài tháng trước khi Trần Đạc nhận khám cho em trai cô ấy, thì cô gái này ngày nào cũng đến.

Đồng nghiệp nói: "Bác sĩ Trần sao? Không có ở đây."

"Anh ấy tan ca rồi ạ?"

"Chắc vậy, tôi không rõ lắm."

Sau khi cô gái kia đi, bên trong phòng mới có người khó chịu nói: "Cô gái này theo đuổi Trần Đạc mấy tháng rồi mà vẫn chưa chịu từ bỏ nhỉ?"

Mấy tháng Trần Đạc đến thành phố Du công tác, ngày nào cô ấy cũng đến để hỏi.

Thật sự rất phiền phức.

Phòng làm việc của bác sĩ không thể tùy tiện vào, cửa bị gõ nhiều cũng phiền, đã nói mấy lần là đừng đến tìm Trần Đặc nữa mà không nghe.

Chuyện này ngay cả viện trưởng Liễu cũng biết.

Hướng Kha Lâm nói: "Nếu tôi mà gặp một người tuyệt vời như Trần Đặc thì cũng không dễ dàng từ bỏ đâu."

Người như Trần Đặc, sinh ra đã có gương mặt hút hồn, khung xương cũng đẹp, chỗ nào cũng hút hồn.

Đáng tiếc người đàn ông như vậy đã kết hôn rồi.

"Chắc cậu cũng biết nhỉ." Anh ta dựa lại gần, miêu tả cực kỳ sinh động: "Bàn tay của Trần Đặc tuyệt lắm, xương ngón tay đẹp đến mức tôi cũng muốn bẻ lấy một ngón để làm mẫu."

Chưa từng thấy ai có khung xương cũng đẹp đến vậy.

Trong y học, chuẩn đến mức có thể lấy làm mẫu nghiên cứu.

Đồng nghiệp ghê tởm sở thích kỳ quặc của anh ta, da gà nổi khắp người, nhanh chóng đá một phát bảo cút đi.

Tan ca rồi. Đồ ngốc.

-

Lúc đó Giản Thực đã từ nhà vệ sinh đi ra, tay chưa lau khô. Cửa an toàn đóng lại, hành lang rất yên tĩnh, không có ai.

Người đàn ông rũ mắt, bàn tay sạch sẽ rút ra từ túi, trên người còn có mùi nước khử trùng nhẹ nhàng.

Không hề khó ngủ, hòa lẫn với hơi thở ấm áp của nam giới thậm chí còn làm người ta xao động.

Trần Đặc mở hộp thuốc trong tay, lấy ra ít thuốc mỡ bôi lên phần da nối giữa ngón út và lòng bàn tay cô.

"A..." Giản Thực hít một hơi, lông mi có chút ẩm ướt: "Lạnh."

Ngón tay cô vừa trắng vừa mềm.

Trần Đặc nắm lấy cổ tay đang muốn rút về của cô, nâng mí mắt nhìn cô một cái, nói: "Em mặc ít quá rồi."

Hôm nay Giản Thực mặc áo khoác, bên trong là áo len mỏng ôm sát, cổ thấp, lộ ra phần xương ngực trắng mịn, xương quai xanh tinh xảo, bên dưới là bầu ngực căng tròn đầy đặn.

Cô thuộc loại mỹ nhân nhìn một cái là nhớ ngay.

Mặc đồ lại rất có phong cách, không lạ khi vừa rồi Hương Kha Lâm lại huyết sáo với cô.

Giản Thực bĩu môi: "Em nói là tay lạnh." Mặc dù mặc hơi ít nhưng nếu không ra bên ngoài thì sẽ không lạnh, hơn nữa còn có khăn quàng để quên ở nhà hàng.

Trần Đặc hỏi: "Sao em lại đến bệnh viện?"

"Gặp phải một kẻ điên, hắn ta nhào lên kéo Tư Tiểu Đồng, còn lấy thức ăn ở bàn bên cạnh để hắt vào người nữa."

Bây giờ quản lý của Tư Tiểu Đồng cũng đã đến, đón cô ấy về trước.

Vừa rồi cô dùng tay giúp Tư Tiểu Đồng chặn đồ, không thấy rõ là bát súp nóng, tay phải vô ý bị bỏng đỏ.

Chỉ là Tư Tiểu Đồng nghiêm trọng hơn nên Giản Thực không để ý đến mình, bây giờ tay nóng rát nổi bọt nước mới nhận ra bị bỏng.

Dội nước lạnh đã không còn tác dụng.

May mà bong nước của cô nhỏ, Trần Đạc không chọc vỡ, chỉ bôi chút thuốc rồi dùng băng gạc sạch sẽ băng lại.

"Tan làm rồi thì đi đâu?"

"Về nhà chứ đi đâu nữa?" Trời đang lạnh thế này, cô cũng không thể đi ra ngoài nhảy disco được: "Anh thì sao, đêm nay có phải trực không?"

Trần Đạc nói không cần.

"Em ăn cơm chưa?" Anh lại hỏi.

"Chưa." Định đi ăn nhưng thất bại.

Trần Đạc cười nhẹ: "Vậy về nhà ăn đi."

-

Nhà của Trần Đạc ở khu dân cư gần bệnh viện. Rất gần, lái xe mười mấy phút là đến.

Nội thất bên trong sạch sẽ gọn gàng hơn cô tưởng tượng.

"Em ngồi xuống trước đã, nóng thì cởi áo ra. Em muốn ăn gì để anh làm?" Trần Đạc vừa mua ít đồ ăn, cô thích nhiều thứ nhưng không chắc hôm nay cô muốn ăn gì.

Nhà bếp kiểu mở dọn dẹp rất sạch sẽ, ánh đèn sáng sủa, phản chiếu cảnh đêm ngoài cửa sổ, bầu không khí yên tĩnh đẹp dễ.

Giản Thực tự tìm chỗ ngồi: "Gì cũng được, em không kén ăn đâu. Bình thường anh sống một mình sao?"
Cô như đang tìm đề tài để nói chuyện.

Trần Đạc đáp: "Ừm."

Anh không có nhiều bạn, thi thoảng Hương Kha Lâm rủ anh đi uống rượu nhưng Trần Đặc lại ít khi đi. So với đi bar cùng một đám người, anh thích ở một mình trong phòng thí nghiệm hơn.

Tan ca thì về nhà, chẳng đi đâu cả.

Tháng tư vừa rồi là một ngoại lệ, có người nói hoa anh đào ở chùa Yên Hà nở rồi, anh bực kín mít rồi đi bộ qua.

Cuộc sống của anh thật ra khá buồn tẻ, hoàn toàn khác với cô.

Trần Đặc lấy máy chiếu lâu rồi không dùng ra, nói nếu cô thấy chán có thể xem phim.

"Ờ." Giản Thực ngồi trên sofa: "Em không biết mở, anh chọn giúp em một bộ đi."

Cô thích xem phim hài.

Thích nhất là Châu Tinh Trì, bộ "Đại thoại Tây Du" xem trăm lần không chán, Trần Đặc đã thấy trên weibo của cô, vì thế thành thạo chọn bộ này cho cô xem.

Giản Thực nhướn mày: "Sao anh biết em thích xem bộ này?"

Trần Đặc nói: "Đoán thôi."

Đoán mà cũng chuẩn như vậy, thật là tài.

"Em xem đi, anh đi nấu cơm. Đói thì có thể ăn tạm đồ ăn vặt ở trên bàn."

"Em biết rồi."

Anh nấu cơm không lâu, nhưng mấy ngày nay Giản Thực quá mệt, vừa rồi lại ứng phó với tình huống bất ngờ, tâm trạng có chút dao động, giờ cuộn mình trên sofa, thần kinh dần thư giãn,

nghe tiếng Trần Đặc nấu nướng và lời thoại trong phim, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Đèn trần không biết đã mờ đi khi nào, trên người cũng được đắp một tấm chăn mỏng.

"Ừm. Trần Đặc..."

"Suyt, đừng cử động." Cô vừa ngủ, bây giờ mới tỉnh, Trần Đặc bế cô lên: "Có phải mệt rồi không?"

"Ừm."

"Ngủ trên sofa không thoải mái, anh bế em lên giường nhé?"

1311 words

13.09.2024

🍁 Chương 11 🍁 : Xin anh... Dừng lại... (H)

Editor: Sel

Giản Thực vừa mới dậy, đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, tay ôm lấy bờ vai rắn chắc của người đàn ông, mũi cọ vào cổ anh, ngửi được mùi xạ hương trên người anh khiến tim cô đột nhiên mềm nhũn.

Cô nói: "Được."

Vừa đáp lời, Trần Đạt đã cởi giày của cô, tay luồn qua eo, bế cô lên từ ghế sofa.

Từ phòng khách đến phòng ngủ, ánh sáng một lúc một tối hơn, vào tới phòng ngủ thì tối đen như mực.

Anh không bật đèn.

Cô có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó ở đây, nhưng Giản Thực không có ý định quyền rũ anh.

Là Trần Đạt chủ động hôn cô trước.

Trong bóng tối, người đàn ông hôn từ má, cổ, xương ngực rồi đến tận ngón tay, không bỏ sót chỗ nào.

Trên da là một chuỗi những nụ hôn ướt át, Giản Thực thở gấp trong chốc lát: "Ừm... Trần, Trần Đặc..."

"Đêm nay em ở lại chứ?" Không biết có phải anh đã tắm qua rồi hay không, cô luôn cảm thấy anh rất thơm, khi tình cảm dâng trào, mùi hương trên người anh càng đậm hơn.

Đầu lưỡi ướt át luôn vào, cùng với mùi hương đó xâm nhập vào trong, không ngừng quấn lấy lưỡi cô, để cô nếm được sự chiếm hữu nóng bỏng từ anh.

Sợi dây trong đầu Giản Thực đột nhiên đứt, chưa kịp trả lời thì Trần Đặc đã giữ chặt cổ tay cô, cúi thấp đầu nói: "Em đừng đi, được không?"

"Ừm... Được..." Nụ hôn của anh thật sự rất triền miên, dường như cố ý muốn lấy lòng cô, làm cô cảm thấy thoải mái, nhưng lại không tìm được mà tăng lực đạo. Giản Thực phải than một tiếng "Nóng quá."

"Anh cởi áo giúp em." Giọng anh khàn khàn đáp lại.

Tay chạm đến đường cong mềm mại của eo và hông cô, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Vải trước ngực bị anh liếm ướt, đầu lưỡi mạnh mẽ chọc đầu vú, khi cởi áo ra, Trần Đặc không do dự mà ngậm lấy trái dâu đỏ quyến rũ đó.

"A... thoải mái quá... không cần, đừng hôn chỗ này."

"Anh sẽ làm em thoải mái hơn." Anh nắm tay cô, vùi vào ngực cô mà liếm láp: "Thử một lần thôi."

Chiếc quần lót bên dưới đã ướt đẫm nước. Không thoải mái lắm nhưng cô lại rất thích.

"Um... không cần..." Hai chân đột nhiên bị mở ra, Trần Đặc cúi xuống, dùng đầu lưỡi liếm tiểu huyết của cô.

Chân Giản Thực đạp lên vai người đàn ông nhưng không thoát ra được, khoái cảm chết người như sóng biển xô vào: "Trần Đặc..."

Phía dưới bị anh khuấy ra rất nhiều nước.

Giản Thực nghe thấy mà mặt đỏ tía tai.

Khi ý thức dần mơ hồ, anh cuối cùng cũng lùi ra nhưng đầu gối bị giữ lấy, nâng lên, rồi Trần Đặc cưỡi quần, đâm sâu vào bên trong.

Giản Thực bị cắm đến cong người lên, Trần Đặc giữ lấy tay cô, nâng hông, nhấn sâu hơn.

"A..." Cô ngửa cổ ôm chặt anh, ngay cả tiếng khóc gọi tên Trần Đặc cũng rất nhỏ, lông mi đã ướt đẫm nước mắt.

Bên trong quá chặt, Trần Đặc có chút thương tiếc mà ôm lấy eo cô: "Hửm?" một tiếng rồi tiếp tục nhấn sâu vào: "Ngoan, thả lỏng một chút."

Anh nói không đau đâu.

Nhưng ngoài miệng người đàn ông nói lời ngon ngọt, eo lại rất mạnh, dương vật cứng cáp thô to cứ cắm mạnh vào tiểu huyết, chẳng bao lâu đã cảm ra tiếng nước dính nhớp.

Giản Thực không ngờ lại bị anh đè xuống mà làm thế này, tim đập rất nhanh, vừa kích thích vừa thoải mái. Sau khi đã nếm

qua hương vị, trong đầu toàn nghĩ muốn anh nhanh hơn, mạnh hơn chút nữa.

Nhưng khi Trần Đạt thực sự làm như vậy, cô lại thở dốc, nói: "Đừng... Trần Đạt... chậm thôi..."

Rõ ràng cô rất thích.

Tiếng rên cũng đầy dâm dăng.

Cô gả cho anh, nhất định là thích anh. Thích anh cho nên cũng thích bị anh đè xuống giường mà làm.

Cô có nhiều khoảnh khắc xinh đẹp, nhưng Giản Thực sinh động như thế này, chỉ có thể để một mình anh nhìn thấy.

Trần Đạt không để ý đến sự chống cự của cô, chỉ siết chặt lấy cổ tay cô: "Giản Thực..."

Giản Thực.

Giản Thực.

Cái tên này anh đã gọi rất nhiều lần, nhưng không lần nào nóng bỏng như bây giờ.

Anh muốn không kiêng nể gì mà gọi tên cô, nhưng cuối cùng lại trở thành tiếng thở dốc nặng nề cùng những cú nhấn vào càng lúc càng mạnh.

Bầu ngực lắc lư bị anh liếm, cắn, nặn ra nhiều dấu vết mờ ám, lực mút như muốn nuốt chửng cô vào trong.

"Giản Thực..." Mắt anh chứa đầy dục vọng, nhưng đèn phòng không bật, chắc hẳn cô không thấy.

Vùi mặt trong hõm vai cô, cổ hai người giao nhau, Trần Đạt ngậm lấy dải tai, nhẹ nhàng nói: "Anh thích em lắm."

Trong những năm tháng căn cỗi đó, anh vốn không có người mình thích, nhưng cơ duyên đưa đẩy để anh gặp được cô dưới cây hoa anh đào.

Anh càng nhìn càng thích.

Lời tỏ tình này hẳn là cô nghe thấy, nhưng cô vẫn giống như nhiều lần trước, chưa bao giờ giờ đặt sự chú ý lên anh.

Giản Thực ưm a không ngừng, tiếng rên rỉ của cô đã che lấp câu nói đó.

Cô muốn đánh anh, mắng anh nhưng lại bị anh kéo vào bể dục vọng, muốn dương vật của anh cắm vào sâu hơn một chút.

Đột nhiên anh muốn cười.

Vì vậy lại hôn lên, để cô không nói những lời thô tục muốn mắng người nữa.

"A... ư... Trần Đặc..."

"Hửm? Sao vậy?" Anh sờ eo cô.

Dương vật cực nóng cứ nhấn vào lần nữa, Giản Thực bị cắm đến mờ mắt, chỉ biết ôm cổ anh rồi yếu ớt rên rỉ: "Em... căng quá...a..."

"Căng chỗ nào?" Động tác trên tay thay đổi, Trần Đặc đột nhiên nắm lấy eo cô, nâng lên: "Sắp lên đỉnh rồi à?"

Dương vật cắm vào hết cỡ, tiếng da thịt va chạm vào nhau dồn dập, tiểu huyết bị nhấn đến điểm nhạy cảm, bụng dưới căng đến nỗi muốn tiểu ra, Giản Thực không kìm được mà kẹp chặt anh.

Nhưng điều này dường như càng khiến anh hưng phấn hơn.

Giản Thực bị làm đến nỗi không nói nên lời, dương vật càng cắm vào sâu, càng nhanh hơn, Giản Thực "A." một tiếng, trong đầu lóe qua tia sáng trắng, sâu bên trong có dòng nước ấm tràn ra tưới lên dương vật của anh.

Cao trào đến quá nhanh, dư vị còn chưa tan hết. Cô nghĩ đến đây là kết thúc rồi, nhưng Trần Đặc vẫn chưa xuất, anh chỉ đổi tư thế rồi tiếp tục cắm vào.

"Trần Đặc... em, đói bụng... xin anh... dừng lại... hức..." Giản Thực bị cắm đến nỗi muốn trốn đi, nhưng cô đã chẳng còn sức lực, Trần Đặc lại kéo eo cô nhấn vào dương vật, càng lúc càng sâu hơn.

Anh cúi xuống ôm lấy cô, liếm mút phần sau gáy, tiếng thở dốc đầy hưởng thụ kia khiến cả người cô tê dại.

"Làm thêm chút nữa." Trần Đặc không ngừng chậm chậm chuyển động trong cơ thể cô, dỗ dành: "Ăn no cái này rồi mới đi ăn cái khác."

1238 words
18.09.2024

🍁 Chương 12 🍁 : Bạn bè

Editor: Sel

Cả đêm qua không biết Giản Thực đã bị anh "cho ăn" bao nhiêu lần.

Dường như anh cố ý bù đắp lại những gì chưa đủ lần trước. Mỗi khi cô cảm thấy mệt mỏi, cố gắng né tránh, Trần Đặc lại kéo cô trở lại bên dưới mình, vùi vào hõm vai cô mà gặm nhấm, cắn xé, dùng sức ép mạnh, nhưng miệng thì lại nhẹ nhàng an ủi: "Đừng cử động."

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu óc cô vẫn còn mơ màng, nhưng cô biết Trần Đặc đã dậy rồi.

Cánh tay anh vòng qua eo cô, tư thế rất đổi thân mật. Bàn tay của Trần Đặc di chuyển xuống dưới, "Còn đau không?"

"Nếu anh đừng cử động thì sẽ không đau nữa." Giọng cô vẫn còn mệt mỏi.

Cánh tay cô mỗi nhừ, trên cổ tay trắng nõn có thêm một vết đỏ, eo và chân cũng đầy những vết hằn, màu sắc đậm vẫn còn nóng rát. Giờ đây, cô vẫn còn cảm thấy đau nhói ở những chỗ anh đã chà xát.

Trần Đặc không nói gì.

Anh xoay người, vùi mặt vào cổ cô, đôi môi nóng ẩm phủ lên đó. Giản Thực khẽ thở gấp, đẩy nhẹ vai anh, "Trần Đặc..."

Trần Đặc nắm lấy cổ tay cô, "Ừ?"

Cô càng cố tránh, anh lại càng làm mạnh hơn.

Nhưng lần này, thứ bao phủ lên cô không phải là cảm giác đau đớn của đêm qua, mà là cảm giác ẩm ướt và nóng bỏng.

Rất mềm mại, là môi và lưỡi của anh đang liếm mút. Giản Thực cảm thấy da đầu mình như muốn nổ tung, chút buồn ngủ còn sót lại cũng biến mất, giọng cô run rẩy, "Anh đừng để lại dấu vết ở đây..."

Cô không mang khăn quàng, quần áo vẫn là bộ hôm qua, không có gì để thay. Nếu để lại quá nhiều dấu hôn, tóc cô dù có nhiều đến đâu cũng không che nổi.

Trần Đặc là bác sĩ, ra tay có chừng mực, anh không dễ dàng để lại dấu vết ở những chỗ như vậy, vì làm thế thật quá đáng.

Vì vậy, đêm qua anh chỉ tàn phá ở những chỗ khác như ngực, eo, hông và bên trong đùi.

Những nơi mà người ngoài không thể nhìn thấy đều bị anh ghi dấu.

Chỉ có lần cuối cùng, anh không tìm được để lại một dấu răng không sâu không cạy trên cổ Giản Thực.

May mà không chảy máu.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Trần Đặc tìm lại nơi mà anh đã căn đêm qua rồi đặt môi lên đó một lần nữa.

"Ừ." Anh nhẹ nhàng mút lấy, giọng cười thỏa mãn vang lên từ cổ họng, "Anh biết mà."

Sau khi tỉnh dậy, Giản Thực cảm thấy cả người mệt mỏi đến mức xương cốt như muốn rã rời. Trần Đặc đã đến bệnh viện, không còn ở nhà, nhưng anh để lại bữa sáng trên bàn.

Tin nhắn trên WeChat ngay lập tức xuất hiện, nói rằng cháo là anh nấu vào buổi sáng, nhắc cô nên ăn khi còn nóng.

Giản Thực nhắn lại: "Anh còn biết nấu cháo sao?"

Trần Đặc trả lời: "Ừ."

Dù chỉ là trên WeChat, anh cũng không nói nhiều. Nếu tính cả mấy tháng nay, hai người chẳng nhắn với nhau được bao nhiêu tin, lướt vài lần là hết.

Chỉ có lần anh chuẩn bị về từ thành phố Du, Trần Đặc đã gọi cho cô một cuộc video dài 102 phút, điều này thật hiếm thấy.

Một lúc sau, Trần Đặc nhắn tiếp: "Anh sắp đi khám bệnh rồi."

Nghĩ một chút, ngón tay anh lại gõ thêm: "Nếu có gì không thoải mái, gọi điện cho anh."

Hương Kha Lâm bỗng nhiên từ phía sau nhón chân lên, nhìn qua vai anh và đọc to nội dung trên màn hình, "Ai da ai da, có gì không thoải mái thì gọi điện cho anh~"

Hương Kha Lâm ôm ngực làm bộ mặt đau khổ, "Bác sĩ Trần, em cũng thấy không thoải mái, trái tim thiếu nữ của em sắp tan vỡ rồi, anh cũng giúp em xem thử nhé?"

"Vô vị." Trần Đặc tắt điện thoại, khuôn mặt không đổi sắc.

"Vô vị cái gì mà vô vị, cô gái xinh đẹp tối qua là vợ cậu phải không? Nhìn thấy cô ấy mà chân tôi không thể bước nổi nữa, cậu dám nói không phải tôi sẽ lập tức tự móc mắt mình."

Bên ngoài Trần Đặc chẳng thể hiện gì, nhưng ánh mắt giao nhau rõ ràng đã bùng lên tia lửa, hẳn ai cũng nhận thấy.

Không ngờ một người lạnh lùng như anh lại có thể gục ngã trước một mỹ nhân như vậy.

Cũng có chút khả năng.

"Nhưng mà nói thật đấy, chuyện của Tào Tử Lâm cậu phải giải quyết cho ổn thỏa, nếu không giải quyết được thì đem vợ cậu ra. Dù cô gái đó có mặt dày đến đâu, cũng không thể cứ bám theo khi biết cậu đã kết hôn rồi."

Hương Kha Lâm đưa ra ý kiến. Dù gì thì ngày nào cô ta cũng đến bệnh viện tìm người, thế này thì không ổn chút nào.

Chuyện kết hôn anh vẫn chưa công khai, ngay cả viện trưởng Liễu cũng không biết.

Trước đây, Hương Kha Lâm nghĩ rằng loại người như Trần Đặc chắc chẳng bao giờ yêu đương. Giờ thì anh ta đoán đúng rồi, anh không yêu đương, mà kết hôn chớp nhoáng.

Trần Đặc đáp lại nhạt nhẽo, "Biết rồi."

"Biết biết, lúc nào cũng chỉ có một hai từ này. Tối nay đi ăn cơm với nhau đi, gọi cả chị dâu nữa, ít nhất cũng để mọi người gặp mặt một lần."

Tính tình của anh lạnh lùng, từ trước đến nay chẳng chủ động kết giao bạn bè.

Trước đây cảm thấy không cần thiết, cũng không cần phải có, nhưng bây giờ dường như có điều gì đó đã thay đổi.

Thành phố Tuy không phải là nhà của anh.

Nhưng giờ anh đã kết hôn, họ sẽ sống ở đây rất lâu. Thành phố trước kia anh sống giờ đã mờ nhạt trong ký ức.

Trần Đạt nói: "Trưa nay tôi sẽ hỏi cô ấy."

Giản Thực rất bận, có lẽ cô không có thời gian.

Sáng nay khi dậy, cô cảm thấy hơi sốt. Theo lời dặn của Trần Đạt qua tin nhắn thoại, cô tìm thuốc hạ sốt trong hộp thuốc và uống cùng nước ấm. Sau vài tiếng cũng đỡ hơn nhiều.

Trần Đạt nhắc nhở cô mặc thêm quần áo, đừng để bị lạnh.

Chiều nay Giản Thực phải ra ngoài chụp hình, lần này cô không hơn, mặc thêm hai lớp quần giữ nhiệt bên dưới váy. Đeo khẩu trang, giọng cô nghe có vẻ nghẹt nghẹt, sáng nay gặp chị Dạng, chị ấy còn hỏi có phải cô ăn phải pháo không mà giọng khàn thế.

"Buổi tối cùng nhau đi ăn cơm nhé?" Trần Đạt lại hỏi. Anh nói "cùng nhau," có lẽ không chỉ là hai người.

Kết hôn đã lâu, mãi đến hai ngày gần đây họ mới thực sự bắt đầu tiếp xúc, việc hòa nhập vào vòng bạn bè của nhau dường như là điều cần thiết.

Giản Thực còn nhớ hôm qua Hướng Kha Lâm cứ níu lấy Trần Đạt, đòi gặp chị dâu.

Buổi tối đi ăn có lẽ cũng là ý kiến của anh ta.

Giản Thực nhìn đồng hồ, không từ chối, "Được thôi."

"Em có cần gọi thêm bạn không?"

Trần Đạt nói: "Tùy em."

Bạn của cô nhiều lắm, chỉ riêng trên Weibo đã nhắc đến không dưới mười người. Ai gặp cô cũng đều có thể trở thành bạn, kể cả cô gái Tư Tiểu Đồng mà hôm qua gặp ở bệnh viện.

Hai người ở bên nhau, chắc cũng chỉ chụp ảnh và gặp nhau hai lần.

Cô rất thu hút mọi người.

Điều này, Trần Đạt biết rõ.

Anh bỗng nhiên có chút hối hận vì đã đồng ý với Hướng Kha Lâm chuyện cùng nhau đi ăn.

1386 words

19.09.2024

🍁 Chương 13 🍁 : Hút điều thuốc

Editor: Qin

Buổi tối, Hương Kha Lâm đặt một bàn VIP có thể ngồi sáu người tại quán bar.

Trần Đạt vừa bước vào, ánh đèn xa hoa trụy lạc đã bao trùm lấy anh.

Gương mặt anh ẩn hiện trong ánh sáng mờ ảo, đầu tiên anh nhìn quanh một vòng, sau đó dứt bỏ những ánh nhìn mập mờ xung quanh, bước thẳng tới chỗ Hương Kha Lâm đang vẫy tay với mình.

"Sao lại đặt ở đây?" Trần Đạt hỏi.

Trên người anh còn vương chút hơi lạnh của đêm, vừa ngồi xuống, vẫn còn cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Hướng Kha Lâm nói: "Tối nay tụ tập với Tử Vân một chút, chúng ta cũng đã lâu không gặp từ khi tốt nghiệp rồi. Trước đây gọi cậu, cậu đều không đến."

Khi Trần Đặc còn học đại học, anh không sống khép kín như bây giờ, cũng có khá nhiều bạn bè, Trương Tử Vân là một trong số đó.

Quán bar này là do Trương Tử Vân mở khi tốt nghiệp. Ban đầu khi khởi nghiệp gặp khó khăn về vốn, Trương Tử Vân đã mượn Trần Đặc mấy chục triệu.

Sinh viên mới tốt nghiệp, không mấy người có thể ra tay mạnh như vậy, nhưng Trần Đặc không hề chớp mắt, chỉ hỏi số tài khoản rồi không lâu sau đã chuyển tiền vào.

Một năm sau Trương Tử Vân mới trả lại tiền.

Anh ta biết mấy năm nay Trần Đặc sống cũng không thuận lợi lắm, dù không liên quan đến tiền, nhưng anh em có thể giúp đỡ đều sẽ giúp một tay.

Nhưng không thể giúp, Trương Tử Vân cũng đành chịu.

"Có hơi ồn." Trần Đặc nói.

Anh không thích những nơi như thế này.

"Yên tâm đi, hôm nay Tử Vân đã dặn dò, không cho DJ chơi nhạc, cũng không cho ai nhảy, giống như quán bar nhỏ bên cạnh."

Chưa đến bảy giờ, nơi này đã bắt đầu náo nhiệt. Những tia sáng màu hồng tím như tấm lưới phủ xuống, vài bartender mặc đồng phục thắt nơ bướm đi lại giữa các bàn VIP.

Nhạc không vang đến mức chói tai, nhưng giai điệu nhẹ nhàng như vậy lại càng quyến rũ hơn.

Ở bàn gần cửa có hai cô gái trang điểm mắt khói, từ lúc vào đã bắt đầu ngắm nghía Trần Đạt.

Gã này đi đến đâu cũng thu hút ong bướm.

"Cậu ngồi đây trước, để tôi giục Hoắc Thành và mọi người."

Hướng Kha Lâm lấy điện thoại ra gửi tin nhắn thoại, nói Trần Đạt đã đến rồi mà sao mấy người kia vẫn còn ở trên đường?

"Đúng rồi, chị dâu đâu? Tối nay cô ấy có tự đến không?" Hướng Kha Lâm chợt nhớ ra hỏi.

Hôm nay Giản Thực tan làm muộn, Trần Đạt đã nói sẽ đến đón cô, nhưng cô không cho, gửi định vị, Giản Thực nói sẽ đến ngay.

Không nói sẽ dẫn theo ai, chắc chỉ có mình cô.

Bây giờ mới bảy giờ, thời gian vẫn còn sớm.

Trần Đạt không trả lời, ngực có chút nặng nề, chỉ ngồi một lát rồi đứng lên.

Hướng Kha Lâm gọi theo sau anh, gào lên: "Cậu đi đâu vậy Trần Đạt! Mọi người sắp đến rồi."

Anh không quay đầu lại.

"Cậu chưa nói chị dâu sẽ đến thế nào mà..."

"Ra ngoài hút thuốc." Anh nói.

Bóng dáng cao gầy của anh lại biến vào màn đêm.

Đi rất dứt khoát, quán bar xa hoa cùng những sắc thái mờ ảo đều không thể níu kéo anh. Bên ngoài là cảnh đêm phồn hoa, xe cộ tấp nập.

Giản Thực đang chuẩn bị ra ngoài thì nhận được cuộc gọi từ Trần Đạt.

"Alo, Trần Đạt?"

Trong tai là tiếng kim loại ma sát.

Trần Đạt dựa vào tường của lối thoát hiểm, mắt nhìn xuống, ngọn lửa trong tay chiếu sáng gương mặt anh.

Đường nét xương quai hàm của anh rất sắc bén, gương mặt mỏng manh như ánh sáng duy nhất tỏa ra trong đêm. Dù ở nơi say mê ánh sáng và âm thanh như quán bar, anh vẫn mang cảm giác lạnh lẽo duy nhất.

Giọng nói khàn khàn từ họng anh thoát ra: "Ừm."

Không có thêm lời nào.

Giản Thực nghĩ rằng anh đang sốt ruột, liền nói: "Em chuẩn bị ra ngoài rồi, lái xe hai mươi phút sẽ tới."

Trần Đạt lại đột nhiên ngắt lời cô: "Em có muốn đến không?"

"Hả?" Giản Thực dừng tay nâng giày cao gót, ngơ ngác vài giây rồi đóng cửa lại, "Gì cơ?"

"Anh hỏi, em có muốn đến không?"

"Bây giờ em chuẩn bị tới mà? Sao vậy, anh muốn đến đón em à?"

Giản Thực dừng bước, số tầng thang máy đang nhảy lên, tiếng thở của Trần Đạt rất nhẹ, anh đã suy nghĩ rất lâu, chờ vài giây, thang máy "đình" một tiếng mở ra.

Giọng anh cũng rơi xuống theo: "Được."

"Anh sẽ qua đón em."

-

Giản Thực chỉ nói đùa, không ngờ Trần Đặc thực sự muốn qua đây.

Khi gọi điện, anh đã gọi xe, Giản Thực ở nhà chờ, tốc độ của tài xế nhanh, đến sớm hơn dự định của cô.

Cửa vừa mở, cô thấy Trần Đặc đứng trước mắt. Cao và gầy, mặc đồ rất phong cách, thần sắc thản nhiên, hoàn toàn không giống người vừa điện thoại nôn nóng muốn qua đây.

Giản Thực hỏi sao đột nhiên thay đổi ý định, Trần Đặc nói: "Tiện đường."

Anh sống gần bệnh viện, còn căn hộ của Giản Thực cách anh mười mấy km, một bên đông một bên tây, nhìn sao cũng không giống tiện đường.

Nhưng sau khi hiểu tính cách của Trần Đặc, Giản Thực cũng không vạch trần anh. Đi giày cao gót, dựa vào cửa, cười mỉm, ánh mắt trong sáng nhìn anh, "Bây giờ bác sĩ Trần có thể đưa em đi chưa?"

Hơi thở của hai người hòa quyện không tiếng động. Giản Thực dùng ngón tay thon dài móc lấy áo khoác của anh, nắm vào lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng kéo anh dựa vào.

"Hay là bác sĩ Trần muốn hôn một cái trước?" Cô thân thiện đề nghị, ánh mắt quyến rũ như yêu tinh.

Anh trên giường không hề dục dằng, điểm này Giản Thực biết rõ. Cô chỉ tò mò, không biết khi Trần Đặc mặc đồ chỉnh tề, lúc hôn có còn nóng bỏng như đêm qua không.

Cô có chút nhớ nhung, nhưng không dám manh động, chỉ dám tiến một bước nhỏ, ngẩng đầu, nhẹ nhàng thăm dò: "Trần Đặc,

có phải anh thích em không?"

Trần Đạt không có cách nào phủ nhận.

Nhưng chính miệng thừa nhận cũng chẳng hề dễ dàng, Những ý nghĩ âm u, đen tối của anh không thể để cô biết hết được.

Vì vậy Trần Đạt nói dối: "Không có."

Rất vụng về. Giản Thực không tin, "Không có sao anh nhất định phải đến đón em?"

"Sợ em không biết đường."

Giản Thực đột nhiên cười khúc khích.

"Anh đã gửi định vị cho em rồi mà, bác sĩ Trần, anh quên sao?"

"Không quên." Anh nói, "Đó là Hương Kha Lâm gửi, anh cũng chưa từng đến đó. Em dẫn anh đi nhé?"

Giản Thực khẽ "chậc" một tiếng.

Tối nay gặp bạn anh, Giản Thực không thể ăn mặc quá sơ sài, nhưng cũng không quá phô trương.

Lớp trang điểm trong suốt sạch sẽ, đôi mắt tròn như hạt hạnh nhân sáng rực, cô chỉ dùng bút kẻ mắt vẽ một chút đường viền. Nốt ruồi dưới lông mi điểm xuyết trên làn da mỏng, vô tình gợi ra một chút vẻ quyến rũ.

Hầu kết của Trần Đạt không tiếng động di chuyển.

Hôm nay anh vẫn đeo chiếc kính gọng bạc, kính mỏng che đi đôi mắt không gợn sóng của anh, sâu thẳm, đen láy, lạnh lẽo.

Khi đôi mắt nhìn xuống, luôn có một loại mâu thuẫn giữa sự sâu sắc và lạnh lùng. Như một vị thần có thể bị khinh nhờn, khiến người ta muốn leo lên quần lầy.

Bàn tay lớn đặt lên eo cô, nhẹ nhàng chạm, cô liền mềm nhũn suýt đứng không vững. Trần Đặc chỉ thì thầm bên tai cô: "Đã thu dọn đồ xong chưa?"

Giọng nói như ám chỉ điều gì. Anh không định để Giản Thực chỉ đơn giản ra ngoài như vậy, những gì cần mang theo từ nhà, anh đều muốn đem đi ngay tối nay.

Đêm qua Giản Thực ngủ không thoải mái, tắm xong mặc đồ của Trần Đặc, đi dép của anh.

Những thứ này cô có thể thường xuyên dùng sau này, nhưng Trần Đặc không muốn tạo ra cảm giác cô có thể rời đi bất cứ lúc nào mà không lưu lại chút gì.

Giản Thực hỏi: "Có bị trễ không?"

"Để bạn anh chờ lâu không tốt."

"Không." Trần Đặc nói. Cuộc hẹn vốn dĩ là bắt đầu lúc tám giờ, Hướng Kha Lâm tổ chức những chuyện này rất tích cực, thường đến sớm.

Những người khác có lẽ vẫn đang trên đường, Trần Đặc tự thấy mình qua đó không có nhiều bạn bè, vì vậy người cần gặp cũng không quan trọng lắm.

Anh bỏ qua những tin nhắn giục giã từ Hướng Kha Lâm, bước theo cô vào nhà, người dân vào cô.

Lần này anh vui mặt vào cổ cô, Giản Thực chưa kịp lùi lại đã bị anh kẹp eo đẩy vào tường.

Anh đã muốn hôn cô từ lâu rồi.

Tiếng liếm môi vang lên, Trần Đặc nói: "Đủ thời gian để hôn một lúc."

-

Trần Đặc là người thứ hai đến quán bar, thoáng cái lại đi ra ngoài, nói là đi hút thuốc, kết quả vẫn chưa quay lại.

Đã qua một giờ, Hoắc Thành và mọi người đến trước. Ngoài Hoắc Thành, còn lại là mấy người Trần Đặc quen trong câu lạc bộ bóng chày, tình cờ đều là đồng môn, mọi người hẹn đánh bóng, lâu dần cũng thân thiết.

Hướng Kha Lâm nhỏ hơn một khóa.

Hai năm nay Trần Đặc thay đổi nhiều, ít liên lạc với nhóm bạn này.

Ngoài Hướng Kha Lâm có thể gặp anh mỗi ngày, người khác muốn gặp chỉ tùy duyên.

Giờ phút này, thời gian trôi qua, mọi người lại tụ họp, như trở lại quá khứ.

Hướng Kha Lâm ngồi trên ghế chửi thề, nói sao Trần Đặc đi hút thuốc lâu như vậy?

Hoắc Thành ngồi bên cạnh, gác chân, dáng vẻ công tử bột, tay kẹp điếu thuốc cười nói: "Cậu hẹn vợ người ta đến đây ăn, có khi người ta không muốn đến."

"Nơi này thì sao? Đây là chỗ của chúng ta, đúng không Tử Vân ____"

Hướng Kha Lâm hét lên hỏi anh chàng xăm trổ bên quầy bar.

Gã đàn ông đã thay kiểu tóc, cắt tóc ngắn, gương mặt rất dữ dằn, giữa mùa đông chỉ mặc áo ba lỗ, hormone bùng nổ.

Anh ta mang hai chai rượu tới, không để ý đến trò đùa của hai người, chỉ nói: "Một lát muốn ăn gì uống gì, tính vào tài khoản

của tôi."

Hôm nay anh ta không rảnh tiếp đãi mấy ông trời này, quay lại quầy bar lấy áo khoác và chìa khóa rồi đi.

Hướng Kha Lâm thắc mắc: "Tử Vân sao vậy, hôm nay Trần Đặc chủ trì mà cậu ấy không nể mặt gì cả."

Hoắc Thành ngậm điếu thuốc cười, "Cãi nhau với vợ rồi."

Ba ngày hai bận cãi. Họ đã quen.

Nhưng nói đến Trần Đặc, họ cũng rất tò mò về vợ anh. Nghe Hướng Kha Lâm nói là kết hôn nhanh chóng, chưa gặp mấy lần, hôm qua gặp ở bệnh viện, còn rất đẹp.

Nhưng Trần Đặc là người thế nào.

Ánh mắt luôn rất cao, thấy nhiều phụ nữ đẹp, làm sao vì gặp một người đẹp mà kết hôn được?

Hơn nữa anh có thể đồng ý, nhưng gia đình anh chưa chắc đã đồng ý.

Bao năm qua, Trần Đặc không liên lạc với gia đình, sống một mình bên ngoài, nhưng bà cụ đó đã mất, anh sớm muộn cũng phải về nhận tổ quy tông.

Nhưng chuyện này Hướng Kha Lâm không biết.

Trần Đặc không nói với người ngoài, Hoắc Thành cũng không nhiều lời.

Có người hỏi vợ Trần Đặc đẹp cỡ nào.

"Đẹp cỡ nào?" Hướng Kha Lâm nói, "Đẹp như tiên. Da trắng như phát sáng, thật sự, tôi không dám nhìn nhiều, sợ Trần Đặc móc mắt tôi ra."

Một đám người cười rộ lên.

Người đó lại nói: "Nhưng anh Hoắc chắc miễn nhiễm với phụ nữ đẹp rồi nhỉ? Đẹp cỡ nào cũng thấy, Trần Đạc không cần phải sợ."

Hoắc Thành cười không nói, tựa đầu vào ghế, tay phải thả xuống, ngón trở gõ nhẹ, rũ tàn thuốc, nói: "Đừng đùa."

Vợ bạn không được động, dù anh ta có đào hoa thế nào cũng không phải loại người như vậy.

2219 words

25.09.2024

🍁 Chương 14 🍁 : Là anh cần em trước

Editor: Qìn

Lúc ra khỏi nhà, trên cổ Giản Thực có thêm một dấu răng rõ ràng.

Phần da bị tổn thương vẫn còn đau, cô không đeo khăn quàng cổ vì sợ cọ vào vết thương, nhưng lại cảm thấy lạnh khi để cổ trần, cuối cùng cô thay một chiếc áo len cổ cao nửa chừng.

Trần Đạc đi mua thuốc.

Cô ngẩng đầu lên, thấy anh đang xé bao bì của miếng băng dán vết thương, rồi gọi cô: "Lại đây."

Giọng nói của anh có chất khàn khàn, không hợp với vẻ ngoài lạnh lùng của anh, nhưng lại quyến rũ một cách kỳ lạ.

Giản Thực ngồi trên lan can bên đường, không nhúc nhích. Có lẽ cô vẫn còn giận dỗi.

Vì vậy, Trần Đạc tự mình bước tới.

Anh có bờ vai rộng và eo thon, mặc gì cũng đẹp, cũng dễ ôm. Mỗi khi nhìn thấy anh, Giản Thực đều có một khao khát muốn ôm chặt lấy anh.

Quả thật, cô rất hợp để kết hôn với anh.

Nếu không mà cứ lao vào ôm anh ngay trên phố thế này, chắc anh sẽ nghĩ cô là một kẻ lưu manh.

Khi cô đặt tay lên eo anh, Trần Đạt bỗng cười nhẹ.

Sau đó anh cúi người xuống một chút, động tác tháo băng dán vết thương trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Phía sau họ là khung cảnh đêm sâu uất, bầu trời đêm như nước, trên mặt đất có lớp tuyết tích tụ, thân cây trơ trọi, nhưng may mắn là có đèn đường chiếu sáng.

"Sao lại động đây?" Anh hỏi.

Hơi thở của anh khiến cô cảm thấy nhột nhẹ, Giản Thực bất ngờ né tránh, Trần Đạt liền quay người ôm lấy eo cô.

"Á..." Ngón tay anh lạnh buốt, vừa kéo cổ áo cô xuống, Giản Thực đã bắt đầu cau mày, trách móc hành động vừa rồi của anh, "Anh chỉ biết cần người thôi sao?"

"Không phải."

"Không phải anh cần em à?"

Cô muốn quyến rũ Trần Đạt thật đấy. Nhưng cô không ngờ rằng sau khi nếm thử trái cấm, anh lại không thể kiểm soát bản thân đến mức chỉ cần một nụ hôn nhẹ cũng có thể khiến anh mất khống chế như vậy.

Răng sắc của anh làm rách da cô, đau đến nỗi cô chảy một chút nước mắt, như thể việc để lại dấu hôn không phải là ý định của

anh, mà khiến cô đau đớn mới là mục đích thật sự.

Ánh mắt Trần Đặc rũ xuống, rơi vào chiếc cổ mềm mại như đậu hũ của cô, ngón cái xoa nhẹ, cẩn thận để không chạm vào vết thương.

Anh thoa thuốc, sau đó dán miếng băng vào, nhàn nhạt nói: "Xin lỗi em."

Giờ mới biết xin lỗi không phải quá muộn sao?
Giản Thực cười: "Ồ, em không chấp nhận."

Biểu cảm của anh quả nhiên có chút áy náy.

Trần Đặc nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn cô như muốn nói lại thôi.

Anh đã cố nhịn cả đêm.

Thật ra Trần Đặc muốn nói rằng, Giản Thực, hay chúng ta về nhà đi.

Nhưng chuyện đã đồng ý rồi sao có thể nuốt lời. Hơn nữa Giản Thực cũng không phải người sẵn lòng bị giữ chân bên cạnh anh.

Cô có rất nhiều con đường phải đi, nhiều người cần gặp, thế giới của cô không chỉ là phòng thí nghiệm nhỏ bé của anh, càng không phải chỉ có một mình anh.

Điều này khiến anh có chút thất vọng nhưng lại chẳng thể làm gì.

Để lại dấu vết trên cổ cô là điều duy nhất anh có thể làm.

Trần Đặc thở dài, nhìn cô với ánh mắt sâu xa: "Chúng ta đi được chưa?"

Hương Kha Lâm đã gọi điện giục mấy lần. Nếu không đi ngay, chắc họ sẽ thay phiên nhau nã pháo vào anh mất.

Nhưng Giản Thực bất ngờ đưa chân lên, móc vào chân anh, rồi kéo cà vạt của anh xuống từng chút một.

Khoảng cách gần đến mức Trần Đặc có thể nhìn rõ nốt ruồi nhỏ ở đuôi mắt cô, hơi thở của anh cũng chậm lại theo bản năng.

"Trần Đặc."

"Hửm?"

Anh đáp lại bằng giọng mũi. Giọng nói nhẹ nhàng đến không tưởng, khi nhìn anh như thế này, đôi mắt của Trần Đặc đen láy, trong suốt, hàng mi rõ ràng rủ xuống nhìn cô như thể chứa đựng muôn vàn tình cảm sâu đậm tràn ra ngoài.

Nhìn vào gương mặt này, Giản Thực thực sự chẳng còn chút tức giận nào. Ai mà nổi giận người chồng thế này chứ.

Giản Thực hỏi: "Có phải anh không muốn em đi không?"

"Ừm."

"Tại sao?"

"Vì em quá đẹp."

Dù chỉ là trang điểm nhẹ, buộc tóc đuôi ngựa thấp, mặc một chiếc áo khoác đen không hoa mỹ, thậm chí rất đơn giản, nhưng vẫn đẹp đến mức khiến người khác không thể rời mắt.

Trần Đặc không muốn cô thu hút ánh nhìn của người khác.

Giản Thực: "..."

Được rồi. Lần này cô thật sự rất vui.

Cũng không uống công cô này giờ ở nhà sửa soạn hơn mười phút.

Chẳng có người phụ nữ nào không thích nghe những lời như thế này. Huống chi lời này lại được thốt ra từ miệng của Trần Đặc.

"Vậy anh hôn em một cái nữa được không?"

"Tại sao?" Anh có chút căng thẳng, giọng cũng lạc đi: "Còn muốn hôn nữa?"

Rõ ràng cô biết anh không thể tự kiểm soát được. Anh đã cố nhẫn nhịn, khiêu khích quá mức sẽ chỉ làm cô không dễ chịu, mới chỉ một chút đau đớn thôi đã khiến cô giống một đoá hồng tả tơi.

Anh không muốn xé nát cô, chỉ muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay, dù là trong mùa đông cũng phải nở rộ rồi.

Giản Thực lại không nghe lời.

Cà vạt quấn hai vòng quanh cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo một cái, khoảng cách rút ngắn ngay lập tức, đầu mũi anh chạm vào da cô.

Hai tay anh chống lên bên người cô, âm thanh bất an phát ra từ cổ họng, chỉ có khuôn mặt lạnh lùng của anh vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh, "Giản Thực..."

"Hôn em một cái, em sẽ không giận nữa." Cô đưa chân lên, chạm vào bên trong bắp chân anh, như đang dỗ dành thú cưng, "Nhẹ thôi, không được cắn như vừa này."

Trần Đặc bỗng bật cười, hầu kết của anh chuyển động, nhưng đồng thời anh cũng cố kìm nén, nuốt xuống. Sau đó, Giản Thực nghe thấy anh nói: "Giản Thực."

"Em đang coi anh là chó à?"

"Vậy thì sao? Chính anh là người cắn em trước mà." Cô không chịu thua.

"Được." Anh nói. Cả người và giọng nói cùng áp xuống, "Không vấn đề gì."

-

Vì vậy, khi Trần Đạc dẫn Giản Thực xuất hiện, vài người có mặt ở đó suýt chút nữa thì rớt cằm xuống.

Hai năm không gặp, diện mạo của Trần Đạc không có gì thay đổi. Chỉ có tính cách là khác. Nghe Hướng Kha Lâm nói, trong hai năm qua, Trần Đạc chỉ giao thiệp trong công việc, ngoài ra không có gì cả.

Anh không giỏi kết bạn, cũng không bao giờ quá nhiệt tình với ai. Nhưng đối với Giản Thực, anh dường như lại quá đổi ân cần.

Hướng Kha Lâm thấy vậy liền cười, nói: "Chị dâu ngồi đi, chị dâu muốn uống gì? Hay là ăn gì trước nhé, có kiêng kị món gì không?"

Nói rồi, anh ta lại nháy mắt với Trần Đạc, "Bác sĩ Trần."

Ánh mắt của mọi người đều hiểu ngầm.

Họ đang nhìn vào miếng băng dán trên cổ cô. Một số thứ đã che lại, nhưng một số thứ thì không. Vết thương chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, nhưng dấu răng và dấu hôn thì không.

Chỗ không che được vừa vặn bị cổ áo che lại, nhưng khi nói chuyện lại thỉnh thoảng lộ ra một chút.

Chỉ cần một chút cũng đủ để người khác tưởng tượng ra nhiều cảnh.

Giản Thực muốn lấy chiếc khăn mà anh vừa cất đi để che đầu mình, giọng nghèn nghẹn gọi anh: "Trần Đặc!"

Vậy nên Trần Đặc trả lời thay cô: "Gì cũng được. Không kiêng gì cả."

Thật là phiền chết mất.

Giản Thực uống một ngụm nước để làm dịu bớt sự lúng túng.

May mắn là lần đầu gặp mặt, mọi người không đùa quá nhiều. Máy người này, trên đường đến đây, Trần Đặc đã giới thiệu qua, Giản Thực nhanh chóng nhớ tên.

Người ngồi cạnh Hương Kha Lâm là Thiệu Thừa vừa xuất ngũ, tóc húi cua, mặt vuông, rất điển trai, người còn lại là Lữ Kính Dương của công ty luật, nói nhiều, có chút hài hước lạnh lùng.

Trương Tử Uân là chủ quán bar này, nhưng anh ta không có mặt. Ở đây phần lớn là đồ ăn vặt, Giản Thực thường không ăn tối, nhưng sau khi Trần Đặc nói gì cũng được, anh vẫn đặc biệt gọi cho cô một đĩa trái cây.

Hình như còn thiếu một người.

Hương Kha Lâm nói: "Hoắc Thành à? Hoắc Thành vừa ra ngoài nghe điện thoại, đợi chút nữa nhé."

Nghe lại cái tên này, Giản Thực cũng không cảm thấy có gì lạ, Hoắc nào, Thành nào, cô cũng chẳng rõ, chỉ nghe Trần Đặc nói, anh ta là người ở trường bên cạnh, vì thường xuyên đến câu lạc bộ bóng chày nên quen thân.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hoắc Thành có thể coi là bạn thuở nhỏ của anh.

Quan hệ phức tạp, anh không nói nhiều.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, biểu cảm của Giản Thực như bị sét đánh trúng.

Người đàn ông vừa nghe điện thoại xong, miệng ngậm một điếu thuốc chưa hút hết, chân hất lên, lưỡi biếng bảo Hướng Kha Lâm nhích vào trong để nhường chỗ cho mình.

Anh ta ngẩng đầu thấy Giản Thực, mới cười: "Vừa nói chuyện gì mà vui vậy?"

Khi ra ngoài nghe điện thoại, anh ta đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Hướng Kha Lâm nói: "Nói về chuyện trước đây của chị dâu. Cô ấy học nhiếp ảnh, rồi đi du học, năm nay vừa về làm việc thì đã đăng ký kết hôn với anh Đặc rồi, cậu nói xem, có phải Trần Đặc nhật được món hời lớn không?"

Mọi người đều cười. Khóe môi Trần Đặc cũng thoáng một nụ cười.

Hai người không nắm tay, nhưng ngồi cạnh nhau hòa hợp đến mức khiến người khác khó chịu.

Hoắc Thành thật sự không ngờ rằng, sau khi kết hôn, Trần Đặc lại có thể trở nên dịu dàng như vậy.

Tàn thuốc rơi xuống, anh ta cười: "Trước đây? Trước đây bao lâu thì được tính là trước đây?"

1860 words

26.09.2024

🍁 Chương 15 🍁 : Măng yêu

Editor: Qìn

Giản Thực biết rằng cả đời này mình sẽ gặp được rất nhiều người. Nhưng trong quá khứ, có lẽ Hoắc Thành chính là người mà cô ít muốn nhắc đến nhất.

Không phải điều gì đặc biệt.

Mà là vì cô, người vốn luôn quy tắc đã suýt nữa rơi vào mối tình đầu sớm vì một người như vậy.

Hoắc Thành chuyển đến học tại trường Trung học số 1 thành phố Tuy vào năm lớp 11.

Anh ta cao ráo lại đẹp trai, mỗi khi cười đôi mắt hơi nheo lại như đang nở hoa, đúng chuẩn vẻ ngoài của một chàng trai lãng nhãng. Nhưng không thể phủ nhận, anh ta rất cuốn hút, đặc biệt là vẻ ngông nghênh khi tỏ ra hư hỏng khiến nhiều nữ sinh trong lớp không thể kháng cự.

Với thân phận là học sinh chuyển trường lại thêm vẻ ngoài thu hút, mỗi ngày anh ta đều được đưa đón bằng xe sang. Tất cả những yếu tố này cộng lại khiến anh ta trở thành nhân vật được chú ý.

Nhưng sự ồn ào chỉ kéo dài vài ngày, sau đó điều khiến anh ta trở nên nổi bật chính là tính cách vốn dĩ đã rất dễ gây sự chú ý.

Gương mặt của Giản Thực cũng là kiểu thu hút ánh nhìn ở bất cứ đâu. Hai người như vậy chỉ cần đứng riêng với nhau một lúc trong hành lang, dù chỉ là vô tình cũng đủ để lời đồn thổi lan truyền.

Mà hồi đó Hoắc Thành theo đuổi cô cũng tốn không ít công sức.

Nhưng để nói về quá khứ, thì thực ra giữa hai người không có quá nhiều kỷ niệm.

Chỉ đơn giản là vào thời điểm cô bắt đầu ở nội trú, cô có thói quen dậy sớm chạy bộ, và Hoắc Thành ngày nào cũng dậy từ 5 giờ sáng để cùng cô chạy.

Khi mặt trời mọc, trời hừng sáng, anh ta lại đến nói chuyện với cô, cùng cô xếp hàng mua đồ ăn sáng trong căng tin, lúc nào cũng chọn cùng loại sữa đậu nành. Và mỗi lần anh ta đều giả vờ vô tình "giúp đỡ" cô, tạo nên những lời đồn đại không rõ thực hư để tiếp sức cho sự theo đuổi của mình.

Nhưng anh ta chưa bao giờ thẳng thắn bày tỏ.

Cho đến một buổi tối cuối tuần nọ, anh ta hẹn cô ra chạy bộ đêm.

Trên sân vận động lúc đó không có mấy người, sau khi chạy xong, hai người ngồi lại với nhau, nhìn những ngôi sao lần đầu tiên sau bao lần ngấm mặt trời mọc.

Nếu không phải đêm đó điện thoại anh ta reo lên, Giản Thực quay đầu lại thấy tin nhắn từ một cô gái với tên là Hà Nghiên gì đó, giọng điệu rất thân mật, còn gọi anh ta là "bé cưng," có lẽ trong cơn mơ hồ tình cảm, Giản Thực đã hôn anh ta.

May mắn thay tất cả đều dừng lại kịp lúc.

Camera ghi lại hình ảnh, cô và Hoắc Thành mỗi người viết một bản kiểm điểm. Từ đó trở đi, cô không nói thêm lời nào với anh ta nữa.

Vì vậy khi đột ngột nghe anh ta hỏi như vậy, Giản Thực cảm thấy không thoải mái.

Bầu không khí cũng bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Thấy vậy, Hướng Kha Lâm hỏi không đúng lúc: "Chị dâu, hai người quen nhau à?"

"Không quen."

"Quen."

Hai giọng nói vang lên cùng lúc.

Giản Thực nhìn anh ta một cái, chạm phải ánh mắt u ám của Hoắc Thành, cô suy nghĩ vài giây rồi đổi lời: "Trước đây là bạn học."

Nghe vậy, Hoắc Thành chỉ khẽ cười nhạt.

Trước đây là bạn học? Bốn chữ đó lăn qua lăn lại trên đầu lưỡi anh ta.

Được thôi, vậy thì trước đây là bạn học.

Nể mặt Trần Đặc, Hoắc Thành không phản bác, mà cầm ly rượu trước mặt lên uống cạn.

Loại rượu Trương Tử Vân đích thân chọn cho họ đều là loại hảo hạng.

Đắt tiền, nồng độ cũng cao.

Anh ta uống mà không chớp mắt.

Những người có mặt đều nhìn thấy, có phần sửng sờ, nhưng chẳng ai hỏi gì. Lữ Kính Dương lại rất biết ý, nhanh chóng cười và chuyển sang chủ đề khác, hỏi thăm tình hình gần đây của Trần Đạt.

Họ đã lâu không gặp, lúc này chính là lúc ôn lại chuyện cũ.

Cứ tưởng Trần Đạt sẽ không muốn nói nhiều, nhưng may mắn là ai hỏi gì anh cũng đáp nấy. Bầu không khí trong phòng cũng dần trở nên náo nhiệt hơn, chỉ có một người là Hoắc Thành vẫn không vui.

Tối hôm đó, tại quán bar, Hoắc Thành uống không ít rượu. Anh ta không nói thêm lời nào với Giản Thực, nhưng ai cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Trong số họ, Thiệu Thừa là người có tủy lượng tốt nhất, nhưng vì phải lái xe nên anh ta không uống một giọt nào. Lữ Kính Dương bị kéo uống đến nỗi say chuẩn choáng.

Hương Kha Lâm lo lắng về cuộc họp sớm và việc kiểm tra phòng vào ngày hôm sau nên kiềm chế không uống nhiều, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Người uống nhưng vẫn tỉnh táo nhất là Trần Đạt.

Đôi mắt anh sáng rõ, đen trắng phân minh, khi rời đi, anh vẫn nắm lấy tay Giản Thực.

Anh dặn dò Triệu Thừa lúc về phải lái xe cẩn thận.

Thiệu Thừa nhìn anh một cái, có chút im lặng.

Có lẽ anh ta và Hoắc Thành đều có cùng một nỗi lo, cho rằng cuộc hôn nhân giữa Trần Đặc và Giản Thực không thể kéo dài, nhưng khi ra về, anh ta vẫn không nói gì.

Chỉ gạt đầu: "Ừ, có thời gian hãy giữ liên lạc."

Còn việc Trần Đặc có chủ động liên lạc hay không, anh ta không chắc.

Cả hai đã uống rượu nên không ai đựng vào vô lăng.

Buổi tối, người xếp hàng chờ khá đông, người lái xe thuê dự kiến còn khoảng mười mấy phút nữa mới đến, bên ngoài thì lạnh, nên Giản Thực lên ghế sau trước, nhưng khi cô vừa đóng cửa xe lại, Trần Đặc đã áp sát đến.

Bàn tay lớn giữ chặt gáy cô, đè người lại, hôn vô cùng mãnh liệt, đầu lưỡi ngang ngược xâm nhập vào bên trong khiến cô gấn như không thể thở nổi.

"Ừm... Trần Đặc..."

Cô muốn đẩy anh ra nhưng tay không đẩy nổi. Anh ép sát cô, mở rộng đầu gối, tay luồn vào trong áo, đẩy áo lót lên, dễ dàng nắm lấy bầu ngực đầy đặn của cô.

"Cẩn nhẹ thôi." Anh nói.

Hơi thở của anh có chút gấp gáp. Nhịp thở nặng nề nóng bỏng như thiêu đốt thần kinh của cô.

Trần Đặc nghiêng đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô: "Nếu biết sớm cậu ta dám dùng ánh mắt như vậy nhìn em, anh đã móc mắt cậu ta ra rồi."

"Cái gì cơ?!" Giản Thực hoảng hốt.

"Sợ rồi à?"

"Anh bị điên à?" Giản Thực đẩy vai anh, "Anh ngồi dậy đi, lát nữa tài xế sẽ đến đây."

Lúc này cô không có thời gian hỏi Trần Đạt làm sao biết cô và Hoắc Thành quen nhau, chỉ muốn anh nhanh chóng đứng dậy.

Nhưng Trần Đạt vẫn đề lên người cô, tay thì không ngừng quấy nhiễu, lưỡi ẩm nóng liếm lên da cô. Trong chiếc xe chật hẹp, bên ngoài còn có người qua lại, điều này vừa kích thích vừa khiến cô hoảng sợ.

Anh nói: "Không đứng."

Không biết có phải cũng vì uống chút rượu mà Trần Đạt tỏa ra hơi rượu, cứ nằm lì trên người cô không chịu di chuyển, "Em ôm anh đi."

"Anh... Thôi được rồi." Giản Thực đành chịu thua, "Em có thể ôm anh, nhưng anh đề lên em thế này làm em không thoải mái."

Cô suy nghĩ một chút rồi nói thêm: "Em thở không nổi, ngực cũng bị anh ép đến mức sắp xẹp rồi."

Anh thấp giọng cười, năm ngón tay siết chặt, bóp nhẹ lấy phần đầy đặn trong tay.

"Em lừa ai thế?"

Tránh ra đi. Đồ thần kinh...

Trần Đạt thật sự rất kỳ lạ, vừa rồi ở quán bar anh vẫn chưa đến mức say không đi nổi, nhưng vừa lên xe, anh lại chỉ muốn dính lấy cô.

Giản Thực phải vất vả lắm mới đưa được anh về nhà, nhưng đến trước cửa, anh vẫn không để cô lấy chìa khóa ra.

"Có phải em muốn hôn anh không?" Ánh mắt anh rực cháy, ánh nhìn đổ xuống như thiêu đốt đôi má cô.

Giản Thực nói: "Em không muốn hôn anh."

"Em nói dối." Chẳng biết tại sao anh lại cố chấp như vậy, hai chân anh khóa chặt người cô lại khiến Giản Thực không thể đi đâu được, nhưng cô cũng mặc kệ anh.

Mũi chân chạm đất, gót giày cao gót bị tuột ra, cô dựa vào cánh cửa phía sau, ngước lên nhìn anh, vừa tức vừa buồn cười hỏi: "Em lại lừa anh làm gì?"

"Từ lần đầu tiên khi gặp anh, em đã muốn hôn anh rồi." Giọng anh có chút ảm ức, cũng như đang chất vấn, "Giản Thực, có phải em nhìn ai cũng muốn hôn không?"

Cô từng muốn hôn tên khốn Hoắc Thành kia, còn anh, cô cũng muốn hôn. Vừa rồi cô còn kéo anh lại để hôn ngay trên đường.

Có phải gặp ai đẹp trai cô cũng muốn hôn không?

Ban đầu Giản Thực định phản bác, nhưng nghe anh nói như vậy thì cô cũng hơi giận: "Đúng rồi đó, tại em thấy anh đẹp trai nên muốn hôn anh. Không chỉ muốn hôn mà còn muốn làm chuyện khác nữa, anh làm gì được em?"

Cái miệng này của cô khi chọc tức người khác thì thật sự không chịu thua ai.

Trần Đạt đã biết rõ điều đó từ trước. Nhưng lúc này đang trong cơn giận, anh vẫn bị cô làm cho sững sốt, động tác của anh trở nên thô bạo hơn. Giản Thực khó chịu vì tay anh lạnh, nên mắng anh là đồ thần kinh.

"Trần Đạt, chết tiệt, anh có thể dừng động tác là cởi đồ em không? Ừm... Dừng bóp ngực em nữa, bỏ tay ra, lạnh chết đi được!"

Vừa dứt lời, đèn cảm ứng trên đầu bật sáng, cửa nhà bên cạnh đột nhiên mở ra.

"Ôi! Bác sĩ Trần." Người hàng xóm giật mình, "Đêm hôm khuya khoắt thế này, hai người... đang cãi nhau à?"

Ánh mắt người hàng xóm dừng lại trên người họ. Hai người ôm nhau chặt, tư thế đầy mờ ám nhưng hành động thì hơi mạnh bạo, đến mức Giản Thực đá rơi cả một chiếc giày cao gót. Trông thế nào cũng không giống đang tình tứ mà giống như sắp đánh nhau.

Nhưng ai đánh nhau mà lại định cởi đồ chứ?

Trần Đặc đã sống ở đây vài năm, hàng xóm đều quen biết lẫn nhau. Lúc này anh hàng xóm đang cầm một túi rác, có lẽ định xuống dưới để vứt, nhưng khi nhìn thấy Giản Thực và Trần Đặc đứng ở cửa, anh ta quên cả ăn que kem đang ngậm trên miệng.

Mặt Giản Thực đỏ bừng, cô đập mạnh vào chân Trần Đặc, rồi khẽ mắng anh, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Mặt cô ẩn trong bóng tối nên hàng xóm không nhìn rõ cô trông như thế nào.

"Ừm, vừa mới kết hôn." Trần Đặc vẫn giữ vẻ mặt bình thản, chỉnh lại quần áo, cúi xuống nhặt chiếc giày cao gót dưới đất lên, giọng điệu bình tĩnh như thể người vừa làm những việc đó không phải là anh, "Chỉ là mắng yêu chút thôi."

1952 words
02.10.2024

🍁 Chương 16 🍁 : Em thích anh

Editor: Sel

Không hiểu sao chuyện Giản Thực và Trần Đạt cãi nhau lại truyền đến tai mẹ.

Sáng nay vừa ra khỏi nhà cô gặp bà cụ cùng khu dưới lầu. Bà cụ còn khuyên cô đừng chia tay với Trần Đạt, bảo anh là người rất tốt.

Giản Thực mỉm cười nhạt, nói: "Vâng, bà ạ."

Bà cụ lại nhắc đi nhắc lại mãi, sau đó còn tặng cho cô một chuỗi lapis xướng. Giản Thực đang vội đi làm nên không nhận, nhưng bà cụ cứ nhất quyết đưa cho, cuối cùng cô đành mang theo đến chỗ làm. Chị Dạng thấy vậy còn trêu chọc cả buổi.

Vừa tan làm, mẹ đã gọi điện cho Giản Thực, bảo cô và Trần Đạt về nhà ăn cơm.

Giản Thực nói: "Hôm nay Trần Đạt trực ca đêm, một mình con về là được rồi."

Gọi anh làm gì. Giản Thực đến giờ nghĩ lại chuyện tối qua vẫn thấy tức.

Mợ ở đầu dây bên kia bắt đầu mắng cô.

Bảo cô kết hôn rồi mà vẫn như trẻ con: "Có gì mà phải cãi nhau chứ? Tiểu Trần trực ca đêm không về ăn được, chẳng lẽ nó không ăn cơm sao?"

"Thế chẳng lẽ con phải bón tận miệng cho anh ấy hả?"

Giản Thực chỉ nói bâng quơ vậy, ai ngờ mợ lại tưởng là thật.

Vừa về đến nhà mợ đã chuẩn bị sẵn thức ăn, gói vào hộp giữ nhiệt rồi bảo Giản Thực mang đến bệnh viện cho Trần Đặc.

Mang cơm cho anh? Giản Thực thầm giật mình, nói: "Không bỏ thuốc độc vào là may rồi."

Trên bàn còn một giỏ dâu tây vừa mới rửa xong. Giản Thực đóng vào hai hộp lớn, chọn toàn những quả to và đẹp nhất.

Từ nhỏ cô đã không chịu thua kém ai.

Nhưng mợ cũng biết tính cô, lòng tự trọng cao. Năm lớp 11, trường tổ chức kiểm tra và phát hiện cô có liên quan đến việc yêu đương sớm. Trước mặt bao nhiêu người, cô bị điểm tên phê bình, còn phải viết kiểm điểm trong văn phòng.

Lúc ấy mợ đang rất giận, nói không lựa lời, còn mắng cô một câu: "Giản Thực, con dám làm mấy chuyện này ở trường mà không thấy xấu hổ hả? Uống công mợ nuôi nắng dạy dỗ con."

Giản Thực định phản bác rằng mình không yêu đương sớm. Nhưng đoạn video giám sát ghi lại cảnh hiếp lâm cộng với những tin đồn mớ hồ trước đó, và việc cô cùng Hoắc Thành chạy bộ mỗi sáng khiến cô không thể giải thích được.

Đúng là cô từng có suy nghĩ đó, dù sau này không làm gì nhưng tội danh này đã gắn lên cô.

Giản Thực bị mắng rất thậm tệ. Sống nhờ dưới mái nhà người khác vốn đã phải cẩn thận, có lẽ chính câu nói đó đã thực sự làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Sau đó, nhiều năm liền cô không yêu ai nữa.

Yêu đương rất phiền phức, không cần thiết. Đến lúc cần kết hôn thì kết hôn thôi.

Dù sao cũng giống nhau cả.

Chỉ cần người lớn hài lòng là được.

Nhưng bây giờ lại ép cô kết hôn với Trần Đặc, mẹ cũng chẳng biết việc mình làm có đúng hay không, chỉ nghĩ nếu hai đứa đã gật đầu thì nên cố gắng chung sống hòa thuận với nhau.

Vì thế mẹ bắt đầu khuyên bảo Giản Thực: "Vợ chồng son cãi nhau là chuyện bình thường. Dù sao hai đứa cũng mới cưới, có chuyện gì thì cũng cần làm quen dần. Cãi nhau còn hơn cứ giấu ở trong lòng. Nhưng con cũng vậy, nói chuyện lúc nào cũng châm chọc, ai nghe mà chẳng bực?"

"Con nói chuyện châm chọc khi nào?" Giản Thực chỉ mạnh miệng nói muốn làm anh, ai ngờ anh lại lột áo cô ngay trước cửa nhà như thế?

Mẹ lập tức lườm cô một cái.

Giản Thực nhanh chóng đầu hàng: "Ok ok con không nói nữa. Nhưng mẹ cũng phải để con ăn cơm xong rồi đi đâu thì đi chứ?"

Nhưng vừa mới đặt mông xuống thì mẹ đã bưng đĩa thức ăn đi: "Con ăn một mình làm gì? Đến ăn với Tiểu Trần đi."

-

Sáu giờ chiều, mọi người trong phòng đều đã tan ca, Hướng Kha Lâm gọi Trần Đạc đi ăn nhưng anh không đi.

Đúng lúc này lại có người đến hỏi: "Xin hỏi bác sĩ Trần Đạc có ở đây không?"

Anh ngược mắt lên, nhìn về phía người vừa hỏi. Đó là một cô gái trẻ nhìn khá lạ mặt, nhưng những người trong phòng đều quen mặt cô ta.

Có người hỏi: "Lại đến tìm bác sĩ Trần à?"

Cô gái kia đỏ mặt. Rõ ràng đã thấy anh rồi nhưng vẫn cố tình hỏi: "Anh ấy có ở đây không ạ?"

Nghe nói cô ta đã đến tìm anh gần nửa năm nay. Đúng lúc anh đi công tác ở thành phố Du vài tháng, Trần Đạc không biết chuyện này, nhưng giờ gặp rồi cũng không có lý do để tránh.

Anh đặt bút xuống bàn, sau đó đứng dậy, giọng điệu rất bình thản: "Có chuyện gì?"

Trong phòng vẫn còn người, Châu Tử Lâm lo lắng hỏi: "Có thể... ra ngoài nói không?"

Hai phút sau, Trần Đạc và Châu Tử Lâm đứng ở lối cầu thang an toàn.

Lần cuối anh ở đây là để lau tay cho Giản Thực. Da cô mỏng manh, chỉ cần chạm nhẹ cũng đỏ lên. Mấy vết phỏng nhỏ ấy không biết đến bao giờ mới lành.

Châu Tử Lâm gọi mấy tiếng "Bác sĩ Trần," anh mới hơi tỉnh lại, yết hầu khẽ động, đáp một tiếng.

Anh dường như không quan tâm đến bất cứ điều gì. Lạnh lùng, thờ ơ, không có nhiều cảm xúc. Nhưng Châu Tử Lâm biết, một người như Trần Đạt là phù hợp nhất để làm bác sĩ.

Chỉ là khi thấy mặt lạnh lùng, khách sáo và xa cách của anh, cô ta không tránh khỏi cảm thấy đau lòng.

Cô ta khó mà tưởng tượng được nếu Trần Đạt không giữ bình tĩnh, anh sẽ trông như thế nào.

Châu Tử Lâm cố gắng giữ lại chút tự tin, can đảm nói: "Bác sĩ Trần, em đến để tặng anh cờ lưu niệm, cảm ơn anh đã chữa lành chân cho em trai em."

Trần Đạt đã tiếp nhận rất nhiều bệnh nhân. Nghe đến từ "em trai" anh không có ấn tượng gì, nhưng nếu nói về căn bệnh thì anh lại nhớ ra.

Nhưng loại cờ lưu niệm này đã quá nhiều. Văn phòng của anh gần như không còn chỗ để đặt nữa. Không ít người cũng giống như cô ta, mượn cớ này để cảm ơn anh.

Nhưng Trần Đạt không có cảm giác gì đặc biệt.

Vì đây vốn dĩ chỉ là một công việc.

Anh không cao thượng đến mức bị cảm động bởi những lời cảm ơn như thế.

"Cảm ơn, nhưng lần sau cô cứ để cờ lưu niệm ở văn phòng là được."

"Em biết." Thấy anh định rời đi, Châu Tử Lâm vội vàng nói, "Làm phiền anh là lỗi của em, em thật sự rất xin lỗi. Em chỉ muốn cảm ơn anh trực tiếp, còn nữa, còn nữa..."

"... Em thích anh!"

Cô ta đã lấy hết can đảm.

Cảm giác như tỏ tình thế này thật mạo muội.

Nhưng nếu không nói ra, sẽ để lại tiếc nuối.

"Thật ra em đã thích anh từ lâu rồi. Có thể anh không nhớ nhưng em đã từng xem anh thi đấu, khi còn ở trường, mỗi tuần các anh đều đến câu lạc bộ bóng chày."

So với các môn thể thao như bóng rổ, thì ở trong nước ít người chơi bóng chày hơn. Cho đến giờ Châu Tử Lâm vẫn chưa hiểu rõ quy tắc của môn thể thao này, nhưng cô ta đã xem Trần Đạc thi đấu suốt tám chín tiếng đồng hồ.

Đây là một môn thể thao rất thử thách ý chí. Cô ta càng xem lâu thì càng chìm đắm, càng say mê.

Cô ta thích Trần Đạc tràn đầy khí thế trên sân, còn thích cả đàn anh Trần dịu dàng, ân cần và nhiệt tình ngoài đời.

"...Nói ra thì thật xấu hổ." Châu Tử Lâm khó khăn mở lời, "Lần đó xem thi đấu, em còn bị ngất xỉu vì hạ đường huyết, là anh đã đưa em một miếng bánh mì với nước uống. Em cứ nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ không còn cơ hội gặp lại anh nữa, không ngờ thế giới lại nhỏ như vậy, anh vẫn ở đây."

Anh vẫn ở đây vì anh đến giờ vẫn chưa tốt nghiệp.

Anh đã tự nhốt mình ở đây.

Nhưng Trần Đạc không giải thích, thậm chí anh còn không có hứng thú, chỉ buột miệng hỏi một câu xã giao, "Cô cũng học Đại học Y à?"

Hồi học đại học, thật ra Trần Đạc không đeo kính. Đôi mắt đầy cảm xúc của anh đẹp cực kỳ, nhất là khi cười, ánh mắt sâu thẳm

như chứa đựng cả bầu trời sao, nhìn cây cột điện cũng thấy tình.

Nhưng bây giờ khi đeo cặp kính mỏng lên, ánh mắt anh trở nên lạnh lùng xa cách như muốn đẩy người ta ra xa hàng ngàn dặm.

Anh không có thời gian dư thừa, cũng như kiên nhẫn.

"Cô không cần phải nói những điều này. Tôi đã kết hôn rồi."

Trần Đặc vốn không giỏi từ chối người khác. Đúng như Châu Tử Lâm đã nói, trước đây anh có thể đối xử với mọi người rất dịu dàng, không lạnh lùng như bây giờ, cũng không nói chuyện một cách lạnh nhạt như vậy. Nhưng điều cô ta thích cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Con người anh bây giờ mới thực sự là anh.

Lần trước Hương Kha Lâm đã dạy anh rằng nếu không biết cách từ chối một cô gái thì có thể nhắc đến vợ mình. Dùng lý do không còn độc thân để từ chối sẽ nhẹ nhàng hơn.

Nhưng Trần Đặc cảm thấy lấy Giản Thực ra làm cái cớ không phải là điều đúng đắn.

Vì vậy anh nói thêm: "Tôi nhắc đến vợ mình không phải để nói rằng cô đã bỏ lỡ cơ hội khi tôi còn độc thân."

"Mà là nếu không có cô ấy, tôi cũng sẽ không thể thích bất kỳ ai khác."

"Kể cả người đó là cô."

1732 words
03.10.2024

🍁 Chương 17 🍁 : Dỗ em

Edit: Fen

Anh nói xong câu cuối, hốc mắt Châu Tử Lâm đỏ ửng. Nhưng Trần Đặc không thèm quan tâm, vì lúc anh quay đầu đã thấy Giản Thực mang theo hộp cơm đứng ở lối vào hành lang.

Cô dường như đã đứng đó rất lâu, thậm chí còn thích thú hóng hớt rồi còn khó chịu khi bọn họ dừng nói.

Chân mày cô giật giật, hỏi anh: "Nói chuyện xong rồi hả? Sao không nói thêm tí nữa, em vẫn chưa nghe anh kể chuyện yêu đương đâu."

Trần Đặc bước lên cầu thang, đi tới chỗ cô: "Sao lại tới đây?"

"Đưa cơm cho bác sĩ Trần của chúng ta nè." Giản Thực không thành thật đáp, tầm mắt chuyển xuống phía sau anh, "Đàn em của anh hả?"

Nghe hai người hàn huyên, như đã quen nhau từ trước. Cuộc sống này quả thật quá là máu chó, hôm qua cô đụng phải tên

Hoắc Thành, nay Trần Đặc thì gặp em gái khóa dưới.

Đại khái là mới bị nói mấy lời tàn nhẫn, Châu Tử Lâm cảm thấy xấu hổ, quay đầu chạy xuống cầu thang.

Giản Thực còn có tâm tình đùa giỡn, nói: "Người ta khóc rồi kìa, anh không đi dỗ người ta đi?"

Cô thấy được rất rõ. Nhưng cô sẽ không ghen.

Cô không giống với anh, người ta mới nhìn có một cái mà đã cảm thấy chịu đựng không nổi rồi.

Trần Đặc vốn định hỏi lại một câu "Dỗ cái gì?", Lời nói tới cổ họng rồi anh lại nuốt xuống, mắt rũ xuống trở nên ngoan ngoãn, "Sao em lại ở đây thế?"

Anh là cá đây à?

Giản Thực trừng mắt: "Bác sĩ Trần, cái này anh hỏi rồi."

"Anh biết." Anh chỉ không muốn cãi nhau với cô thôi.
"Chủ đề của em vừa rồi nhàm chán quá, đổi cái khác đi."

"...." Giản Thực tức tới nổi nghiến răng nghiến lợi, "Em là chân chạy vật, đến đưa hộp cơm, có ăn hay không thì bảo?"

Trần Đặc rất biết cách hạ bậc thang, "Ăn."

Tay nghề của mợ quả rất đỉnh. Hôm nay toàn là mấy món Giản Thực thích, lúc ở nhà cô không ăn được miếng nào, giờ còn phải ăn chung với Trần Đặc.

Trong văn phòng còn có người, Trần Đặc không thể mang cô qua đó nên tính thay đồ rồi dẫn cô tới căn tin.
Phòng thay đồ không lớn lắm, Giản Thực không tìm được chỗ nào ngồi, để hộp cơm lên kệ phía sau giá treo, mình thì đứng dựa bên cạnh.

"Anh thay đồ thì thay đồ, mắc gì phải kéo em tới phòng thay luôn vậy?"

"Ngoài hành lang có nhiều người bệnh, sợ lây bệnh cho em."

"Anh thay có lâu không?" Được thì chờ mấy phút, đứng một lát thì không sao.

Nhưng đa số bác sĩ đều mắc bệnh sạch sẽ.

Lúc Trần Đạt đi vào còn rửa tay tới ba lần.

Bên ngoài trời đã tối, không biết có phải do Giản Thực tưởng tượng hay không nhưng cô luôn cảm thấy đèn trong phòng không sáng lắm. Trần Đạt mở ngăn tủ, cởi áo blouse, bên trong là chiếc áo sơ mi màu sáng.

Anh không mặc áo khoác liền mà lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong tủ ra.

Sau đó đi tới trước mặt Giản Thực, thân hình cao lớn che chắn cô, Giản Thực người được mùi xạ hương trên người anh.

Giống như lần trước, nhưng mùi hương lần này lại nhạt hơn hòa lẫn với hơi thở ấm áp của người đàn ông, cái thú từng thú cuốn quanh.

Cô thấy hơi không tự nhiên.

"Sao em lại nghiêng người sang đây? Bây giờ anh không có hôn em đâu, em quay qua chỉnh lại quần áo đi."

Trần Đạt nói anh biết.

Anh đang nhìn vết thương trên cổ cô. Vết cắn không sâu, chỉ bị bị trầy da một chút, vết thương cũng đã kết vảy, đoán chừng không quá hai ngày sẽ lành lặn hẳn không một dấu vết.

Trần Đạt lại nói: "Giơ tay ra, để anh nhìn vết phỏng hôm trước."

Tối qua Giản Thực tức điên người, không cho anh kiểm tra, cũng không ngủ chung với anh. Lúc tắm rửa bị dính nước, chắc phải một tuần nữa vết thương mới khỏi.

Sau khi bôi thuốc xong, Giản Thực nhìn anh ném tấm bông vào thùng rác rồi cất tuýp thuốc vào tủ. Lúc xoay người, anh tháo mắt kính xuống.

"Đi được chưa? Em đói bụng muốn chết rồi này."

Cô vừa dứt lời, Trần Đặc liền kéo cô vào lòng. Lực không lớn nhưng Giản Thực suýt té.

Cái ôm dày rộng của người đàn ông giống với tưởng tượng của cô, quả là một cái ôm tuyệt cả là vời, rằng cô nên cảm thấy thoải mái nhưng lúc này tim lại đập rất nhanh.

Ngoại trừ lúc không tự chủ được ở trên giường, đây dường như là lần đầu tiên cô ôm Trần Đặc.

Giản Thực phút chốc không biết đặt tay vào đâu.

"Còn giận sao?" Anh đột nhiên hỏi.

Tai Giản Thực đỏ ửng lên, "Ai giận? Em không thèm giận nhá."

"Vậy sao em không ôm anh?" Để phù hợp với chiều cao cô, anh đặt cằm trên vai cô, lần này anh không hôn mà chỉ người hương thơm tóc sau tai cô, Giọng Trần Đặc có hơi thay đổi.

"Tối hôm qua em còn nói rằng em có thể ôm anh."

Nhưng mà tối hôm qua cô có ngủ với anh đâu. Cô cũng có lòng tự trọng chứ bộ.

Giản Thực vùi trong ngực anh, chóp mũi chạm vào chiếc áo sơ mi mềm mại, thêm hơi thở ấm áp người đàn ông này, rõ

ràng là không nhìn thấy mặt anh nhưng vẫn khiến cô bối rối vì nhịp tim đập của anh.

Cô nhỏ giọng nói, tối qua là tối qua, bây giờ là bây giờ.
Đừng tưởng anh nói ôm là em ôm nhé.

Trần Đặc cười một cái, lồng ngực cũng run lên như thể tim anh mất đập vào người cô. Giản Thực không kịp tránh, bị anh ôm chặt hơn.

"VẬY anh... đỡ em?" Trần Đặc không nghĩ được chiêu nào khác, anh chưa bao giờ phải đỡ dành ai, "Em đừng giận anh nữa mà."

"Anh muốn đỡ như thế nào?"

Cô bắt đầu mủi lòng. Giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều. Ngoại trừ miệng cô ra, chỗ nào trên người cũng mềm mại, Trần Đặc áp cô lên cửa, cúi người càng ngày càng thấp, khoảnh khắc hai mắt chạm vào nhau, ánh mắt anh mãnh liệt nhìn thẳng.

Tim Giản Thực run lên.

Trần Đặc nhìn cô, giơ tay xoa vành tay cô, "Hôn một cái được không? Hoặc là anh liếm cho em. Em chọn một cái đi."

1170 words
09.10.2024

🍁 Chương 18 🍁 : Ướt rồi sao?

Editor: Qìn

Kỹ thuật hôn của Trần Đặc rất tốt, điều này Giản Thực đã được lĩnh giáo qua lúc ở trên giường, cánh môi hơi mỏng dán sát vào nhau, mềm đến kỳ cục.

Lúc anh vừa hôn lên, Giản Thực còn sợ anh sẽ cắn mình giống tối qua, nhưng lúc này lại dịu dàng ngoài dự đoán.

Đôi môi mềm mại của anh nhẹ nhàng ma sát với đôi môi mềm của cô, hôn một cách chuyên chú, như thể anh cố ý khiến cô cảm thấy thoải mái, bàn tay vốn đang nắm lấy dải tóc cô đã chuyển đến sau gáy.

Lòng bàn tay ấm áp đỡ lấy cô, sau đó Trần Đặc dùng đầu lưỡi cạy mở môi cô, thành thạo luồn vào, cùng với môi và lưỡi của cô quấn quít.

Từ sự thử thách dịu dàng ban đầu, thế tấn công trở nên mãnh liệt, biến thành nụ hôn sâu đầy mê đắm.

Giản Thực bị nụ hôn bất ngờ này làm cho quên cả thở, khi mở miệng ra, giọng cô đã mang theo chút hơi thở dồn dập, "Ừ... Trần... Trần Đặc..."

Lưng tựa vào cửa, cô không thể đẩy người đàn ông trước mặt ra, đôi tay bị anh giữ chặt sau lưng, Trần Đặc biết cô đã có phản ứng với nụ hôn này, nên không dừng lại khi cô gọi tên anh, ngược lại còn hôn càng mãnh liệt hơn.

"Ướt rồi sao?" Một lúc sau, Trần Đặc mới mở mắt ra. Lông mi của Giản Thực đã dính lại thành từng cụm, trong đôi mắt đẹp dường như có nước, trông rất ướt át.

Dường như lúc nào cô cũng nhạy cảm như vậy. Chỉ cần hôn một chút là đã ướt át.

Giản Thực vừa tức vừa xấu hổ, liền cắn ngược lại lên cổ anh một cái, "Em không muốn anh hôn!"

"Vậy anh về nhà làm bằng miệng cho em." Trần Đặc cúi đầu, thỏa thuận, "Dùng tay cũng được. Chỉ cần em thích, anh đều làm cho em."

-

Khi đến nhà ăn, Giản Thực vẫn còn hơi bồn thần. Trong hộp cơm không có canh, thời tiết lại lạnh nên Trần Đặc đi đến quầy lấy hai bát canh.

Thực ra anh hiếm khi ăn ở đây, phần lớn thời gian anh đều gọi đồ ăn về phòng làm việc hoặc tự về nhà nấu. Những người thường xuyên đến nhà ăn chủ yếu là các bệnh nhân và thân nhân của họ.

Dáng anh cao gầy, đôi mắt lạnh lùng giấu sau lớp kính, xuất hiện ở đâu cũng thu hút ánh nhìn như một phong cảnh đẹp.

Có người nhận ra anh, gọi một tiếng "Bác sĩ Trần."

Trần Đặc lịch sự gật đầu nhưng không nói nhiều, sau đó bưng hai bát canh sườn đi đến.

"Có hơi nóng, em uống cẩn thận."

Anh đặt một bát trước mặt cô, biết rằng cô thích thêm hành lá vào canh nên Trần Đặc đã nhờ cô phục vụ cho thêm một ít.

Giản Thực nhìn anh, đáp lại bằng một tiếng "Ừ."

Trần Đặc khẽ cong môi, nở một nụ cười vui vẻ.

Khi ăn anh rất từ tốn, đường viền hàm căng lên, má phồng nhẹ, trông vô cùng lịch sự. Nhưng khi hôn thì lại không nhẹ nhàng chút nào.

"Trần Đặc."

"Ừ?"

"Người lúc này là em gái khóa dưới của anh à?"

Lúc đến, Giản Thực đi thẳng đến phòng làm việc, nghe đồng nghiệp nói rằng Trần Đặc đã ra ngoài với một cô gái, nên cô mới đến chỗ cầu thang.

Vừa rồi cô không nghe được nhiều, chỉ nghe một nửa về chuyện trước đây của anh. Nhưng cô có thể cảm nhận được người đó hình như rất hiểu anh.

Cô biết Trần Đặc thích chơi bóng chày, thích đến thư viện. Còn tối hôm qua, khi Trần Đặc và mấy người bạn cùng nhau ôn lại kỷ niệm xưa, họ cũng thường nhắc đến quá khứ.

Thời đại học của Trần Đặc dường như rất xa vời với cô, nhưng nghe có vẻ rất đáng mơ ước.

Giản Thực có chút tò mò, liệu bây giờ anh có khác gì so với trước kia không.

Nếu lúc đó cô gặp được Trần Đạt, có lẽ cô cũng sẽ theo đuổi anh.

Người khiến ta yêu từ cái nhìn đầu tiên, dù là trong quá khứ hay hiện tại, có lẽ ngay từ lần gặp đầu tiên đều khiến ta rung động.

Nhưng Trần Đạt lại nói: "Không biết."

"Anh không quen cô ấy."

Cái tên Châu Tử Lâm đó, thực ra anh chỉ gặp vài lần.

Giản Thực chỉ "ừ" một tiếng: "Thế sao anh biết em quen với Hoắc Thành?"

Câu hỏi này dường như không dễ trả lời. Trần Đạt im lặng một lúc, mới nói: "Anh đã xem ảnh tốt nghiệp của cậu ta."

Trong tấm ảnh tốt nghiệp cấp ba của Hoắc Thành, có Giản Thực.

Giản Thực rất ăn ảnh, hồi cấp ba cô đã xinh đẹp, trong sáng, thuần khiết, khi không cười trông có chút lạnh lùng, ngũ quan sắc sảo, chỉ nhìn thoáng qua đã thấy đẹp, nhưng giữa đám đông cô lại nổi bật như một nhân vật chính.

Hơn nữa trong tấm ảnh tốt nghiệp đó, Hoắc Thành thậm chí không nhìn vào ống kính.

Trước đây Triệu Thừa từng trêu đùa, nói rằng Hoắc Thành chụp ảnh mà chẳng nghiêm túc. Hoắc Thành hơi bực, giật lại bức ảnh, nói: "Đây là hoa khôi lớp chúng tôi đấy, cậu có hiểu không?"

Nhìn vẻ mặt bực bội của anh ta, ai cũng biết chắc chắn anh ta từng theo đuổi cô.

Hoắc Thành đã gặp nhiều cô gái, nhưng cuối cùng, người khiến anh ta day dứt nhất lại là mối tình đầu thời cấp ba.

Nụ hôn còn dang dở giữa họ dường như trở thành nỗi niềm khó quên của anh ta, mỗi khi uống rượu lại nhắc đến.

Lúc đó Trần Đặc không để tâm lắm, sau này gặp người thật mới hiểu tại sao Hoắc Thành lại không thể quên được.

Giản Thực không thể hiểu nổi, tại sao Trần Đặc không nhớ rõ cô em khóa dưới mà anh đã gặp vài lần, nhưng lại nhớ đến cô trong tấm ảnh tốt nghiệp chứ?

Nhưng khi cô hỏi Trần Đặc có phải anh đã để ý đến cô từ lúc đó không, biểu cảm của anh lại rất kinh ngạc, như thể không hiểu tại sao cô lại nghĩ như vậy.

"Không phải." Trần Đặc phủ nhận, giọng nói bình thản, "Lúc đó anh chưa đến mức nhiều chuyện như vậy."

Người thích hóng hớt là Triệu Thừa, còn người hay tung tin đồn lại là Hoắc Thành, anh chỉ là người ngoài cuộc.

Cái tên Giản Thực, là một thời gian dài sau đó anh mới nhớ ra.

Vậy nên anh nói "không phải" nghĩa là bảo cô đừng tự luyện quá sao?

A a a a a! Giản Thực xấu hổ đến mức chỉ muốn úp nguyên cái hộp cơm lên đầu anh. Trần Đặc, cái đồ đáng ghét này, đúng là không nể mặt cô chút nào.

Sau bữa ăn, Trần Đặc thản nhiên lau miệng rồi nói: "Anh no rồi, đi làm trước đây."

"Cút lẹ đi." Giản Thực bối rối đến mức suýt nữa đá anh một cú.

Trần Đạt cười, "Hộp cơm để anh về nhà rửa, em đừng đụng tay vào nước."

Khi rời đi, anh còn ân cần giúp cô dọn dẹp hộp cơm, khiến cô tức đến mức không biết trút giận vào đâu.

1289 words

10.10.2024

🍁 Chương 19 🍁 : Giống như một giấc mộng xuân

Editor: Sel

"Tức cũng không có chỗ xả, hay cô sinh cho anh ta đứa con đi. Để xong là có cớ để xả giận ngay ấy mà."

Mười giờ tối, Giản Thực đắp mặt nạ ngồi trước máy tính chỉnh ảnh, Tư Tiểu Đồng thấy cô lại đăng bài cảm ràm bên weibo phụ, không nói hai lời lập tức gọi điện đến để hóng hớt.

Giản Thực không có tâm trạng nói đùa với cô ấy: "Chân cô đỡ chưa?"

"Chưa đâu, hehe." Tư Tiểu Đồng cười hì hì: "Đi hóng hớt dùng miệng dùng tai chứ dùng chân làm gì?"

Một ngày không gặp, cái thói độc mồm độc miệng của cô ấy đã tăng level rồi.

Nhưng Tư Tiểu Đồng gọi điện không đơn thuần là hóng hớt, cô ấy chỉ muốn nhắc nhở Giản Thực từ bây giờ ra ngoài thì chú ý

một chút. Không hiểu sao cô ấy có cảm giác người đàn ông hôm đó không phải fan cuồng của mình.

Tư Tiểu Đồng nói: "Lúc làm biên bản đã thấy lạ rồi. Những fan cuồng trước đây tôi gặp hoặc là yêu tôi hoặc là ghét tôi, hoặc là vừa yêu vừa ghét. Nhưng người đó có vẻ không biết gì về tôi cả. Càng nghĩ càng thấy lạ nên quản lý của tôi có gặp anh ta một lần nữa, hỏi anh ta vài câu hỏi về tôi, nhưng anh ta chẳng trả lời được câu nào cả, thậm chí còn chẳng biết tên tôi là Tư Tiểu Đồng."

Mọi chuyện xảy ra còn chưa qua 24 giờ.

Cho nên cô ấy nghi ngờ người đó nhắm đến Giản Thực chứ không phải mình.

"Cô có fan nào cực kỳ cuồng nhiệt không?" Tư Tiểu Đồng hỏi.

Tài khoản weibo của Giản Thực đã sử dụng nhiều năm, từ thời còn học đại học, chủ yếu đăng mấy suy nghĩ vẩn vơ của cô. Lượng người theo dõi không nhiều, Giản Thực cũng ít khi theo dõi người khác.

Bây giờ lượng người theo dõi đã tăng lên mấy nghìn, phần lớn là nhờ vào những bức ảnh đẹp trong cuộc sống bình thường của cô.

Tất nhiên không thể phủ nhận rằng chủ blog như cô rất xinh đẹp.

Nhưng kể từ khi bắt đầu công việc, nhiều bài đăng trên weibo đã được đặt thành chỉ dành cho người theo dõi.

"Chắc cô nghĩ nhiều quá rồi." Giản Thực nói.

Mặt nạ đã đắp được hơn mười phút, tinh chất trên đó đã gần như thấm hết. Cô tháo mặt nạ ra, vứt vào thùng rác, nói: "Tôi chỉ

là một người vô danh, không phải là người nổi tiếng hay hotgirl mạng, ngay cả tích V cũng không có thì lấy đâu ra fan cuồng nhiệt? Hơn nữa, đêm hôm đó, anh ta cũng không..."

Giọng nói của cô đột ngột ngừng lại.

Giản Thực nhớ lại chi tiết hôm đó ở nhà hàng, đúng là người đàn ông đó không làm gì cô, tất cả sự bất mãn đều chỉ nhắm vào Tư Tiểu Đồng.

Nhưng mọi chuyện ngoài ý muốn xảy ra từ lúc cô và Tư Tiểu Đồng ghé sát vào nhau để chuẩn bị chọn ảnh cho cô ấy.

Nói theo một cách khác, người mà anh ta muốn gây tổn thương thực sự là Tư Tiểu Đồng, nhưng người mà anh ta mê mẩn lại là Giản Thực.

Trái tim đập thành thịch, các dây thần kinh cũng căng thẳng. Giản Thực chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, cô không biết suy nghĩ của mình có quá kỳ quặc hay không.

Thấy cô im lặng, Tư Tiểu Đồng vội nói: "Tôi chỉ nhắc cô vậy thôi, chuyện này cũng không hoàn toàn chắc chắn mà. Bây giờ cô đang sống cùng chồng đúng không? Đừng ở một mình là được."

Nếu không thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô cũng không yên tâm được, Giản Thực hiểu rõ mức độ nguy hiểm của việc sống một mình.

Ngoài miệng cô nói không sao, nhưng sau khi cúp máy thì cô lại khó ngủ, cứ lăn qua lộn lại trên giường, cuối cùng ôm gối đầu đi đến phòng ngủ chính.

Ngửi được mùi hương của Trần Đạt, cô mới thoáng yên tâm một chút.

Sau giờ làm, Trần Đặc rất thích lướt weibo, thói quen này bắt đầu từ khi anh gặp Giản Thực. Anh thích đọc những dòng trạng thái vụn vặt của cô, dù không ở bên cạnh, anh vẫn có thể biết hôm nay cô vui hay buồn.

Mỗi dòng Weibo đều như tái hiện hình ảnh sống động của cô.

Bình thường, Giản Thực không bao giờ rời điện thoại trước khi đi ngủ, nhưng hôm nay sau khi đăng một dòng trạng thái xấu hổ vào khoảng hơn chín giờ thì cô không cập nhật thêm nữa.

Có lẽ anh lại làm cô không vui.

Trần Đặc trở về nhà, thay giày, trước khi mở cửa phòng, anh không ngờ Giản Thực lại nằm trên giường của mình.

...

Trong đêm dài, Giản Thực như gặp mộng xuân. Cô mơ thấy có người đang hôn mình, cách hôn rất giống Trần Đặc, đến mức cô khó thở.

Một đôi tay mơn trớn khắp người cô, vừa thoải mái vừa khó chịu, Giản Thực không nhận được mà rên rỉ, "Ừm... Trần Đặc..."

Cô đột nhiên rất muốn anh, muốn được anh làm, muốn được anh lấp đầy bằng dương vật thô to, cuộn mình lại trên giường, không ngừng quăn quýt.

Nhưng ngay khi vừa gọi tên anh, cô đã bị anh giữ chặt eo.

Đôi môi ấm áp của anh mơn man trên làn da cô như những ngọn lửa in dấu trên cơ thể, để lại những nụ hôn ướt át, rồi anh tiến đến giữa hai chân cô, nụ hoa mẩn cảm bị anh vạch ra.

Trần Đặc khẽ "Ừm?" một tiếng rồi giữ chặt cổ tay cô. Khe nhỏ đã sớm bị anh hôn ướt, khép lại một cách ngại ngùng.

Ánh sáng quá yếu, giờ cũng chỉ mới khoảng năm giờ sáng, anh ở trong chăn cẩn thận liếm mở khe nhỏ đó, nâng chân cô lên vai, đầu lưỡi cuộn lấy mép khe rồi trượt xuống hạt đậu, vừa liếm vừa mút đầy thành thạo.

Anh tấn công mãnh liệt, dù rất kiềm chế và cẩn thận nhưng cảm giác mãnh liệt này vẫn khiến cô run rẩy.
Thật là thoải mái...

Giản Thực co chân lại, tiếng rên rỉ từ cổ họng cô đều là tiếng gọi tên Trần Đặc.

Cô vô thức đáp lại, phối hợp với động tác của anh để đưa mình vào miệng anh, lưỡi anh quét qua từng mép trong ngoài môi âm hộ, xâm nhập vào khe nhỏ, làm cho âm thanh dính nhót vang vọng bên tai cô.

"A..." Cô ưỡn ngực, thoải mái đến nổi cao trào.

Nhưng Trần Đặc chưa vội buông tha cô, anh lại đưa hạt đậu nhỏ vào miệng ướt nóng rồi liếm mút, ngón tay xâm nhập vào khe nhỏ vừa đạt cao trào mà xoa nắn, khi chạm đến chỗ nào đó cứng cứng, ngón tay của anh lập tức tăng tốc.

Dưới sự kích thích từ hai phía, cảm giác sung sướng như thủy triều lại trào dâng lần nữa, bụng dưới căng đến mức sắp nổ tung, Giản Thực bật khóc rồi đạt đến cực khoái.

Khăn trải giường ướt sũng, bên dưới nhăn nhúm thành một mảng.

"Em tỉnh rồi à?" Trần Đặc ôm Giản Thực vào lòng, không quan tâm đến dương vật đang cương cứng đến đau đớn của mình.

Dư âm của cơn cực khoái vẫn còn kéo dài, cả người Giản Thực khẽ co giật, thốn thức gọi tên anh: "Trần Đặc..."

"Hửm?" Anh áp sát hơn như thể muốn ôm trọn những cơn run rẩy rẩy của cô vào lòng, khi hôn nhẹ vào tai cô, giọng anh khàn khàn đầy quyến rũ: "Bé cưng, miệng của anh có làm em thấy sướng không?"

Anh vẫn nhớ lời đã hứa rằng sẽ dỗ dành cô.

1371 words

16.10.2024

🍁 Chương 20 🍁 : Điên cuồng chiếm hữu

Editor: Qín

Sau khi Giản Thực bị đánh thức, cô cũng không ngủ lại nữa. Ghé vào vòng tay anh mà thở phì phò. Tiểu huyết mạch cảm giờ vẫn còn đang tiết ra dâm thủy khiến cô càng ỷ lại vào anh hơn.

"Sao anh lại gọi em là bé cưng?" Giản Thực hỏi.

"Hương Kha Lâm dạy anh, nói con gái khi giận đều thích được gọi vậy."

"Xùy."

Ngoài mặt thì bĩu môi nhưng trong lòng cô lại vui như muốn nở hoa. Chắc lúc về anh đã tắm qua, trên người rất thơm, chạm vào áo ngủ của anh cũng thoải mái.

Trần Đặc khẽ vuốt má cô, hỏi cô có muốn cởi quần áo ra không. Giản Thực tưởng người cởi quần áo là anh, ai dè lại là mình.

Cô vừa mới toát mồ hôi, Trần Đặc sợ cô đắp chăn không thoải mái nên anh cởi quần áo trên người ra. Bên trong cô không mặc đồ lót, cứ như vậy trần trụi trước mắt anh.

Trần Đặc ném quần áo sang bên cạnh, cả người chống phía trên cô, cúi đầu hôn xuống má Giản Thực: "Anh bật đèn ngấm em được không?"

Giản Thực co ro dưới người anh, muốn kéo thứ gì đó che ngực lại nhưng ban nãy anh sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, hình như chẳng cần thiết lắm.

Giản Thực: "Có gì đẹp đâu mà ngấm? Anh mới đi làm về không mệt hả?"

Trực đêm rất vất vả, ngày và đêm như bị đảo ngược. Trần Đặc còn trẻ, sức khỏe tốt nên mới có thể chịu được.

Lạ nhất chính là anh thức đêm suốt mà không hề có lỗi chân lông, thậm chí còn chẳng có quầng thâm dưới mắt. Da anh đẹp đến nỗi khiến người ta phải ghen tị.

Trần Đặc: "Ừm, anh không buồn ngủ."

Tan làm về anh chỉ muốn được thấy cô, đi ngủ muộn một chút cũng chẳng sao.

Giản Thực bị anh hôn đến động tình, vươn tay ôm cổ anh trong chốc lát rồi ngón tay từ từ trượt xuống
Yết hầu của người đàn ông lặn lên lộn xuống cực kỳ gợi cảm, nhưng sờ nhiều khiến anh có chút không chịu nổi, đến khi đầu ngón tay cô lướt xuống ngực anh, Trần Đặc rên rỉ gọi tên cô: "Giản Thực...."

Dương vật cương cứng khiến đũng quần phồng lên, ở giữa đã thấm ướt.

Anh rất khó chịu, động tác hôn cắn môi cô cũng dần trở nên nồng nóng.

Lòng bàn tay nóng bỏng khiến mặt cô cũng hồng theo.

"Thế em cũng muốn nhìn anh một chút." Giản Thực chậm rãi lướt xuống, ngón tay mềm như bông vói vào câu lấy lưng quần anh.

Chẳng mấy chốc dương vật thô cứng đã nằm trong tay cô, quy đầu rất lớn còn ướt át, Giản Thực dùng tay bao lấy nó rồi xoa nhẹ mấy cái, Trần Đặc càng không chịu nổi nữa, gục vào hõm vai cô rồi hung hăng cắn một miếng.

Lúc này cô lại không giận, ngược lại còn ghé vào tai anh thở khẽ.

"Ừm..." Anh rầu rĩ thở hỗn hển.

Phản ứng rất lớn, dương vật vốn đã cương cứng nay còn bành trướng hơn, quy đầu vểnh lên khiến Giản Thực sắp không cầm nổi nữa.

Anh lặp lại lời của cô: "Có gì đẹp đâu mà xem?"

"Em thấy mỗi lần anh ở trên giường đều khác lắm."

"Hửm?" Âm cuối rơi xuống như cào nhẹ vào lòng cô, Trần Đặc hỏi: "Khác chỗ nào?"

"Rất đẹp, rất gợi cảm." Thân hình mềm mại trần như nhộng, Giản Thực quần lấy anh như dây đàn, thối nhẹ bên tai anh: "Trần Đặc, anh bật đèn đi, em muốn nhìn anh."

Cô muốn nhìn, đương nhiên Trần Đặc sẽ không từ chối. Chỉ là bật đèn đột ngột sẽ làm mắt cô khó chịu.
Trần Đặc "ừm" một tiếng rồi xoay người bật đèn ngủ bên đầu giường.

Chiếc đèn ngủ này vẫn là của Giản Thực mang đến, độ sáng không quá mạnh, mờ ảo nhu hòa nhưng cũng đủ để Trần Đặc nhìn cô rõ ràng.

Ánh sáng mờ lung tỏa ra soi rọi cảnh tượng trên giường.

Quần áo trên người Trần Đặc xộc xệch, cổ áo lỏng lẻo để lộ ra cổ và xương quai xanh, cơ bắp cân xứng rắn chắc, rử mắt là có thể nhìn thấy đường cong phồng lên ở háng anh.

Vừa nãy cô dùng tay móc ra nên giờ dương vật đã lộ ra ngoài. Lúc chạm vào đã có cảm giác nó rất lớn, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy mới cảm thấy càng đáng sợ hơn.

Dương vật đỏ sẫm thô cứng, bởi vì căng trướng quá mức mà thân gậy nổi lên vài đường gân xanh cực kỳ hung dữ. Quy đầu lộ ra ngoài bao quy đầu, mả mắt không ngừng nhả ra dịch, còn hưng phấn gật gù với cô mấy cái.

Miệng Giản Thực khô hốc, tiểu huyết cũng hộc ra lượng lớn hoa dịch ướt dính.

"Nó muốn em." Trần Đạt nâng cầm cô lên, ngón tay thông thả chạm vào, sau đó mở ra rồi nhẹ nhàng khép lại như muốn véo cô một cái.

Giản Thực ôm lấy eo anh, ngẩng cổ đón lấy nụ hôn của anh. Đầu lưỡi vừa mút vừa liếm, ngậm đến đôi môi mềm mại trơn trượt kia, lòi ra dòng nước lấp lánh.

Nhìn cực kỳ sắc tình.

Trần Đạt nói: "Em giúp anh được không?"

Anh không thể chịu đựng nổi Giản Thực thế này.

Mái tóc đen dài xõa trên gối, hai má ửng hồng, khi hôn anh lại càng quyến rũ hơn.

Thật sự...

Rất thiếu "làm".

Trần Đạt đưa tay cởi quần áo, bịt mắt không cho cô nhìn, sau đó nghiêng người nắm lấy bầu ngực trắng nõn của cô, ngậm lấy đầu vú vào trong miệng rồi liếm láp.

Cơ bắp trên tấm lưng của anh căng cứng, sau đó eo anh dần chìm xuống, anh nhắc chân của Giản Thực lên, chậm rãi cắm vào trong tiểu huyết.

"A... Thoải mái quá..." Ngón tay cô ghim chặt vào vai anh: "Trần Đạc..."

Anh vùi mình vào sau tai cô, liếm lên vùng da nhạy cảm ở cổ, hơi thở thô nặng phả vào, khi nói chuyện giọng anh cũng dần trở nên mơ hồ: "Hửm?"

"Giản Thực, em ướt quá, mềm quá."

Mỗi lần ở trên giường Trần Đạc đều không tiếc lời khen ngợi cô. Quy đầu tách ra huyết mềm rồi nặng nề cắm vào.

Trong nháy mắt bị anh lấp đầy, sau đó rút ra rồi lại đâm vào khiến âm thanh trong cổ họng cô như vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Anh, anh chậm thôi.... A... mạnh hơn nữa..."

Anh cắm vào quá sâu, mỗi một lần đều khiến cô không chịu nổi. Trần Đạc thở dốc bên tai cô cùng âm thanh liếm láp quá đổi sắc tình, nghe được mệnh lệnh từ cô, anh lại dùng sức đẩy mạnh. Nhưng cô còn chưa nói hết câu, tần suất cắm vào rút ra đã nhanh đến nỗi cả người cô như co giật.

"Như thế này sao?"

"A...." Anh chạm đúng vào chỗ nhạy cảm, dùng lực nghiền ép nó, đuôi mắt Giản Thực đỏ lên, nước mắt không ngừng tràn ra.

Khoái cảm như bay thẳng lên trời, đầu óc tạm thời trống rỗng.

Giản Thực nức nở cắn răng: "Em sắp ra... A... Đừng cắm nữa..."

Cô quá mẫn cảm, vừa nãy anh dùng miệng nên không thể vào sâu như vậy, cảm giác được anh dùng dương vật cắm vào trong vẫn rất khác nhau.

Quy đầu vênh lên cũng kiêu ngạo hung dữ như anh bây giờ, mỗi một cử động đều là điên cuồng chiếm hữu lấy cô.

Cô xoắn chặt đến nỗi dâm thủy làm ướt cả nơi hai người giao nhau.

Trần Đặc vén sợi tóc bên má cô ra, nắm lấy tay cô, môi anh trượt dần xuống rồi hàm hồ nói: "Không."

Dường như anh muốn cô cảm nhận được cơ thể nóng bỏng và nhịp tim của mình.

Ngón tay anh lướt qua cần cổ và xương quai xanh xinh đẹp rồi chạm dần đến xương ức của cô. Bộ ngực trắng như tuyết khiến anh nóng mắt. Cơ thể vốn trắng nõn giờ đã bị anh làm thành màu hồng phấn.

Lót một chiếc gối dưới thắt lưng cô, anh cắm càng sâu hơn. Gương mặt hơi rũ xuống cũng nhuốm mùi tình dục.

"Em có thoải mái không?" Trần Đặc cúi người, tay ấn vào gáy rồi hôn lên cổ cô, dương vật dưới háng vẫn đang ra sức cày cấy bên trong tiểu huyết: "Trả lời anh."

1487 words

17.10.2024

❁ Chương 21 ❁ : Trùng hợp

Editor: Sel

Đến khi xong việc, hoa huyết đã bị dày vò đến mức lộn ngược ra ngoài, mãi một lúc sau mới có thể trở lại bình thường.

Trần Đặc ôm cô vào nhà tắm. Giường trong phòng ngủ chính bữa bộn đến mức anh không biết phải dọn thế nào, nên sau khi tắm xong, cả hai chuyển sang phòng ngủ phụ, nơi mà Giản Thực thường ngủ lại khi giận dỗi.

Rõ ràng người thức trắng đêm là anh, nhưng giờ đây anh lại trông còn tỉnh táo hơn cô.

Trần Đặc ngậm đầu ngón tay của cô vào miệng mút lấy, như thể chưa bao giờ cảm thấy đủ. Toàn thân Giản Thực rã rời, năn nỉ anh đừng nghịch nữa.

"Lát nữa em còn phải đi làm đấy." Giản Thực nói.

Tranh thủ lúc còn sớm, cô muốn ngủ thêm một chút.

Trần Đặc: "Ừm."

Giờ đây cả hai đều cảm thấy thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau khi vừa xong việc. Khi tỉnh dậy, trời đã sáng.

Giản Thực còn lo hôm nay đi làm cô sẽ ngáp dài ngáp ngắn, nhưng không ngờ chỉ chớp mắt thêm nửa giờ mà còn sáng khoái hơn cả ngủ đủ mười tiếng.

Những người trong tòa soạn tạp chí gặp cô đều nói: "Giản Thực, hôm nay trông cô có vẻ tươi tắn nhỉ."

Rạng sáng được thỏa mãn khiến sắc mặt cả ngày hôm nay của Giản Thực đều rạng rỡ. Dù có chút ngượng ngùng, nhưng người ngoài không biết gì nên cô chỉ cười cho qua.

Gần giờ tan làm, Trần Đặc đến đón cô.

Đây là lần đầu tiên Giản Thực thấy anh lái xe, tay anh thuần thục nắm vô-lăng, thao tác gọn gàng mượt mà.

Chiếc đồng hồ lộ ra từ cổ tay áo trông vừa đắt tiền lại sang trọng.

Nếu Giản Thực đoán không sai, chiếc đồng hồ mà Trần Đặc đang đeo ít nhất cũng phải trị giá 500.000 nhân dân tệ (tương đương 1.66 tỷ VND).

Nhưng lúc mợ giới thiệu Trần Đặc cho cô, không hề nhắc đến việc anh giàu có như vậy.

"Trần Đặc."

"Hửm?"

"Từ bé anh đã sống với bà nội à? Trước đây anh nói với em là anh không có bố mẹ, nhưng em vẫn chưa hiểu rõ về gia đình anh lắm."

Giản Thực luôn thẳng thắn, không vòng vo. Đối với cô, trong hôn nhân thì sự chân thành là điều quan trọng nhất. Nếu lúc này Trần Đặc không muốn nói, cô cũng có thể không hỏi tiếp.

"Không hẳn." Trần Đặc vừa nhìn đường vừa trả lời, chiếc xe vẫn lăn bánh một cách êm ái, "Nhưng cũng gần như vậy."

Anh có bố mẹ, nhưng họ không quan tâm đến anh, nên có cũng như không. Anh nói không có bố mẹ bởi vì giữa họ không còn mối liên hệ nào.

Người duy nhất trên đời này từng thật lòng tốt với anh, chỉ có bà nội.

Quả nhiên chỉ sau một câu, anh đã nhanh chóng chuyển đề tài, "Tối nay em muốn ăn gì?"

"Về nhà mẹ ăn đi." Giản Thực đáp, "Vài ngày nữa em phải đi công tác, em muốn đến thăm họ trước."

Cô chưa hề nói trước với anh về việc cô phải đi công tác. Trần Đặc khẽ nghiêng rằng một cách khó nhận ra, rồi nói: "Được."

Sau đó anh cũng không giận cô.

Đêm trước khi cô lên đường, anh còn giúp cô sắp xếp hành lý.

Giản Thực sẽ đi đến Thường Ninh, chuyến bay lúc ba giờ chiều. Khi về nước, cô ký hợp đồng hợp tác với tòa soạn tạp chí nên không hoàn toàn là nhân viên nội bộ, thỉnh thoảng vẫn có người tìm cô chụp ảnh.

Lần này người mời cô là một nghệ sĩ hạng A trong nước.

Giản Thực không có đội ngũ riêng, trước đây cô từng nghĩ đến việc tuyển trợ lý nhưng sau đó lại nghĩ mình đã quen với tự do, nên bỏ qua.

Trần Đặc hỏi cô: "Khi nào em về?"

"Không chắc lắm, còn tùy tình hình. Hiện tại dự định là một tuần nữa." Lần này đi Thường Ninh, cô còn phải gặp Đồng Ô.

Gần đây cô ấy lại bắt đầu đi khắp nơi, kết nối được rất nhiều mối quan hệ, nói rằng sẽ giới thiệu cho Giản Thực.

Nhưng cô đi như vậy, Trần Đặc sẽ không được gặp cô suốt một tuần.

Vốn dĩ bác sĩ đã ít ngày nghỉ, bận rồi có khi hai ba ngày không về nhà. Việc anh có thể tranh thủ đến Thường Ninh thăm cô hay không, cũng còn chưa chắc chắn.

"Đến nơi nhớ gọi cho anh." Trần Đạt cố gắng kìm nén cảm xúc, không để lộ sự lưu luyến.

Giản Thực đi cũng rất dứt khoát. Nhưng trước khi lên máy bay, cô vòng tay qua cổ Trần Đạt, nói: "Hôn một cái rồi em đi nhé."

"Nhẹ nhàng thôi nhé, đừng thô bạo quá."

Cô thích anh hôn nhẹ nhàng, sau đó từ từ tiến sâu vào, động tác khéo léo đan xen, tạo ra âm thanh ẩm ướt và ngọt ngào.

Anh rất kiềm chế nhưng lòng bàn tay nóng bỏng luôn phản bội suy nghĩ của anh.

Anh chẳng muốn kiềm chế chút nào.

Anh muốn nuốt chửng cô vào trong.

Nhưng anh không thể không nghe lời.

Sau khi Giản Thực rời đi, ở lại sân bay thành phố Tuy chỉ còn mình anh, bầu trời dày đặc mây, cô không thể nhìn thấy anh đứng lẻ loi giữa đám đông như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi.

Trần Đạt nhớ lại cảnh trước đây mình đã bỏ cô lại một mình để đi đến thành phố Du.

Có lẽ cô cũng từng cảm thấy khó chịu như anh bây giờ, nhưng thực tế bất kể ai rời đi, người cảm thấy đau lòng vẫn là anh.

-

Sau khi Giản Thực lên máy bay mới nhận ra bên cạnh mình xuất hiện một người cực kỳ chướng mắt.

Lần cuối gặp người này cũng đã vài ngày trước.

Hoắc Thành rất giữ thể diện cho mọi người, không khiến Giản Thực khó chịu vào buổi tối hôm đó. Nhưng giờ hai người ngồi cạnh nhau, không nói gì thì dường như không hợp với phong cách của anh ta.

"Trùng hợp thật đấy, cô cũng đến Thường Ninh à?"

Không biết bắt chuyện thì đừng mở miệng.

Giản Thực nói: "Đúng thế. Không giống anh, chắc giữa chừng sẽ phải nhảy xuống chứ gì?"

"Kết hôn rồi mà vẫn nói chuyện sắc bén vậy?" Hoắc Thành nhếch môi, giả vờ mở tờ báo ra đọc, nhưng trên sống mũi lại đeo một cặp kính râm quá đổi kiểu cách.

Anh ta có vẻ ngoài khá ưa nhìn, đôi môi lúc nào cũng như mỉm cười tự nhiên, chỉ cần nhếch nhẹ một chút đã đủ khiến mấy cô gái trẻ ngã lòng.

Ánh mắt anh ta liếc qua, dừng lại trên ngón tay của Giản Thực, giọng điệu hơi châm biếm: "Trần Đặc làm sao thế? Kết hôn rồi mà không mua nhẫn cưới cho cô à?"

Lúc họ đăng ký kết hôn vội vã, chẳng có gì cả, cũng không chuẩn bị gì.

May mắn là điều kiện vật chất không tệ, có xe có nhà, công việc ổn định có thu nhập, có thể ổn định cuộc sống tại thành phố Tuy.

Giản Thực lạnh lùng đáp: "Liên quan gì đến anh." Cô thực sự không muốn để ý đến người này.

Hoắc Thành gật đầu, "Được rồi. Không liên quan đến tôi."

Anh ta định nhắc nhở một câu nhưng lại lo lòng tốt sẽ trở thành việc xấu.

Hoắc Thành nói: "Nhưng cô đừng hiểu lầm, tôi vốn là người Thường Ninh. Chuyến bay buổi chiều này là hợp lý nhất, đặt vé ngồi cạnh cô cũng chỉ là trùng hợp thôi."

Anh ta từng nói, anh ta không hèn hạ đến mức đó.

Giản Thực đúng là ánh trăng sáng trong lòng anh ta, nhưng năm xưa hai người không đến được với nhau, lỗi chủ yếu là ở anh ta. Giờ cô đã kết hôn với Trần Đạt, dù Hoắc Thành có không cam lòng đến đâu cũng không cướp vợ người khác.

"Lẽ ra tôi không nên xen vào chuyện này. Tối hôm đó có mặt Trần Đạt nên tôi đã cố nhịn không nói. Sau đó Hướng Kha Lâm nói với tôi rằng hai người kết hôn chớp nhoáng lắm." Hoắc Thành vất chân chữ ngũ, không biết cô có nghe vào không, "Nhưng cô đã tìm hiểu rõ Trần Đạt là người như thế nào chưa?"

Ngay cả nhẫn cưới mà anh cũng không mua.

Chuyện này cũng coi như bỏ qua được.

Cháu đích tôn của nhà họ Trần, nếu muốn mua thì chắc chắn sẽ không tiếc một chiếc nhẫn cho cô.

Nhưng nếu một ngày nào đó Giản Thực muốn có một đám cưới, mà việc này làm chấn động đến người bên phía Thường Ninh, thì mọi chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy.

1558 words

20.10.2024

Chương 22 : Video

Editor: Qin

Tối hôm đó tại quán bar, Giản Thực đã sớm nhận ra rằng ba người mà Hướng Kha Lâm gọi đến là Hoắc Thành, Lữ Kính Dương và Thiệu Thừa không phải là những người bình thường.

Trong câu lạc bộ bóng chày có rất nhiều người, nhưng ba người này không phải là bạn cùng phòng hay cùng lớp của Hướng Kha Lâm. Tại sao Trần Đặc lại đặc biệt thân thiết với họ?

Có phải vì họ quen biết từ nhỏ? Hay họ vốn dĩ là người trong một vòng?

Gia cảnh của Hoắc Thành không tệ, nhưng tốt đến mức nào thì Giản Thực cũng không rõ.

Chỉ biết rằng khi cô và anh ta trở mặt vào năm lớp 11, có không ít người bàn tán sau lưng rằng cô không biết điều, không biết nắm lấy cơ hội giữ chặt "cây đại thụ" như Hoắc Thành.

Việc Hướng Kha Lâm có thể chơi chung với bọn họ phần lớn có thể là vì mối quan hệ với ông chủ quán bar không đến được hôm đó, và cả Trần Đặc, người hiện đang làm tại bệnh viện.

Những nhóm nhỏ của đàn ông đôi khi thực sự khá ghê tởm.

Những ám chỉ và tương tác vô tình của họ đều ngầm cho thấy rằng tối hôm đó chỉ có bốn người họ mới là người "cùng đẳng cấp."

Người bình thường dù có cố gắng cả đời cũng không bao giờ đuổi kịp điểm xuất phát của họ.

Sau khi Giản Thực xuống máy bay, cô kéo vali đến khách sạn đã đặt trước.

Cô rất mệt, vừa bước vào phòng đã cởi giày cao gót ra, lấy quần áo sạch vào phòng tắm và thoải mái ngâm mình trong bồn nước ấm.

Điện thoại bị bỏ ngoài, Trần Đạt đã gọi cho cô vài cuộc, nhưng cô không nghe.

Tuy nhiên, sau khi ra khỏi phòng tắm, Giản Thực lập tức gọi lại cho anh.

Cô gọi cuộc gọi video.

Trong video, Trần Đạt trông không có gì khác biệt so với thường ngày.

Anh ở nhà một mình, mặc một chiếc áo thun cổ tròn màu đen đơn giản, chất liệu vải cotton làm cho toàn bộ khí chất của anh trở nên mềm mại hơn, nhưng chiếc kính trên sống mũi và làn da trắng lạnh lẽo lại khiến anh trông thêm phần cao ngạo.

Chỉ khi ở trước mặt cô, anh mới thu lại vẻ sắc bén ấy.

"Vừa nãy em đang tắm nên không nghe thấy chuông điện thoại. Anh mới tan làm hay về nhà từ sớm rồi vậy?"

Dạo gần đây, số lượng bệnh nhân không nhiều, công việc ở khoa cũng không quá bận rộn. Chỉ là anh đang chuẩn bị viết luận văn, nên mỗi ngày về nhà đều phải mở máy tính ra làm việc.

Trần Đạt ngồi trong phòng làm việc, ánh sáng xanh từ màn hình phản chiếu lên cặp kính mỏng, mang lại cho anh vẻ lạnh lùng không thể xâm phạm của một người trí thức.

Anh nói: "Vừa mới về. Em ăn gì chưa?"

Tóc cô vẫn còn ướt, trên người là bộ đồ ngủ mang theo từ nhà. Cô có thói ở sạch nên những thứ tiếp xúc trực tiếp với cơ thể như áo choàng tắm của khách sạn cô ít khi đụng đến.

Giản Thực nói cô vẫn chưa ăn. Sau khi đặt điện thoại lên bàn, cô bắt đầu tìm máy sấy tóc trong khách sạn, hỏi anh có phiền không nếu âm thanh quá ồn.

Anh nói không sao cả.

"Em cứ sấy đi, anh vừa đặt đồ ăn cho em, chắc lúc em sấy xong là đồ ăn sẽ đến."

Trước khi đi, Giản Thực đã gửi cho anh lịch trình của mình, nơi cô sẽ đến và khách sạn cô sẽ ở, nên anh biết hết. Khi không nghe máy, anh đã đặt hàng ngay, với thời gian giao hàng chỉ mất vài chục phút, tính ra vừa khớp thời gian.

Dù không nói chuyện nhưng chỉ cần qua màn hình nhìn thấy cô cũng đủ làm anh thấy hài lòng.

Giản Thực nhìn anh ngồi đó đọc sách, viết luận văn, vừa về nhà, Trần Đặc đã tắm rửa, những lọn tóc lòa xòa trước trán trông rất ngoan ngoãn.

Tuổi của anh không còn nhỏ để học cao học, lẽ ra anh đã tốt nghiệp lâu rồi, chỉ là vì còn gấn bó với trường học nên Giản Thực cảm thấy anh vẫn như một sinh viên đại học.

Ừm, một nam sinh viên đại học.

"Trần Đặc."

"Hửm?" Anh ngẩng đầu lên, thấy cô đã sấy một nửa đầu tóc, rồi tiến lại gần màn hình, ánh mắt rạng rỡ.

Giản Thực nói: "Muốn hôn một cái không?"

Bỗng nhiên đòi hôn.

Trần Đạt từ chối nhẹ nhàng, nói là không.

"Sao lại không? Em mới rời đi có chút xíu mà anh đã hết yêu em rồi à?"

"Không phải." Trần Đạt khẽ cuộn ngón tay lại, cảm thấy có chút ngứa ngáy, thực ra anh rất muốn chạm vào cô.

"Hôn vào điện thoại, kỳ lắm." Anh nói.

Giản Thực bật cười, "Là hôn gió, anh có hiểu không? Ai bảo anh hôn vào điện thoại chứ. Nhìn này, để em làm mẫu cho anh xem."

Cô thấy buồn cười, người đàn ông khi ở trên giường thì thành thạo bao nhiêu, nhưng khi mặc quần áo vào lại chuyển sang chơi trò tình yêu thuần khiết. Giản Thực chu môi, gửi cho anh hai nụ hôn gió, còn hỏi anh có nhận được không.

Cảm giác như đang dỗ dành trẻ con vậy.

Trần Đạt bị cô lây nhiễm, ánh mắt anh lấp lánh niềm vui, phối hợp đưa tay ra giữa không trung như thể bắt lấy nụ hôn, rồi nói: "Anh nhận được rồi."

Dỗ dành xong, Giản Thực cũng thấy yên tâm. Đúng lúc đó có người gõ cửa, là đồ ăn đã đến, Giản Thực nói cô đi lấy.

Trần Đạt: "Ừ."

Anh nhìn cô đứng lên, đi đôi dép dùng một lần của khách sạn ra mở cửa. Cổ chân cô thanh mảnh, làn da trắng mịn, bộ đồ ngủ cô mặc là chiếc váy hở lưng mà cô thích nhất, cũng là cái mà anh thích nhất.

Vừa rồi đáng lẽ anh nên nhắc cô mặc thêm đồ trước khi mở cửa.

Khi Giản Thực quay lại, hộp đựng thức ăn che đi một phần ba màn hình, Trần Đặc chỉ thấy được xương quai xanh trắng ngần của cô cùng với bầu ngực được viền ren bao quanh.

"Vừa nãy người giao đồ ăn là nam phải không?" Anh đột ngột hỏi.

"Hả?" Giản Thực đang mở đũa, nói: "Không, vừa nãy là nhân viên lễ tân mang lên, là nữ. Sao vậy?"

Anh chợt nhớ ra khách sạn này không cho phép người giao hàng lên tầng.

Trần Đặc nói không có gì.

Anh đã gọi món ăn đặc sản của Thường Ninh, món mà anh biết là khá ngon. Vốn dĩ Trần Đặc là người Thường Ninh, dù mấy năm nay sống ở thành phố Tuy nhưng vẫn biết rõ món nào ngon nhất ở quê mình.

Giản Thực ban đầu sau khi xuống máy bay không có nhiều hứng thú ăn uống, nhưng giờ đây cô lại ăn sạch sẽ.

Thậm chí còn không bỏ qua cả món trái cây tráng miệng.

Khi hai người gọi video với nhau, phần lớn thời gian là như vậy, khá yên lặng.

Trước đây, khi Trần Đặc còn ở Du thị, hai người cũng như vậy, mỗi người làm việc riêng, khi nghĩ ra điều gì thì nói vài câu, Trần Đặc thỉnh thoảng chỉ đáp "ừ" một tiếng.

Đến 10 giờ tối, Giản Thực bắt đầu thấy buồn ngủ. Ngày mai cô cần phải dậy sớm, nên sau khi thu dọn những thứ cần thiết, cô lên giường nằm.

Trần Đặc chuẩn bị nói lời chúc ngủ ngon, nhưng Giản Thực lại gọi tên anh.

Trần Đặc: "Ừ?"

"Hôm nay em gặp Hoắc Thành trên máy bay, anh ta ngồi ngay bên cạnh em."

Nhớ lại cái cách Trần Đặc ghen tuông vào đêm đó, Giản Thực nghĩ rằng nếu một ngày nào đó vô tình để anh biết chuyện này thì thà cô tự nói ra trước, rồi gạt phăng mọi chuyện cho xong.

Trần Đặc có vẻ không có phản ứng gì đặc biệt, "Ừm, anh ta có làm em bức mình không?"

"Không, nhưng anh ta có nói xấu anh." Giản Thực nằm sấp trên giường, bộ ngực căng tròn của cô vô tình tạo thành một khe hở sâu hút.

Trần Đặc giả vờ bình tĩnh quay đi, nhưng thực ra đã có chút phản ứng, "À? Nói gì vậy?"

"Nói rằng anh không chịu mua nhẫn cho em. Trần Đặc, bao giờ chúng ta đi mua nhẫn cưới?"

Cô có đôi bàn tay rất đẹp, và tay của Trần Đặc cũng vậy.

Khớp xương rõ ràng, từng đốt ngón đều thon dài cân đối. Khi Giản Thực và anh làm tình, cô rất thích nhìn đôi tay của anh, nhìn anh không thể kiềm chế mà vuốt ve cơ thể cô, hoặc giữ chặt cổ tay cô, những mạch máu xanh nhạt nổi lên rõ rệt do sự hưng phấn.

Đặc biệt khi anh bóp ngực cô, anh mạnh tay đến nỗi có thể để lại nhiều dấu vết ám muội.

Nhưng Giản Thực lại thích nhất là khi anh nắm chặt eo cô, hông anh hùng hực đâm sâu vào bên trong.
Nói một lúc, cô bắt đầu thấy nhớ anh.

"Trần Đặc, anh đã bao giờ thử làm tình qua video chưa? Em muốn nhìn anh tự an ủi."

1650 words

20.10.2024

🍁 Chương 23 🍁 : Đùng trâu chọc anh

Editor: Sel

Người phụ nữ nhìn anh với ánh mắt thẳng thắn, qua màn hình, anh vẫn có thể thấy nốt ruồi xinh xắn nơi khóe mắt cô. Mỗi lần cô chớp mắt như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Giản Thực nằm sấp trên giường, tư thế này đã đủ để làm anh bùng bùng khí huyết, và lúc này Trần Đặc cảm thấy một luồng nhiệt từ từ dâng lên.

Cậu nhỏ của anh cứng ngắc, căng tràn đến mức đề lên đường viền quần, khiến anh phải chịu đựng sự khó chịu, còn trên cánh tay được che khuất bởi ống tay áo, các mạch máu cũng nhô lên rõ ràng.

Anh nghĩ, đời này mình thực sự đã đổ gục trước cô rồi.

Cổ họng khô khan, Trần Đặc nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng đổi chủ đề để kiểm chế bản thân, "Mai em dậy lúc mấy giờ?"

"À... bảy giờ." Giản Thực đáp.

Cô cần dậy sớm để trang điểm, chuẩn bị thiết bị, sau đó liên lạc với trợ lý của nghệ sĩ, gặp nhau ở địa điểm đã hẹn. Thời gian làm việc chỉ có ba ngày, sau đó cô phải đi tìm Đồng Ô.

Trần Đặc nói: "Vậy em nên ngủ sớm."

Giờ đã khá muộn, bình thường Giản Thực hay thức khuya, nhưng vì mai cần dậy sớm, ngủ đủ giấc sẽ tốt cho sức khỏe cô hơn.

Nhưng Giản Thực lại tiến gần hơn, gần đến mức Trần Đặc gần như có thể cảm nhận được mùi hương dịu dàng từ cơ thể cô,

"Trần Đặc."

Cô nói bằng giọng trầm ấm, mỗi từ như mang theo hương thơm nhẹ nhàng, "Có phải anh cứng rồi không?"

"Không." Đây là lần đầu tiên anh nói dối, trong khi thực tế đã hoàn toàn kích thích, Trần Đặc nói, "Em ngủ sớm đi."

"Vậy thì cho em xem đi, chứng minh một chút."

Anh có chút bất đắc dĩ, vành tai dần dần ửng đỏ, màu đỏ hiện rõ ngay cả qua lớp kính mỏng không che nổi cảm xúc mãnh liệt bên trong.

"Xem đi mà, em cũng cho anh xem được không?" Cô vẫn tiếp tục trêu chọc anh.

Màn hình đột nhiên tối đen, Trần Đặc úp ngược điện thoại lên bàn, phía Giản Thực chỉ còn nghe thấy tiếng thở không mấy bình ổn của anh.

"Giản Thực..." Trong màn đêm, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Trần Đặc: "Nếu không muốn anh đặt vé máy bay ngay trong đêm để bay đến Thường Ninh, thì đừng trêu anh nữa."

Video thì sao? Những gì anh muốn đâu chỉ là thế này.

Đêm đó Trần Đặc không ngủ ngon giấc. Quầng thâm nhẹ xuất hiện dưới mắt, khi tỉnh dậy, đồng hồ báo thức chỉ sáu giờ sáng, anh dậy và chạy bộ quanh khu chung cư một lúc. Khi lên lầu, anh tình cờ gặp bà cụ sống ở căn hộ bên cạnh.

Bà cụ sống cùng cháu trai, đi lại không còn nhanh nhẹn nhưng cũng giống anh, thích ra ngoài đi bộ vào buổi sáng.

Dạo này thời tiết ở thành phố Tuy khá tốt, bà cụ còn đi chợ mua ít thực phẩm. Trần Đặc sau khi ấn nút thang máy đã giúp bà

cầm mấy túi đồ.

"Cảm ơn cháu nhé." Bà cụ nói với giọng vui vẻ.

Trần Đạt chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

"Chủ nhật không đi làm mà cũng dậy sớm thế này, cháu ăn sáng chưa?" Bà cụ cười tươi và hỏi thân thiện, trông bà giống bà nội của anh, "Một lát nữa bà sẽ về nấu chút cháo, cháu gọi Chi Chi qua ăn cùng nhé. Lần trước bà gặp con bé, thấy nó gầy quá."

Chi Chi là tên thân mật của Giản Thực.

Ngay cả Đồng Ô cũng thích gọi cô như vậy. Cái tên này do mẹ Giản Thực đặt cho cô. Khi sinh cô, mẹ của Giản Thực bị băng huyết nặng và không hồi phục được sau khi sinh, chẳng lâu sau thì qua đời.

Nghे mợ kể lại, khi đó Giản Thực chưa đầy tháng. Lúc đăng ký tên, cậu của cô vì bất cẩn nên không phát hiện ra nhân viên đã viết sai chữ "zhi" nhưng sau đó lại nghĩ rằng mong muốn Giản Thực lớn lên như một cây xanh mạnh mẽ cũng rất hay.

Vì thế, cái tên Chi Chi trở thành tên gọi thân mật của cô.

Không ngờ Giản Thực lại rất thích giao tiếp với người già, đến mức còn chia sẻ cả tên thân mật của mình với họ.

Trần Đạt nói rằng Giản Thực đang đi công tác, phải mấy ngày nữa mới về.

"Ôi chao, công việc chắc là vất vả lắm đây." Bà cụ nói.

Trần Đạt đáp: "Vâng."

"À, đúng rồi, chiều qua cháu không có nhà, có người đến gõ cửa tìm cháu. Không biết có phải họ hàng của cháu không, thẳng

Hàng lúc đi đổ rác gặp và nói là người đó có để lại thứ gì đó. Để bà về hỏi xem nó có đưa cháu chưa."

Hôm qua sau khi tiễn Giản Thực đi, Trần Đặc đến phòng thí nghiệm và về nhà khá muộn. Có lẽ lúc đó Hàng đang học online nên không tiện đến gõ cửa vào buổi tối.

Trần Đặc mơ hồ đoán được ai đã đến, bèn bảo bà cụ không cần lo lắng, nếu nhận được đồ thì cứ vứt đi là được. Nhưng khi đến cửa nhà, bà cụ vẫn kiên quyết với vẻ mặt đầy tiếc nuối, nói rằng vứt đồ đi thì thật phí phạm.

Người nhà họ Trần tìm đến anh không phải lần đầu. Trước đây họ thường tìm anh ở bệnh viện, nhưng lần này lại trực tiếp đến nhà. Có lẽ sau lần gặp gỡ với Hoắc Thành và những người khác, họ đã biết chuyện về Giản Thực.

Anh gọi điện cho đối phương nhưng không ai nghe máy. Trần Đặc tháo sim điện thoại ra và ném thẳng vào thùng rác. Anh vốn chẳng bao giờ kiên nhẫn với người nhà đó.

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai, anh cố gắng nhịn không gọi điện cho Giản Thực, nhưng khi lướt qua trang cá nhân của cô trên Weibo, cũng không thấy có cập nhật mới. Trần Đặc đành quay lại tìm những bài đăng cũ, đến khi thấy được dòng trạng thái mà cô đăng vào tháng Tư:

"Cùng Đồng Đồng đến chùa Yên Hà chụp ảnh. Bên đường có rất nhiều xe đạp vàng. Mình nói: 'Ở đây nhiều xe đạp vàng thật.'"

Cô ấy: 'Hả? Cậu thích ăn lẩu nhất à?'

Mình: 'Ở đây nhiều xe đạp vàng thật.'

Cô ấy: 'Cậu thích ăn lẩu nhất à?'

Mình: '... Cậu thật sự rất giỏi đó, có thể nghe câu này thành một câu hoàn toàn khác cũng tài đấy.'

Cả đời này mình chưa từng gặp ai bị 'nghe nhầm' đến mức này."

Trần Đạt không kìm được mà bật cười thành tiếng.
Đây là lần đầu tiên Trần Đạt gặp Giản Thực, và bài đăng Weibo đó là khi họ đang ở quán cà phê nơi lần đầu tiên gặp gỡ.

Khu vực du lịch rất đông người, quán cà phê cũng không phải ngoại lệ. Họ xếp hàng rất lâu, anh đứng sau cô, còn cô bạn tên Đồng Đồng thì đợi ngoài cửa.

Sau khi Giản Thực mua cà phê xong, cô đi ra ngoài.

Cô không hề liếc nhìn anh một cái.

Thậm chí còn không bằng những chiếc xe đạp vàng ngoài đường, mà cô có thể viết một bài Weibo dài như thế.

Trần Đạt tự hỏi, liệu anh có cần phải sử dụng những chiêu trò thấp hèn để giữ chân cô?

Đến ngày thứ ba, Trần Đạt không kìm được nữa mà gọi điện cho cô.

"Giản Thực." Anh phải đợi một lúc lâu mới cất được tiếng.

Lúc này Giản Thực đang ăn tối với người khác, nhà hàng không quá ồn ào nhưng đầy tiếng nói và nhạc, cô nghe không rõ nên đã nói với người đối diện rằng mình ra ngoài nhận điện thoại.

Giản Thực hỏi: "Sao vậy?"

Có vẻ như cô rất bận.

Nếu chỉ đơn thuần là việc không liên lạc với anh, có lẽ Trần Đạt sẽ cảm thấy nghi ngờ, nhưng cô thậm chí không cập nhật gì trên Weibo.

Vì vậy, Trần Đặc đợi một chút rồi hỏi cô: "Em có muốn nuôi một con mèo không?"

Giản Thực: "Cái gì?"

"Nhà rất yên tĩnh. Chúng ta nuôi một con mèo nhé?" Câu này dường như khó nói ra, giống như việc anh rất nhớ cô vậy.

Phòng khách không bật đèn, Trần Đặc ngồi một mình bên cửa sổ, bên ngoài là màn đêm tối tăm và ánh đèn mờ ảo.

Cô mới chuyển đến chưa lâu, nhưng khi cô rời đi, Trần Đặc cảm thấy phòng khách trống trải hơn nhiều so với trước đây.

Không khí ngày càng lạnh hơn, khi Trần Đặc nghĩ rằng cô sẽ không trả lời, Giản Thực nói: "Anh thích mèo sao? Em chưa từng nuôi, không biết có chăm sóc tốt không, nhưng nếu anh thích thì em sẽ hỏi Đồng Đồng, cô ấy có bạn mở cửa hàng thú cưng, chúng ta có thể đi xem."

Trần Đặc: "Ừ."

"Anh... còn có việc gì khác không?"

Trần Đặc dựa vào lưng ghế, im lặng một hồi lâu: "Không còn gì nữa."

1609 words

20.10.2024

Chương 24 : **Thiếu trách nhiệm**

Editor: Qin

Khi kết thúc cuộc gọi, Giản Thực trở lại chỗ ngồi của mình.

"Gọi vào giờ này chắc không phải chuyện công việc, mà là chồng của cô phải không?" Người đàn ông đối diện mỉm cười nói.

Anh ta vừa diễn trai vừa rất có khí chất. Khi anh ta cười, cảm giác như ánh sáng trong toàn bộ nhà hàng đều trở nên rực rỡ hơn.

Giản Thực không giấu diếm việc mình đã kết hôn.

Ngày cô nhận giấy chứng nhận kết hôn, cô đã đăng một bức ảnh lên WeChat Moments, và tài khoản Weibo nhỏ mà cô thường xuyên cập nhật cũng có bức ảnh đó. Mặc dù đã qua vài tháng, bức ảnh giấy chứng nhận kết hôn vẫn nằm ở trên cùng của Moments.

Tất cả bạn bè WeChat của cô đều nhìn thấy.

Giản Thực nhấp một ngụm nước, rồi mỉm cười với anh ta, "Đúng vậy. Đâu giống người bạn rợn như anh, chỉ toàn đóng phim với làm từ thiện, bao năm nay chẳng có một tin đồn tình ái nào."

Người đó chỉ biết lắc đầu cười bất lực, "Đừng nói chuyện thiếu đạo đức vậy được không?"

Cô và Tạ Dịch Hành quen biết nhau ở nước ngoài.

Lúc đó, anh ta chỉ là một diễn viên tuyến mười tám, còn cô chỉ là một trợ lý nhiếp ảnh. Từ khi bắt đầu sự nghiệp đến nay, Tạ Dịch Hành chưa bao giờ có tin đồn tình ái và cũng chưa bao giờ có

bạn gái. Ngược lại, Giản Thực, đến lúc cần kết hôn thì đã kết hôn.

Tuy nhiên, hiện tại đã trôi qua năm năm, cả anh ta và Giản Thực đều đã trưởng thành nhiều trong lĩnh vực của mình.

Chuyên tâm vào sự nghiệp, cuộc sống của họ cũng đang diễn ra rất tốt.

Giản Thực chợt nhớ ra và hỏi: "Đúng rồi, tôi nghe nói anh có một trạm cứu hộ mèo hoang. Ở đó có con mèo con nào phù hợp không? Tôi dự định mang một con về thành phố Tuy, vừa làm việc tốt, vừa đỡ phải nghe anh bảo tôi thiếu trách nhiệm."

Đồng Ô không đáng tin cậy lắm, nếu gặp mặt chỉ biết kéo cô đi uống rượu, nếu cô có thể nhận một con mèo từ Tạ Dịch Hành, có thể sẽ tiện hơn.

Hơn nữa, Tạ Dịch Hành còn nợ cô một ân tình.

Tuy nhiên, Tạ Dịch Hành không đồng ý ngay, chỉ nói: "Là cô muốn nuôi hay giúp người khác hỏi?" Những con mèo hoang đã bị bỏ rơi một lần, anh ta sẽ không giao cho những người không có trách nhiệm.

Giản Thực đáp rằng là cô muốn nuôi.

"Nhưng tôi chưa từng nuôi mèo bao giờ, kinh nghiệm còn thiếu nhiều lắm." Giản Thực thành thật nói.

Cô đã sống cùng cậu mợ từ năm 8 tuổi, không phải ở nhà của chính mình, nên cô không dám tùy tiện đòi hỏi gì. Do đó, cô luôn có thái độ tôn trọng và xa lánh đối với động vật nhỏ.

Chăm sóc bản thân còn chưa ra hồn, nói gì đến nuôi mèo?

Nhưng bây giờ, cô đã có "nhà" riêng của mình rồi.
Dù không có nhiều kinh nghiệm về những thứ mà Trần Đặc muốn, nhưng cô có thể kiên nhẫn hơn. Hơn nữa, họ cũng chưa vội có con, nuôi một con mèo trong nhà cũng là một ý tưởng tốt.

Giản Thực nói: "Tôi sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu anh có thời gian thì dẫn tôi đi xem, nếu không tiện thì cũng không sao. Tôi sẽ hỏi lại Đồng Ô."

Cả ba người đều quen biết nhau.

Dù không thường xuyên liên lạc, nhưng vẫn là bạn cũ từ những ngày chưa nổi tiếng.

Tạ Dịch Hành hiểu rõ tính cách của cô, nói: "Không có gì không tiện, nếu cô muốn thì tôi đương nhiên sẽ giúp."

Sau khi ăn xong, trời vẫn còn sớm. Hai không đi một mình mà còn có vài nhân viên đi cùng.

Khi Tạ Dịch Hành vào thang máy, anh ta đã đội mũ và đeo khẩu trang kín đáo.

Tối hôm đó, thời tiết ở Thường Ninh không ấm hơn bao nhiêu so với thành phố Tuy, Giản Thực cũng đeo khẩu trang đen.

Lịch trình của Tạ Dịch Hành trong tháng này đã chật kín. Mặc dù Giản Thực có thể lùi thời gian của mình, nhưng anh ta thì không thể. Việc dành ra một ngày để quay phim đã rất khó khăn, sáng mai anh ta sẽ phải bay đến Hân Châu, không biết khi nào mới trở lại.

"Bây giờ mới hơn bảy giờ, tối nay cô có thời gian không?" Tạ Dịch Hành hỏi, anh muốn dẫn cô đi xem trạm cứu hộ ngay bây giờ.

Anh ta không biết Giản Thực có yêu cầu gì khi nuôi mèo. Thông thường, mọi người thích nuôi mèo giống vì chúng quý phái, đẹp

mất và dễ chịu. Nhưng trên thế giới này, không phải đẹp là đáng được yêu, những con mèo bị bỏ rơi cũng không ít.

Tạ Dịch Hành nói: "Nuôi mèo cũng dựa vào duyên phận. Cô phải tự đi xem mới biết con mèo nào hợp với cô. Nếu tối nay không tiện, đến mai tôi có thể để người ở trạm cứu hộ dẫn cô đi chọn."

Giản Thực không vội. Vì cô không có kinh nghiệm nên việc Tạ Dịch Hành trực tiếp dẫn cô đi sẽ đáng tin cậy hơn nhiều. Cô gật đầu: "Vậy đi ngay bây giờ đi."

Nhóm người rời khỏi nhà hàng một cách kín đáo. Cho đến khi xe đi vào màn đêm, họ cũng không nhận ra có paparazzi theo dõi từ phía sau.

Đến trưa hôm sau, Trần Đạt lại vào weibo.

Chiều anh có ca phẫu thuật, chỉ mở trang cá nhân của Giản Thực để xem qua, thấy không có cập nhật gì mới thì thoát ra.

Khi Hường Kha Lâm đi qua bên anh, để ý nói: "Hàng ngày đều vào xem, đây có phải là Weibo của chị dâu không vậy?"

Lần này Trần Đạt chưa kịp che lại, nhưng dù bị phát hiện cũng không cảm thấy lúng túng. Anh chỉnh lại cặp kính trên mũi, rồi mặt không cảm xúc mở máy tính, bất chợt hỏi lại: "Báo cáo của cậu xong chưa?"

"Hứ, đang trò chuyện với cậu, sao lại hỏi những chuyện buồn tẻ như vậy."

Hường Kha Lâm quay lưng, dựa lên bàn của anh, mặt lộ rõ vẻ hứng thú.

Người đàn ông có đôi mắt lạnh lùng, đeo kính trông như một gã đàn ông vô tình. Hường Kha Lâm nhìn anh, cười như thể đang xem trò hay, "Này, tôi hỏi cậu, sao không gọi điện trực tiếp cho

cô ấy đi? Cứ liên tục lén lút xem trang cá nhân của cô ấy làm như một kẻ biến thái vậy. Cậu đừng bảo tôi là trong mấy tháng ở thành phố Du, mỗi tối trước khi ngủ cậu cũng chỉ ngồi ôm điện thoại làm những chuyện này đấy nhé."

Hương Kha Lâm thật sự cảm thấy báỉ phục, biết Trần Đào có vẻ nhút nhát, nhưng chưa bao giờ thấy anh lại si mê như vậy.

Ai lại ngày ngày lén lút kiểm tra Weibo của vợ mình chứ?

Anh ta gõ gõ lên bàn, nói với Trần Đạt: "Đưa điện thoại cho tôi, cậu ngại không gọi thì để tôi giúp cậu gọi."

Trần Đạt đáp: "Không cần."

"Không đưa à? Không đưa thì tôi tự gọi, số điện thoại của chị dâu à ~ Tôi không phải không có."

Hương Kha Lâm chầm chọc, lúc lấy điện thoại ra mà Trần Đạt vẫn không hề hoảng hốt, nhưng tới khi thật sự gọi đi, trái tim anh vẫn thắt chặt lại. Tuy nhiên ngay sau đó, Hương Kha Lâm ngơ ngác bỏ điện thoại ra khỏi tai.

"Ơ chị dâu sao thế?" Anh ta nhìn vào mắt của Trần Đạt, nghi hoặc hỏi: "... Tắt máy rồi."

1367 words
20.10.2024

Chương 25 : Còn chụp nữa không?

Editor: Qin

Tình yêu của Trần Đạt luôn đầy sự nhẫn nại và kiềm chế. Anh hiểu cô bận rộn ở bên ngoài, vì vậy chọn cách không làm phiền.

Chỉ vài ngày không liên lạc thôi, chẳng phải chuyện gì lớn lao.

Nôn nóng quá chỉ khiến cô sợ hãi.

Anh muốn để cô dần quen với việc có một người tên Trần Đạt trong cuộc sống của mình.

Nhưng anh không biết rằng, khi con người đã có được, họ sẽ không cam lòng trở lại như trước kia. Tình trạng hiện tại hoàn toàn khác so với lúc anh còn ở thành phố Du.

Bởi vì Giản Thực đã thuộc về anh.

Khi nghe Hướng Kha Lâm nói hai chữ "tắt máy", sắc mặt anh lập tức lạnh đi, trong mắt hiện rõ vẻ u ám.

"Chị dâu chắc quên sạc điện thoại rồi..." Hướng Kha Lâm cố gắng cứu vãn tình hình.

Nhưng Trần Đạt biết, Giản Thực xưa nay không bao giờ tắt máy.

Điện thoại của cô ngoài lúc đi máy bay, luôn luôn bật suốt 24 giờ.

Trước đây khi còn đi học, cô từng ra ngoài chơi với bạn mà quên sạc điện thoại, đến chiều tối máy tắt nguồn, khi về nhà mẹ cô đã ngồi khóc ở cổng khu chung cư vì lo lắng.

Từ đó, Giản Thực không bao giờ tắt máy nữa.

Cô sẽ không để người khác không liên lạc được với mình.

"Cô ấy đang bận." Trần Đặc nói, "Đừng làm phiền cô ấy."

Câu nói này vừa như đang tự trấn an mình, vừa như đang tự thuyết phục bản thân. Con người không nên quá ích kỷ, tính chiếm hữu quá mạnh không phải điều tốt. Trần Đặc cố gắng nhắc nhở mình rằng, hôn nhân cần được vun đắp một cách cẩn thận, anh phải học cách rộng lượng như những người bình thường khác.

Nhưng thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, và khi gọi lại, điện thoại của cô vẫn tắt máy khiến cảm xúc lo lắng của anh không thể kìm nén được.

Trước khi lên bàn mổ, trưởng khoa còn quan tâm hỏi: "Trần Đặc, không sao chứ?"

Sắc mặt anh có vẻ không được tốt.

Nhưng Trần Đặc mỗi lần lên bàn mổ đều rất ổn định.

"Không sao." Trần Đặc trả lời.

Buổi chiều, lịch phẫu thuật rất dày đặc, ba ca đều là phẫu thuật cột sống bằng phương pháp nội soi, còn hai ca khác là nội soi thắt lưng, kết thúc đã là tám giờ tối.

Trần Đặc chỉ phát hiện ra Giản Thực đã lên hot search sau khi tan ca.

Tin nóng đã được đăng suốt cả ngày.

Hot search bùng nổ vào lúc mười giờ sáng, khi Giản Thực mở mắt ra, Weibo đã bị tràn ngập.

Tạ Dịch Hành cũng chỉ nhìn thấy sau khi xuống máy bay và đã yêu cầu bộ phận truyền thông xử lý vấn đề.

Anh ta gọi điện hỏi Giản Thực: "Cô ổn chứ?"

Hôm nay khi mở Weibo, toàn màn hình là những bình luận tiêu cực. Bản thân Tạ Dịch Hành vốn là một nhân vật gây tranh cãi.

Xuất thân phức tạp, rời bỏ gia đình gốc để tự mình gây dựng sự nghiệp, đã phải chạy đi đóng vai phụ suốt bảy tám năm mà không nổi bật, chỉ sau khi quen biết Giản Thực và chụp một bộ ảnh, anh ta mới bắt đầu nổi lên.

Nhưng sau đó sự nổi tiếng tăng vọt quá nhanh, sự thành công bất ngờ trong giới khiến người ta dễ dàng mất phương hướng.

Vì vậy, trong những năm gần đây, Tạ Dịch Hành luôn giữ thái độ khiêm tốn.

Nhưng không ngờ lần này khi mời Giản Thực chụp một bộ ảnh, sau đó ăn tối và xem một chú mèo, lại bị paparazzi chụp lén.

Cảnh đưa cô về khách sạn được chụp mờ mịt.

Tạ Dịch Hành hoàn toàn không lên trên, chỉ đưa cô và chú mèo đến dưới lầu, nhưng các trang tin truyền thông đã theo dõi chuyện, đầu đề tin tức biến thành "Ngôi sao triệu đô và 'cô gái bí ẩn' ra vào khách sạn, nghi ngờ tình cảm bị lộ."

Giản Thực vẫn rất bình tĩnh.

"Không sao đâu, tôi vẫn ổn."

Cô hiện vẫn đang ở khách sạn, không đi đâu cả. Thậm chí cô còn đùa rằng, hôm qua mới nói anh chẳng có tin đồn tình ái nào, ai dè một ngữ thành sấm, đúng là cái miệng quạ đen.

"Còn bên anh thì sao? Không bị ảnh hưởng chứ?" Giản Thực hỏi, "Tôi thấy mọi người đều phản đối 'cuộc hôn nhân' này đây."

Có quá nhiều người vây quanh, sự kiện phải tạm thời hủy bỏ. Đối với Tạ Dịch Hành, tình huống này không phải vấn đề lớn, nhưng anh ta rất áy náy khi liên lụy đến Giản Thực.

Anh ta không muốn khiến cô lo lắng, nên an ủi: "Tôi không sao đâu."

"Giản Thực, hãy chăm sóc bản thân nhé."

Giản Thực nhẹ nhàng đáp lại. Hiện tại cô vẫn giữ tinh thần lạc quan.

Tạ Dịch Hành đã lăn lộn trong giới nhiều năm, nhân phẩm tốt và đời tư sạch sẽ. Cô đoán rằng đám paparazzi chỉ không thấy bên cạnh anh ta không có ai là người khác giới nên mới âm ỉ như vậy.

Nhưng không ngờ đến buổi trưa, tình hình ngày càng tồi tệ, dường như có người cố tình bôi nhọ.

Tuyên bố từ studio không có tác dụng gì.

Khi mà việc tìm được hình ảnh Tạ Dịch Hành đi gần một người phụ nữ đã trở thành cơ hội hiếm có, các trang tin không muốn bỏ lỡ cơ hội này, vì vậy những tin đồn trước đó lại được mang ra nói tới, cho rằng Tạ Dịch Hành có tình cảm với mẹ và quan niệm tình yêu bị lệch lạc.

Giản Thực vốn định lên tiếng, nhưng bộ phận PR khuyên cô giữ im lặng. Hiện tại đang ở giữa cơn bão dư luận, bất cứ điều gì cô nói ra cũng có thể bị hiểu sai.

Vào khoảnh khắc đó, Giản Thực mới thực sự cảm nhận được sự ngột ngạt.

Mơ màng ngủ suốt cả ngày, khi tỉnh dậy thì ngoài cửa sổ đã tối om.

Có vẻ như lễ tân đã gọi điện nhưng cô không nghe thấy.

Đến khi tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên, cô mới nhận ra người vốn ở thành phố Tuy đã xuất hiện ngay trước cửa.

"Giản..."

"Trần Đạt!"

Chưa kịp nói hết câu, Giản Thực đã lao vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh.

Anh chắc là vừa xuống máy bay, người vẫn còn cảm giác lạnh lẽo của chuyến bay dài. Nhưng khi cô áp sát vào ngực, lại cảm thấy ấm áp.

Dù chưa xa nhau bao lâu, nhưng khi tỉnh dậy lại cảm thấy như đã cách biệt một thế kỷ.

"Trần Đạt, sao anh lại đến đây?"

"Muốn đến thì đến." Trần Đạt lo lắng suốt hành trình, giờ nhìn thấy cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cúi người ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào gáy cô, ngửi thấy hương tóc sau tai cô, hỏi một cách thân mật, "Nhớ anh không?"

Cô không đáp, chỉ khẽ "ừ" một tiếng rồi gật đầu, ôm chặt hơn.

Chỉ mới vài ngày thôi mà, cô có vẻ đã gầy hơn một chút.

Bên ngoài trời lạnh, cô chỉ mặc áo ngủ. Trần Đạt bế cô vào trong, đóng cửa lại. Giản Thực nhìn ra sau lưng anh, "Anh đến đây bằng cách nào? Bên ngoài có ai không?"

Cô đã cả ngày không ra ngoài. Bên ngoài toàn là phóng viên, chỉ cần sơ suất là sẽ bị chặn đứng không thể di chuyển.

May mắn thay khách sạn này có an ninh khá tốt, không để đám đông tràn vào, nhưng địa chỉ đã bị lộ, không biết có người nào đang chờ sẵn ngoài cửa không.

Trần Đạt đã liên hệ với quản lý khách sạn, trực tiếp lấy thẻ phòng lên.

"Không sao đâu." Anh bình tĩnh hơn bất cứ ai, thậm chí còn có thể an ủi cảm xúc của Giản Thực, "Cả ngày chưa ăn cơm, bụng có đói không? Anh sẽ đưa em đến chỗ khác."

Đồ đạc của Giản Thực không nhiều, chỉ có một vali. Nhưng giờ có thêm một con mèo, cô ôm trong tay, còn Trần Đặc thì kéo vali và nắm tay cô.

"Đừng sợ."

Cô quấn khăn quanh mặt, đội một cái mũ, mặc áo khoác của anh, nhưng Giản Thực vẫn rất lo lắng.

"Đôi Mồi mới được hơn một tháng, lúc nhận nuôi nó em còn lo nó không qua được mùa đông này, giờ bên ngoài nhiều người thế, em sợ chen lấn sẽ làm nó bị thương."

Nhưng nếu không chuyển chỗ, cả cô và mèo đều sẽ không có gì để ăn.

Giản Thực không thể ở lì trong phòng mãi được.

"Chúng ta đi cửa sau, không có người đâu." Lúc đến Trần Đặc đã hỏi qua, biết ra ngoài từ nơi nào là an toàn nhất.

Nhưng họ đã đánh giá thấp đám paparazzi. Trước khi lên xe, không thể tránh khỏi việc xảy ra xung đột. Một phóng viên quá vội vã, trực tiếp dí ống kính vào mặt Giản Thực và lớn tiếng chất vấn cô có phải là tình nhân của Tạ Dịch Hành không.

Từ bạn gái bí mật đến tình nhân, tin đồn ngày càng trở nên điên rồ và những âm thanh đó quá chói tai.

Trần Đặc không thể chịu đựng thêm nữa. Sau khi đưa Giản Thực lên xe rồi khóa cửa xe, anh lập tức quay lại và đâm vào mặt phóng viên đó.

Cú đâm nặng nề, đánh rất chắc chắn.

Máy ảnh rơi xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh, người phóng viên cuộn tròn trên mặt đất, lăn lộn không tiếng động.

"Còn chụp nữa không?" Trần Đạt đập lên những ngón tay của hắn, tiếng xương khớp như vỡ vụn dưới chân anh.

Cảm giác phá hoại tràn ngập trong lòng, khiến anh cảm nhận được niềm vui đã lâu không có.

Bên cạnh có nhiều máy quay khác đang hướng về phía anh.

Đèn flash liên tục nhấp nháy trên mặt, mọi người xung quanh rất phấn khích. Dù có nhiều người chứng kiến nhưng không ai đến giúp người phóng viên bị đánh, họ chỉ quan tâm liệu hành động điên rồ của anh có làm cho tiêu đề của ngày mai thêm phần hấp dẫn hơn không.

Nhưng Trần Đạt chẳng thèm quan tâm.

Anh không bận tâm đến việc báo chí ngày mai sẽ viết gì.

Anh thậm chí không bận tâm đến việc hành động táo bạo này ở Thường Ninh bị Trần gia nhìn thấy sẽ ra sao.

"Muốn tìm tin nóng à? Tôi có thể nói cho anh biết."

Người đàn ông khom người xuống, sức ép dưới chân càng mạnh hơn. Ba ngón tay đã gãy, gió lạnh thổi qua tai, có vẻ anh mới cười nhẹ một tiếng.

Nhưng có lẽ đó chỉ là ảo giác.

"Cô ấy đã có chồng rồi." Anh dừng lại, từng chữ từng câu báo tên mình, như muốn đóng đinh sự đau đớn vào trong đầu đối phương, "Người đó là tôi, Trần Đạt."

1938 words

20.10.2024

🍁 Chương 26 🍁 : Biến thái

Editor: Qìn

"Cô ấy có chồng rồi."

"Người đấy là tôi, Trần Đạt."

Hai câu nói này vang vọng, khẳng định chắc nịch.

Lúc xuống dưới anh đã đưa áo khoác cho Giản Thực, bây giờ chỉ còn áo sơ mi, vạt áo nhét vào trong cặp quần, bóng đêm càng tôn lên dáng vẻ thanh thoát lại cứng cáp của anh.

Vẻ ngoài của anh lạnh nhạt quý phái nhưng ánh mắt lại cực kỳ hung ác.

Ánh mắt tàn nhẫn lộ rõ, đến mức không ai dám đuổi theo cho đến khi chiếc xe Cayenne đen khuất khỏi tầm mắt.

-

Vụ việc ở Trường Ninh gây ồn ào quá lớn, video lên ngay đầu danh sách tìm kiếm nóng chỉ trong một đêm.

Sự chú ý chuyển hướng, Trần Đạt trở thành tâm điểm của công chúng. Anh biết rằng người nhà họ Trần sẽ sớm tìm đến anh, vì vậy trước khi điều đó xảy ra, anh đã chủ động đến gặp ông cụ.

Nhà cổ của nhà họ Trần ở ngoại ô thành phố, là một khu biệt thự rộng hàng trăm nghìn mét vuông. Cây xanh hai bên đường cao vút, đó là những cây bạch dương mà ông cụ yêu thích.

Thẳng thắn và chính trực.

Khi xe của Trần Đạt đến cổng, bác Quý ra đón. Ông cụ đang ngồi ngoài sân tắm nắng, trạng thái tinh thần có vẻ rất tốt.

Trên bàn thấp trước mặt có một ấm trà, hai cốc, trà còn đang nóng, có vẻ như khách vừa mới rời đi.

"Chỉ đến một mình thôi à?" Ông cụ Trần không nhìn anh, nhưng biết rõ anh không có ai đi cùng.

Hôm qua video của kia lên hot search, nhưng không lâu sau, tất cả các từ khóa đều bị xóa sạch, video cũng biến mất không còn dấu vết.

Ông cụ Trần luôn làm việc rất quyết đoán.

Ông muốn tận mắt xem cô gái đó rốt cuộc trông như thế nào, có lai lịch gì, khiến thằng cháu trai của ông phải đưa bản thân ra trước công chúng, trở thành mục tiêu công kích, trong khi Trần gia thì giúp dọn dẹp rắc rối mà còn phải bảo vệ cô gái ấy.

Kết quả anh vẫn giấu diếm với chính người nhà mình.

Trần Đạt nói: "Nếu ông nội muốn gặp thì sau này có nhiều cơ hội." Tông giọng của anh còn khá lịch sự.

Ông cụ Trần hừ một tiếng, "Cháu muốn làm gì ngoài kia ông không quan tâm, nhưng giờ cháu đã về rồi thì nên biết rằng nếu

truyền thông và phóng viên không tìm được người, không có nghĩa là họ không thể tìm được."

Trần Đạc dẫn người đi, nơi có thể ở không nhiều. Sự lựa chọn hàng đầu chắc chắn là căn nhà trước đây đã để lại cho anh, vì nó có tính bảo mật cao và an toàn.

Nhưng hai người kia muốn biết Giản Thực ở đâu thì dễ như trở bàn tay.

Dù đã nhiều năm trôi qua, Trần Đạc vẫn không gọi họ là ba mẹ, ông cụ cũng chỉ dùng "họ" để thay thế. Sự rạn nứt giữa ba và con trai không phải hình thành trong một sớm một chiều.

Khi Trần Đạc năm tuổi bị bắt cóc, phải đến tám tuổi mới được tìm thấy.

Trong ba năm lang thang bên ngoài, không ai biết anh sống như thế nào. Cậu bé vốn hiền lành trắng trẻo, giờ trở nên gầy guộc, ánh mắt khi nhìn người khác như một con nhím.

Khi đó Trần Dự Hoành không tìm được con trai nên đã nghĩ con đã bị tên bắt cóc giết chết, vì thế ông ta kết hôn với người phụ nữ khác, không lâu sau thì sinh ra đứa con trai thứ hai - Trần Phàm.

Tất cả tình yêu mà Trần Dự Hoành chưa dành cho Trần Đạc đều được ông ta gửi gắm cho Trần Phàm.

Khi Trần Đạc trở về, anh thấy vị trí của mình đã bị người khác chiếm mất.

Anh đã chịu đựng bao nhiêu khổ cực ngoài kia, cần rằng sống sót trở về, cuối cùng phát hiện ra rằng không có anh, gia đình cũng vẫn tròn vẹn.

Thậm chí còn viên mãn hơn cả trước kia, toàn là những người anh không hề quen biết.

Là ông cụ Trần đã đón anh về, giữ anh ở bên cạnh mình để nuôi nấng.

Nhưng ông cụ Trần xuất thân từ quân đội, luôn nghiêm khắc. Đặc biệt khi phát hiện Trần Đặc đã lang thang ba năm ngoài xã hội, tính cách trở nên có phần kỳ quái, ông cụ càng nỗ lực để giúp anh sửa chữa.

Nói cho cùng, ông nội còn chẳng thương anh bằng người giúp việc trong nhà, người luôn được anh coi như bà của mình.

Sau đó Trần Đặc học y, ông cụ không can thiệp. Cả việc chăm sóc người giúp việc đã nuôi dưỡng anh như bà nội, ông cụ cũng không nói nửa lời.

Nhưng tài sản của Trần gia chắc chắn phải do anh thừa kế.

-

Giản Thực đã ở nhà cả ngày.

Cô đổi ổ cho Đồi Mồi, vào buổi chiều khi ánh nắng vừa phải, trong sân có nhiều cây xanh, không khí trong lành ngọt ngào, cô còn đi vòng quanh một lượt.

Khi trở về, đã có người chuẩn bị sẵn nước tắm cho cô, thân thiện hỏi: "Cô Giản, có cần chuẩn bị bữa tối không?"

Bình thường cô không ăn tối.

Cô thường chỉ ăn salad rau và uống một cốc nước trái cây. Chế độ ăn rất lành mạnh.

Vì vậy, mặc dù cô gầy nhưng dáng người không hề khô khan, những chỗ cần lớn thì lớn, những chỗ cần nhỏ thì nhỏ. Thân hình cân đối rất đẹp mắt.

Nghe đối phương hỏi như vậy, Giản Thực đoán rằng tối nay Trần Đặc có lẽ sẽ không về ăn tối.

Cô không thể tưởng tượng nổi nơi mà Trần Đặc nói sẽ đưa cô đến lại chính là biệt thự xa hoa mà anh từng ở mỗi khi đến Thường Ninh.

"....."

Ai nói cho cô biết rốt cuộc là lần kết hôn chóng vánh này cô đã gặp phải vận may gì vậy???

Giản Thực xấu hổ cười, nói không cần.

"Cho tôi một ly nước ép rau củ là được rồi."

Người kia nói "vâng" một tiếng, sau đó cũng rất biết điều không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Số điện thoại cũ của Giản Thực đã bị tiết lộ nên không sử dụng được nữa.

Buổi chiều cô vừa thay số mới, mở điện thoại ra, Giản Thực lại vào weibo xem một chút.

Hotsearch đã bị đập sạch sẽ, thay vào đó là tin về ảnh đế Hứa Hàn Tinh "ngủ" với fan.

Giản Thực: ????

Phía sau còn có tin nhắn của Tư Tiểu Đồng, nói năng rất hào phóng: [Không cần cảm ơn tôi đâu! Vì bạn bè mà không tiếc mạng sống là điều đương nhiên thôi.]

Giản Thực càng thêm nghi ngờ: ???

Vậy nên fan của Hứa Hàn Tinh là Tư Tiểu Đồng sao?
Không phải chứ? Cô ấy thật sự "xử" người ta luôn rồi à???

Sau khi đổi sim xong, người đầu tiên Giản Thực gọi chính là Tư Tiểu Đồng.

Khi đó, Tư Tiểu Đồng vẫn đang nằm trên giường. Cô ấy khẽ kéo chăn ra, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại rồi mới nhỏ giọng nói "Alo".

Giản Thực vào thẳng vấn đề, "Hot search trên Weibo là do cô làm sao?"

Tin của cô vừa được áp xuống thì tin của Tư Tiểu Đồng và Hứa Hàn Tinh lên hotsearch, còn dám tự tung ảnh giường chiếu! Đúng là tự đào hố chôn mình mà.

Tư Tiểu Đồng cũng dừng nghĩ đến việc nói dối, người khác không biết, nhưng Giản Thực thì chắc chắn không thể không biết.

Cô từng chụp ảnh cho Tư Tiểu Đồng, trang điểm và tạo kiểu đều do cô tự làm. Tư Tiểu Đồng có một nốt ruồi trên xương quai xanh, và một nốt gần khe ngực, cực kỳ nổi bật.

Bức ảnh trên hot search weibo là chụp lại cảnh Hứa Hàn Tinh đang ôm một người phụ nữ mặc áo dây trên giường, vừa khéo lộ ra hai nốt ruồi đó.

Vị trí hoàn toàn giống nhau.

Cô không tin trên thế giới này còn có Tư Tiểu Đồng thứ hai.

"Ôi có phải chuyện gì lớn đâu. Nếu biết trước tin của cô không ở trên hot search lâu thì tôi cũng chẳng cần tốn công tốn sức chuyển hướng sự chú ý giúp cô rồi. Nhưng vì bạn bè mà, chút hy sinh này chẳng là gì cả, với lại tôi cũng không bị thiệt."

"..."

Muốn ngủ với Hứa Hàn Tinh là ước mơ của cô ấy từ năm 18 tuổi. Bây giờ cô ấy đã 22 tuổi, cũng mới chỉ hôn một cái, nắm tay một cái thôi. Chứ Hứa Hàn Tinh uống một ly rượu đã say, ngủ trên cùng chiếc giường mà muốn "cứng" cũng chẳng cứng nổi.

Trò chuyện mấy câu, Giản Thực mới biết hóa ra hai người đó đã quen biết từ lâu.

"Bạn nói khổ hả?" Cô còn tưởng cô ấy chỉ đu idol đơn thuần thôi, nhưng cũng chẳng khác nhau là mấy.

"Cũng không phải." Tư Tiểu Đồng: "Anh ấy hơn tôi 5 tuổi lắm, cùng lắm coi như anh trai nhà bên."

Vì khoảng cách tuổi tác này nên Hứa Hàn Tinh không biết cô ấy có tâm tư như vậy, với lại hai người từ trước đến nay cũng không hợp nhau, gặp mặt cũng chỉ là giả vờ không quen biết.

Giờ đây lại bị đưa lên giường rồi còn lên hot search, không biết lúc Hứa Hàn Tinh tỉnh dậy sẽ xử lý cô ấy thế nào.

"Thôi không nói chuyện với cô nữa, bái bai nha. Biết cô không bị sao là được rồi, chứ giờ tôi còn phải nghĩ cách xem làm thế nào để gao nấu thành cơm trước khi anh ấy dậy bóp chết tôi huhu. Hy vọng anh ấy nể mặt đứa con trong bụng mà tha cho tôi."

Giản Thực: "....."

Tôi khuyên cô đừng có biến thái quá!

1742 words

23.10.2024

🍁 Chương 27 🍁 : Lo được lo mất

Editor: Qìn

Trần Đặc ra ngoài từ sáng sớm, cả ngày hôm đó cũng không trở về.

Hot search đã được triệt sạch sẽ, điều này không chỉ đơn thuần là do Tư Tiểu Đồng giúp đỡ.

Trong lòng Giản Thực mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Bối cảnh của Trần gia chắc hẳn không chỉ dừng lại ở việc có tiền không thôi.

Bên cạnh cô không có ai để nghe ngóng tin tức được, ngay cả người có khả năng nhất mà cô nghĩ tới lại là Hoắc Thành.

Đúng là đen quá đi mất.

Sắc trời dần tối, màn đêm thành phố dày đặc như mực đổ lên giấy, càng tối càng đậm thêm.

Lúc Trần Đặc về đã là mười giờ tối.

Giản Thực tắm xong đi ra đã thấy anh ngồi trên sofa.

Cả người anh thả lỏng, ánh đèn nhẹ nhàng trong phòng ngủ hắt lên vai anh, hai cúc áo sơ mi đã được mở ra, để lộ chút da thịt ở cổ và vai.

Rõ ràng vẻ ngoài của anh rất lạnh lùng cấm dục, nhưng mỗi lần cởi cúc áo sơ mi, Giản Thực lại cảm thấy cả người anh đang tỏa ra một mùi hương mê hoặc mình.

Có chút quyến rũ.

"Anh đang xem gì thế?" Giản Thực thấy anh đang cầm một tập tài liệu.

Trần Đạc ngẩng lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, không nói gì mà chỉ nhìn chăm chú. Thấy cô đến gần, anh cũng chẳng giấu diếm gì.

Anh tự nhiên duỗi tay ra ôm lấy eo cô, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Ôm lấy cô từ phía sau, tư thế vừa thân mật vừa mờ ám.

Cô mới tắm xong, trên người chỉ quấn chiếc khăn tắm, bả vai mảnh mai mịn màng lộ ra, hơi thở ấm áp của anh phả xuống. Cảm giác ấm nóng và hơi ngứa khiến da đầu cô tê dại, nhưng anh lại chẳng có chút phản ứng gì.

Anh đặt tài liệu lên đùi cô rồi thản nhiên mở ra, trên đó viết rõ hai chữ "Di chúc".

Trong nhất thời trái tim của Giản Thực như giật thót: "Ông nội đưa cho anh à?"

Trần Đạc: "Ừm."

Ông cụ không còn sống được mấy năm nữa, di chúc này được lập cách đây hai năm, nhưng đến bây giờ Trần Đạc mới chính

thức nhìn thấy nó. Tài liệu trong tay anh là bản sao, bản gốc vẫn còn trong két sắt của ngân hàng.

Giản Thực biết hôm nay anh ra ngoài để gặp ai.

Anh vội vàng tới Thường Ninh, đột ngột đến nỗi còn chưa kịp xin nghỉ bên bệnh viện, là bác Quý gọi điện giải thích lý do với bên bệnh viện nên mới dàn xếp ổn thỏa được. Mà Trần Đặc lại ở trang viên cùng ông nội uống trà cả ngày.

Vì thế khi Giản Thực nhìn thấy di chúc, phản ứng đầu tiên của cô không phải là quan tâm đến số tiền, mà hỏi anh: "Anh muốn ở lại Thường Ninh à?"

Cô không quay lại nhìn Trần Đặc.

Lúc tắm cô đã búi tóc lên, để lộ cần cổ trắng nõn, vành tai trắng trẻo phớt màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Trần Đặc lặng lẽ dán sát lại.

Anh nói: "Không ở lại."

Trước khi kết hôn, anh đã hứa với Giản Thực là sẽ ở lại thành phố Tuy.

Cậu vợ không chú trọng đến sinh lễ, có thể nói đa số người ở thành phố Tuy gả con gái đều không yêu cầu nhiều sinh lễ, nếu có yêu cầu thì sau đó cũng trả lại cho vợ chồng son để bổ sung vào chi tiêu gia đình.

Yêu cầu duy nhất kiên quyết không thay đổi chính là không để cô lấy chồng xa.

Dù gia đình có tiền hay điều kiện vật chất có ưu việt hay không thì họ đều không quan tâm, họ chỉ lo lắng con gái gả đi xa không có người nhà bên cạnh sẽ phải chịu áp lực.

Lúc ăn cơm ở nhà mợ, Trần Đặc cũng có thể cảm nhận được.

Ngay từ đầu họ nhìn trúng anh, phần lớn nguyên nhân vì thấy anh không ba không mẹ, kết hôn với Giản Thực tương đương với việc anh ở rể.

Nếu không một người Thường Ninh như anh đã chẳng có cơ hội kết hôn với cô.

"Giản Thực." Lần này anh đến Thường Ninh chỉ để bảo vệ cô. Nhưng đã dính dáng đến Trần gia, Trần Đặc không tránh khỏi cảm giác lo được lo mất đầy bất an.

Bàn tay anh siết chặt quanh người cô, sống mũi dựa vào hõm vai, ngửi thấy mùi hương từ cơ thể cô.

Giản Thực cảm thấy cơ thể mình hơi tê dại, âm ỉ ẩm ướt, cô cố gắng kìm nén cảm giác run rẩy trong cổ họng, chỉ thốt ra một tiếng "hả?" nhẹ nhàng.

Trần Đặc nói: "Qua hai ngày nữa chúng ta về thành phố Tuy đi."

Chờ mọi chuyện trên weibo được giải quyết hoàn toàn, tránh xa những người ở Trần gia, hai người sẽ về thành phố Tuy.

Quay lại quỹ đạo sống trước đây.

Nhưng Giản Thực không rõ chuyện này phức tạp thế nào, chỉ biết nó không hề đơn giản như những gì anh nói.

"Ông nội anh là người thế nào?" Khi môi anh dán vào môi cô, cô chỉ có thể thở dốc, quay lại nhìn vào đôi mắt âm u của anh.

Bầu ngực mềm mại đầy đặn của cô áp sát vào tay anh. Giản Thực rũ mắt, thấy đồng hồ anh thường đeo đã được tháo ra, dưới cổ tay áo là băng gạc màu trắng.

"Anh lại đi đánh nhau à?" Lông mày cô lập tức nhíu lại.

Tối qua anh xúc động đánh người khiến Giản Thực rất sợ. Hôm nay khó khăn lắm mới yên ổn, cô không nghĩ anh lại đi gây chuyện nữa.

Trần Đặc nói: "Không có."

Anh không cho Giản Thực nhìn nữa, xoay nhẹ cầm cô về phía mình rồi hôn lên môi cô, âm thanh lẩn lộn không rõ ràng: "Giản Thực, anh rất nhớ em."

Mấy ngày không gặp, mới gặp lại thì bị ông cụ giữ lại cả ngày, có nhiều điều anh chưa kịp nói với cô.

Trong khi không có bất kỳ lời giải thích nào, cô vẫn đợi anh về.

Quan tâm anh, yêu anh.

Cảm giác tin tưởng và bảo vệ thế này, trước đây anh chưa từng cảm nhận được.

Cơ thể mệt mỏi lạnh lẽo, bắt đầu từ khoảnh khắc này như được tràn đầy khiến anh sống lại như một con người, có những khao khát như một người bình thường.

Trần Đặc lột khăn tắm trên người cô ra, bàn tay ấm áp phủ đến, Giản Thực dựa vào trên vai anh rồi run lên.

"Trần Đặc, đừng...." Tư thế này quá mức ái muội.

Cả người cô trần trụi dựa vào lồng ngực người đàn ông, hai chân mở rộng, phần lưng cong lại. Trần Đặc ôm lấy vòng eo không chút thịt thừa của cô, lướt qua bụng nhỏ mềm mại, đi xuống tìm được u huyệt của cô rồi xoa nhẹ.

Anh ngậm vành tai của cô vào trong miệng, cảm nhận từng cơn run rẩy của cô, đồng thời ngón tay cũng siết lấy núm vú đang dần đứng thẳng.

Hơi thở hỗn loạn đan chéo nhau.

Động tác liếm láp của Trần Đặc dần trở nên triền miên nhiệt liệt như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Sau đó anh nâng hông, cởi khóa quần để phóng thích dương vật ra ngoài, dương vật thô to dán lên hoa huyết mẫn cảm, dâm thủy tí tách nhỏ xuống làm ướt nơi riêng tư của cả hai cùng với ngón tay đang vỗ về chơi đùa nhụy hoa của anh.

"Còn muốn thử không?" Anh không hôn nữa mà gục vào vai cô thở bật ra một hơi, trước mắt là núm vú bị chà đạp đến đỏ bừng.

"Lần trước em nói muốn nhìn anh tự an ủi."

1378 word

24.10.2024

❁ Chương 28 ❁ : Sâu quá

Editor: Qin

Trong phòng sáng ngời, tiếng thở dốc của cả nam lẫn nữ chồng chéo lên nhau, âm thanh phát ra khi hôn môi cũng liên tục vang lên. Vóc dáng Trần Đặc cao, vai rộng lưng dày, hình thể cũng to hơn cô nhiều, Giản Thực dựa vào lòng anh nhìn lại càng nhỏ xinh.

Cô bị hôn đến nỗi khó thở, cổ cũng mỏi nhừ. Trần Đặc tạm thời tha cho cô, nhưng động tác trên tay không dừng lại. Từ bên cạnh nhìn vào, Giản Thực bị anh quán lấy từ phía sau như dây đàn, bầu ngực phía trước cùng tiểu huyết đều bị anh đùa bỡn.

Rất sắc tình.

Trần Đặc vùi mặt vào cổ cô, làn da của cô đều bị môi lưỡi anh liếm ướt. Cô thở dốc, phía dưới cũng ướt đầm đìa. Giản Thực vô lực dựa vào vai anh, cả người mềm thành vũng nước: "Trần Đặc, đừng sờ nữa, a... em..." Hàm răng cũng run lên: "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh..."

Cánh tay nâng lên chạm đến đầu anh, mà Trần Đặc lại cúi xuống, mút mạnh khối da sau cổ cô.

"Cái này không phải chuyện quan trọng sao?" Trần Đặc khàn giọng hỏi. Anh vét chất nhầy vừa chảy ra để bôi lên âm đế rồi bắt đầu xoa ấn, dương vật kẹt giữa hai môi âm hộ, huyết khẩu đỏ bừng không ngừng khép mở, quy đầu cũng nhột nhột cắm vào.

Anh hỏi cô có muốn nhìn anh tự an ủi không.

Mặt Giản Thực lập tức đỏ bừng.

Cuối cùng Trần Đặc vẫn đỡ dương vật, quy đầu thô to căng huyết khẩu ra hết cỡ, cuối cùng cắm vào từng chút, từng chút một. Hai cơ thể dây dưa trên sofa, mặt ghế đã ướt tảng lớn, quần áo vút bừa dưới chân.

Lúc Giản Thực kiệt sức ngã vào người anh, Trần Đặc còn đang ác liệt dùng tay vừa xoa vừa cắm. Hai chân đang mở rộng lại muốn kẹp chặt, chất lỏng trong suốt phun ra ngoài. Dương vật của anh bị kẹp thoải mái, thở hổn hển nhắm mắt lại: "Giản Thực..." Anh vẫn không nỡ buông cô ra, một lần nữa nâng chân cô lên, đè cô xuống sofa mà nhấp.

Giản Thực đã khóc đến nổi khoé mắt phỉếm hồng, ngón tay túm lấy tóc anh muốn kéo ra, nhưng anh vùi vào càng sâu, khi ngậm lấy núm vú còn cố tình mút thành tiếng "chặc chặt" khiến khoái cảm tê dại bên trong cô như bùng lên.

Giống như bị ném lên đám mây bông bênh trên cao, đầu óc mơ hồ: "Trần, Trần Đặc..." Tiếng rên rỉ đứt quãng, Giản Thực đỏ mặt gọi tên anh.

Trên người Trần Đặc ướt đầm mồ hôi, xòe tay cùng cô mười ngón đan chặt vào nhau: "Hửm?"

Dương vật vốn đã rút ra lại đâm sâu vào, hoa huyết bị quấy đảo đến nỗi không ngừng run rẩy, Giản Thực ngẩng cổ hét lên một tiếng.

Quá trưởng rồi....

Trong thân thể đều là hình dạng của anh.

Trần Đặc như phát hiện được bí mật của cô, tiết tấu ban đầu đang chọt nhanh chọt chậm bỗng tàn nhẫn đâm mạnh vào, quy đầu nghiền qua chỗ sâu nhất, cửa tử cung như được cạy mở, chống đối, cọ xát.

"Aaaaa... Anh, anh làm gì thế...." Giản Thực bị cảm đến nỗi cong eo, giọng điệu cũng trở nên hoảng sợ.

Khoái cảm được tiểu huyết đê ép khiến anh rên thành tiếng, nhưng tiếng rên trầm thấp rầu rĩ của anh cũng đủ khiến cô ướn đến rồi tỉnh rồi mù.

"Đừng kẹp chặt thế." Trần Đặc dừng lại trong chốc lát mới ghé vào tai cô, khàn giọng nói: "Anh không đeo bao đâu Giản Thực."

"Em, em biết." Cô then quá hoá giận, cầu xin anh: "Sâu quá... Em.. A.... Anh ra một chút đi..."

Vốn dĩ Trần Đặc không thường sống ở đây, lúc trước ở cũng không dùng đến bao cao su, bây giờ thì chưa kịp mua. Nhưng anh lại cố tình nhắc nhở cô vào đúng lúc này. Rằng anh không đeo bao.

Vậy mà còn cảm sâu như vậy. Đúng là quá xấu xa.
Giản Thực cảm nhận được anh, vừa cứng vừa nóng, đang triển miên ở trong chỗ sâu nhất của cô.

Tầng tầng lớp lớp khoái cảm chồng chất, đây là Trần Đặc của cô mang lại.

"Trần Đặc..." Cuối cùng cô nức nở thành tiếng.

"Hửm?"

Nước mắt sinh lý làm ướt hốc mắt, cô mê mang nhìn Trần Đặc cũng đang sa vào trận mây mưa này giống mình.

Anh hôn cổ rồi đến bả vai cô, hai tay cô bị anh ghim lên đỉnh đầu, môi lưỡi anh lưu luyến từ dưới nách đến ngực cô, ngang ngược vô lý rong ruổi trong cơ thể cô.

"Bắn ở bên trong được không?" Trần Đặc áp tới, đỉnh eo cắm sâu vào bên trong.

Cô sờ đến cơ bụng rắn chắc cùng đường nhân ngư của anh.

Trần Đặc nắm tay cô đi xuống, chạm đến nơi riêng tư của hai người đang kết hợp. Lúc trước có lẽ đã quá nhiều lần không xác định, nhưng ngay bây giờ, anh muốn trở cả cô và anh đều thuộc về đối phương.

Khoái cảm mãnh liệt như muốn cô không thở nổi, Giản Thực bắt lấy cánh tay anh, nói không thành lời.

"Giản Thực."

"Để anh bắn ở bên trong đi."

934 words
31.10.2024

Chương 29 : Em ghét sao?

Editor: Qìn

Sau cao trào là lúc cơ thể mẫn cảm nhất, cũng dính người nhất. Giản Thực ghé vào trên người anh, muốn được anh nhẹ nhàng sờ an ủi. Nhưng giây phút anh cắm vào, cô lại nức nở nói dừng lại.

Nhưng Trần Đặc vẫn còn đỡ eo cô rồi ấn xuống, ngược mắt nhìn gương mặt nhu nhược đáng thương của cô. Trong lúc này, đôi mắt ngập nước kia lại càng thêm quyến rũ.

Anh hôn lên khoé mắt ướt át của cô, khàn giọng nói: "Ngoan, ăn vào đi."

Anh mới cắm vào được một nửa.

Tiểu huyết của cô rất mềm, trơn trượt nhưng cũng không chịu nổi anh dày vò như vậy, mới cắm vào một chút cô đã muốn trốn.

Trần Đặc ngồi dạng chân trên sofa, ngửa cổ quan sát từng biểu cảm nhỏ của cô. Giản Thực sắp điên tới nơi, tay ấn vào ngực anh, muốn rút ra lại nặng nề ngã xuống, ghé vào trên vai anh triền miên.

"Thế này sâu... sâu quá... hức... Trần Đặc... aaaa.... sướng quá..."

Hai người rất ít khi thử qua tư thế này.

Cứ như vậy trực tiếp cắm vào tận gốc, Trần Đặc nhắm mắt cô rồi thúc mạnh lên trên, mạnh đến nỗi như muốn nhét cả hai viên tinh hoàn của mình vào trong.

Vốn dĩ cô đã cảm thấy rất sướng, nhưng nghe anh thở dốc bên tai lại không kìm được mà ướt át.

Hoa huyết ướt đẫm không tự giác thích ứng, mấp máy liếm hút anh, Trần Đặc thở hổn hển cực kỳ hưởng thụ, sau đó cúi xuống cắn lên đầu vú đang đong đưa của cô.

"Giản Thực, em nhiệt tình thật đấy."

Giống như để đáp lại, quy đầu đột nhiên đỉnh đến chỗ khiến cả người cô tê dại, động tác bên dưới càng lúc càng nặng, càng lúc càng sâu.

Không giống anh chút nào cả.

Trần Đặc...." Giản Thực bị anh kéo xuống, sa vào dòng xoáy của tình dục: "Trưởng... trưởng quá... anh có ổn không?"

Dương vật bị tiểu huyết cao trào xoắn chặt, khoái cảm vọt lên tới đỉnh đầu, tiếng rên trong cổ họng cũng trở nên đứt quãng.

Trần Đặc hàm hồ đáp lại một chữ: "Không."

Lúc anh về đã rất muộn, khi kết thúc Giản Thực cũng chẳng nhớ rõ là mấy giờ, chỉ biết điều mình muốn hỏi còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Trần Đặc ăn sạch sành sanh.

Sau khi lên giường, cô vẫn còn trốn.

"Anh... anh đừng lại gần em, cách xa một chút...."
Trong giọng nói còn mang theo nức nở.

Trần Đặc không quan tâm, duỗi tay kéo cô vào trong lòng ngực.

"Không phải vừa nãy còn muốn ôm anh sao?"

"Nhưng em không biết...."

"Không biết cái gì?"

Trong lúc mê man, tiếng nói khàn khàn của người đàn ông rất gợi cảm.

"A.... a...." Cảm giác anh lại cắm vào, Giản Thực giãy giụa, run rẩy nói: "Không biết..."

Không biết sao một người lạnh lùng như vậy, khi lên giường lại đột nhiên trở nên hung dữ chẳng biết mệt mỏi.

Vừa rồi anh gác tay sang một bên, nhìn cô tự nhấp trên người mình, yết hầu nhô lên khẽ run, nếu không phải gân xanh trên cánh tay bán đứng cảm xúc của anh, Giản Thực còn tưởng anh làm tình mà tâm vẫn lạnh như nước. Nhưng hậu quả khi cô dừng lại chính là bị anh ấn mạnh sau cổ, thọc vào rút ra càng thêm hung ác.

Sau đó Giản Thực vùi mặt vào cổ anh, khăn trải giường cũng bị cô túm đến nhăn nhó, nhưng anh vẫn chưa dừng lại.

"Trần Đặc... đủ... đủ rồi..." Phía dưới đã ướt tãng lớn. Khăn trải giường có thể thay mới, nhưng ngày hôm sau khi tỉnh lại, bên dưới của cô vẫn còn chưa khô hẳn.

Hot search bị triệt, những tin bẩn vốn dĩ nhằm vào Tạ Dịch Hành, nay lại được Trần gia nhúng tay nên sau đó chẳng còn mấy ai chú ý đến Giản Thực nữa.

Buổi sáng đã có hẹn trước với Đồng Ô, nhưng mới sáng ra cô lại bị Trần Đặc lấn lộn một lần.

Cô ngủ thẳng đến giữa trưa.

Toàn thân đau nhức, cảm giác như sắp rã rời.

"Điện thoại của em đâu?" Giản Thực vừa tỉnh dậy đã tìm nó, quàng thâm dưới mắt cô rõ rệt, giống như cả đêm không được ngủ ngon.

Trần Đặc mang khăn nóng đến để lau mặt cho Giản Thực.

Cô đã khóc rất nhiều, mắt vẫn còn sưng, vết nước mắt dính trên mặt khiến cô cảm thấy không thoải mái. Nếu Trần Đặc nhớ không nhầm, trên mặt cô còn có vài giọt tinh dịch mà anh vô tình bắn lên.

Giản Thực cảm thấy phiền phức vô cùng, nhưng những lời mắng mỏ của cô lại không có chút uy hiếp nào, giọng nói nghèn nghèn vì khóc như đang làm nũng, "Anh để ra, em không cần anh lau."

"Bẩn." Trần Đặc nhẹ nhàng nói, kiên nhẫn lau cho cô, "Lau sạch sẽ thấy dễ chịu hơn."

Sáng sớm lúc này anh cũng lau cho cô ở phía dưới, nhưng khi đang lau, anh lại nâng chân của cô lên. Anh thích liếm hoa huyệt của cô, luôn tìm cách để chơi đùa với cô.

Đôi môi ướm át của anh thực sự làm cô cảm thấy rất thoải mái, nhưng sau những gì đã trải qua tối qua, cô lại cảm thấy có chút gì đó không thể diễn tả được.

Giản Thực quay mặt đi, không muốn nhìn anh, "Em đói rồi..."

Trần Đặc: "Một lát nữa anh sẽ đút cho em ăn."

Dì giúp việc đã nấu cháo sẵn, đang để ở dưới nhà. Cô không muốn xuống, nên Trần Đặc mang lên, từng muỗng từng muỗng đút cho cô ăn.

Những vết bầm trên cổ vẫn còn rất rõ, chưa thể mờ đi ngay, nhìn thôi cũng thấy đau, đầu gối của cô cũng bị trầy xước. Dì giúp việc bảo Trần Đặc lấy thuốc bôi cho cô, nhưng sau khi ăn cháo xong, Giản Thực chỉ đòi điện thoại.

Đồng Ô đã đổi thời gian hẹn, gặp cô ở chỗ Lâm Phong, bốn giờ là phải ra ngoài.

Lúc lái xe, cả hai không nói câu nào, xe dừng lại bên đường theo chỉ dẫn của GPS, bên ngoài có rất nhiều người đi đường, nhưng giờ thì chẳng còn phóng viên nào bám theo cô nữa.

"Đi đi." Trần Đặc mở cửa xe cho cô, "Anh đợi em trong xe."

Giản Thực vẫn còn chút bực tức, cầm túi xách rồi bước đi, cửa xe đóng lại cái rầm, cô bước đi vài bước trên đôi giày cao gót, bóng lưng của cô dưới ánh nhìn của anh dường như chẳng còn chút lưu luyến nào.

Thực ra, anh có thể đoán được.

Không phải ai cũng có thể chấp nhận một mặt mắt kiểm soát kia của anh. Nếu có thể, hôm nay anh còn không muốn để Giản Thực xuống giường.

Gương mặt thanh tú của anh không có cảm xúc, mắt rũ xuống, đầu lưỡi khẽ chạm vào bên trong má. Khi cửa sổ xe mở ra, gió trực tiếp thổi vào, Trần Đặc muốn hút thuốc nhưng lại không mang bật lửa.

Vì thế bàn tay đang quán băng gạc của anh tùy tiện gác lên cửa sổ xe.

Kẹp một điếu thuốc nhưng không châm, trông giống như có vấn đề gì đó.

Giản Thực dừng lại vài giây, sau đó tức giận quay người lấy điếu thuốc giữa hai ngón tay anh, Trần Đặc ở trong xe kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy ánh mắt cô dừng lại trên cổ tay mình.

"Em..."

"Tối qua em còn chưa hỏi anh, vết thương ở tay anh là do đâu?" Giản Thực vẫn rất giận, thái độ không hề dễ chịu.

Cảm xúc của Trần Đặc dịu xuống, đôi môi mỏng mím chặt: "Không có gì."

Thấy cô định đi, Trần Đặc kéo cô lại, lần này giọng điệu lạnh lùng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, anh thản nhiên nói: "Chỉ là rạch vài đường thôi."

"Sao lại rạch vài đường?"

"Muốn khắc tên em."

Đây là câu trả lời mà Giản Thực hoàn toàn không ngờ tới.

"Muốn khắc tên em?" Giản Thực tức đến bật cười: "Anh giỏi thế sao không rạch luôn ở động mạch cảnh đi?"

Còn là bác sĩ nữa.

Chẳng những không biết tiết chế mà còn không có chút ý thức nào về nguy hiểm.

Trần Đặc không muốn cãi nhau với cô qua cửa sổ xe, anh mở cửa, nhét cô vào ghế sau, trong lúc đó Giản Thực đá anh một cái để lại vết chân trên quần, nhưng anh không quan tâm.

Trong lúc di chuyển, anh giữ chặt Giản Thực dưới thân mình.

"Vậy nếu để em khắc thì sao? Em có hét lên vì đau không? Có vì vết sẹo xấu xí này mà ghét luôn cả cái tên Trần Đặc không?"

Trần Đặc bình tĩnh nhìn cô.

"Đêm qua chỉ vì làm thêm vài lần mà em đã khóc đến như vậy, có trời mới biết anh muốn người mang cái tên này trên cơ thể là em đến mức nào. Anh muốn cạo sạch lông ở chỗ đó của em, cạo đến khi sạch sẽ hoàn toàn, ngay cả ở chỗ đó cũng khắc tên Trần Đặc, còn hơn là anh cứ lo sợ tình yêu của em dành cho anh không đủ sâu đậm, mà chỉ cần chút gió thoảng bên ngoài đã

khiến anh không thể chịu đựng nổi muốn tuyên bố chủ quyền, rằng em, Giản Thực là của riêng anh."

"Giản Thực, em cho rằng anh không quan tâm sao?"

Cô ăn tối với Tạ Dịch Hành, đến trạm cứu trợ, chọn mèo con rồi cùng nhau trở về khách sạn.

Đúng vậy, những chuyện này đều vì cuộc điện thoại khó nói ra của anh.

Cô làm tất cả vì anh.

Nhưng nếu không vội vàng như vậy, người làm những chuyện này cùng cô lẽ ra phải là anh.

Phải là Trần Đạc.

Chứ không phải Tạ Dịch Hành, người xuất hiện trên hot search, bị hiểu lầm là bạn trai của Giản Thực. Dù chỉ là hiểu lầm, anh cũng không thể chịu đựng được.

Đây là lần đầu tiên anh xé toạc mặt nạ xấu xí méo mó đó ra, Giản Thực sốc đến nỗi một lúc lâu không thốt nên lời: "Trần Đạc..."

"Nhưng anh đã yêu em nhiều đến thế này rồi." Anh nói nhỏ: "Rõ ràng Trần Đạc đã hoàn toàn thuộc về em, thì anh vẫn muốn khắc Trần Đạc thuộc về Giản Thực. Dù em có thấy điều này thật nực cười cũng không sao, bởi vì..."

Em là người tự do.

Nhưng anh thì không.

Sau khi cân nhắc giữa lý trí và điên cuồng, anh nhận ra người tự nguyện bị giam cầm chỉ có mình anh.

"Giản Thực." Ánh mắt Trần Đặc ngập ngụa trong đau khổ, đau khổ đến mức cô có thể thấy làn sương ướt át trong mắt anh: "Trong chuyện này, em có thể nhường nhịn anh một chút được không?"

Anh biết cô không quá yếu đuối, chỉ là sâu trong xương cốt cô có chút kiêu ngạo.

Trần Đặc không nỡ phá vỡ sự kiêu hãnh đó, nhưng anh hy vọng đôi khi cô có thể dịu dàng hơn một chút, nói với anh rằng: "Trần Đặc, anh là người em yêu nhất."

1973 words
01.11.2024

🍁 Chương 30 🍁 : Đổi người

Editor: Qìn

Đồng Ô với Giản Thục quen nhau từ năm lớp 10. Cả hai đã ngồi cùng bàn suốt ba năm cấp ba, tình cảm thân thiết hơn bất kỳ ai.

Trong hai năm gần đây, Đồng Ô phát triển sự nghiệp tại Thường Ninh, quen biết nhiều người, trong đó có một người em họ đáng đến giới giải trí, tên là Lâm Phong. Đội ngũ của Lâm Phong rất mạnh nhưng thiếu một nhiếp ảnh gia, nên muốn mời Giản Thục về làm việc, nói rằng có thể bàn về mức lương cao. Vì thế, Đồng Ô đã kết nối giúp, hỏi xem Giản Thục có muốn gặp mặt hay không.

Ban đầu, Đồng Ô không định để ý đến chuyện này. Nhưng sau đó, cô ấy nghĩ rằng có thêm bạn bè sẽ có thêm cơ hội, để Giản Thục tự quyết định cũng không phải là ý tồi.

Trong bữa ăn, Lâm Phong tỏ ra ân cần một cách kỳ lạ, tự mình rót trà rót nước, rất lịch sự, không có chút nào là kiểu cách của một ngôi sao. Cậu ta biết trước đây Giản Thục đã tự mình đi du học, nên cậu ta cũng chia sẻ trải nghiệm du học của mình.

"... Cô Giản." Phát hiện cô đang lơ đãng, Lâm Phong mỉm cười, "Món ăn ở đây có hợp khẩu vị không? Hình như cô chưa động đũa nhiều lắm."

Khi họ đến đây thì vừa đúng năm giờ. Thời gian chờ món ăn đã kéo dài nửa tiếng.

Nhà hàng này là do Lâm Phong chọn kỹ càng, mọi nguyên liệu đều rất tươi ngon, dù thời gian chờ đợi có lâu hơn nhưng hương vị thực sự rất tuyệt.

Giản Thực giải thích: "Không có gì, tôi đang nghe anh nói. Lúc này anh nhắc đến 'Dã Nại'?"

Lâm Phong đáp: "Đúng vậy, thời đại học tôi từng làm người mẫu cho họ. Cô có biết Tống Lê không? Tôi và cô ấy cùng thời."

-

Thời gian cứ thế trôi qua.

Trần Đặc vẫn ngồi trong xe không nhúc nhích, gương mặt góc cạnh phản chiếu qua cửa sổ xe. Đôi môi mỏng mím chặt thành một đường, cảm xúc dưới đuôi mắt rất lạnh lùng, như một giọt nước treo nơi mái hiên.

Trong khoảnh khắc im lặng này, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Cho đến khi điện thoại để trong khe giữ đồ reo lên vài tiếng, màn hình hiện lên ba chữ "Lý chủ nhiệm" ánh sáng xanh u ám cùng lúc chiếu lên nét mặt lạnh lùng của anh, Trần Đặc mới cử động.

Anh khẽ uốn ngón tay mở màn hình, rồi đưa điện thoại lên tai.

"Alo."

Trần Đặc khẽ nhếch khóe môi, vết thương kín đáo lập tức lộ ra.

Đó là dấu vết bị người khác cắn.

Nếu anh thè lưỡi ra liếm, vẫn có thể cảm nhận được vị sắt nhạt nhẽo.

Vết thương rất nông, thực ra từ bên ngoài nhìn không rõ lắm. Nhưng bên trong da mỏng, nhạy cảm, chỉ cần kéo một chút là đau.

Lý chủ nhiệm nói rằng kỳ nghỉ của anh chỉ còn ba ngày, đã đến lúc trở lại. Nếu không có ý định tiếp tục học lên cao thì có thể dừng lại ở đây, chỉ cần tốt nghiệp suôn sẻ là được.

Đơn vị vẫn đang giữ vài suất đi học ở nước ngoài, ông ấy muốn dành một suất cho Trần Đạt, nhưng cũng hiểu rằng với một người có xuất thân như anh, những trải nghiệm này chẳng đáng gì.

Những bằng cấp và công việc mà bao người ao ước, đối với anh chẳng qua chỉ là sự lựa chọn tẻ nhạt.

Lời của Lý chủ nhiệm toát lên vẻ tiếc nuối: "Tiểu Trần à, cậu còn trẻ, có những con đường dù lạc lối nhưng vẫn còn thời gian để quay đầu. Nhưng dù là con đường nào, cũng đều do chính mình chọn. Đã đi trên đường thì hãy trân trọng."

Trong lòng Trần Đạt còn đang bận suy nghĩ chuyện khác, có chút không tập trung, "Vâng, tôi biết rồi, thưa Lý chủ nhiệm."

Sau khi đối phương cúp máy, Trần Đạt mới mở nhật ký cuộc gọi.

Anh lướt từng mục xuống dưới, rồi ngón tay dừng lại ở mục "Hương Kha Lâm."

Trong phòng bao, Lâm Phong nhìn theo bóng Giản Thực đi vào nhà vệ sinh. Cậu ta quay sang hỏi Đồng Ô: "Hôm nay tâm trạng cô ấy không tốt à?"

Trong suốt cuộc trò chuyện, cảm xúc của Giản Thực không mấy vui vẻ. Nhiều lần Lâm Phong cố gắng chuyển sang những chủ đề khác, nhưng cô chỉ thờ ơ lảng tránh rồi quay lại vấn đề ban đầu.

Cô không có ý định hợp tác.

Điều này Lâm Phong thực ra đã đoán trước được. Gần đây vì những tin đồn trên mạng xã hội, cô đã muốn tránh xa khỏi giới giải trí, làm sao có thể đồng ý yêu cầu của cậu ta được.

Nhưng mục đích gặp mặt của Lâm Phong không chỉ đơn giản là để hợp tác.

"Không phải tâm trạng không tốt mà là không có hứng thú với em." Đồng Ô nhanh chóng nhận ra tâm tư của cậu ta, đôi môi đỏ khẽ mĩa mai, "Này, chị không biết rốt cuộc là chị giới thiệu nhiếp ảnh gia cho em hay là giới thiệu bạn gái vậy? Vừa nãy em hỏi người ta cung hoàng đạo làm gì."

"Còn nữa, chẳng phải chị đã nói với em rồi sao, cô bạn thân của chị đã kết hôn từ lâu rồi mà?"

Nửa năm trước thực ra họ đã gặp nhau một lần. Lúc đó ở sân bay, rất vội vàng. Đồng Ô đến đón Giản Thực về nước, Lâm Phong lái xe, Giản Thực ngồi ở ghế sau, nụ cười nhẹ nhàng nhưng khí chất lại đẹp đến ngỡ ngàng.

Sau đó, Lâm Phong đã hỏi Đồng Ô để xin cách liên lạc với Giản Thực, dây dưa mãi mà cô ấy không cho, cuối cùng mới tìm cách gián tiếp như vậy.

Vừa mới thêm bạn trên WeChat, Lâm Phong mới phát hiện Giản Thực đã kết hôn, rõ ràng vào tháng ba vừa rồi cô vẫn vô tình tiết lộ là còn độc thân.

Nói đến đây, Lâm Phong thở dài chán nản.

"Chẳng phải tại chị sao, nếu chị cho số liên lạc sớm thì đâu có đến nỗi này? Kéo dài đến giờ, đương nhiên em chẳng còn cơ hội rồi."

"Hừ." Đồng Ô cười mỉa mai, "Thôi đi, có sớm thì người ta cũng chẳng quan tâm đến em đâu."

Từ nhỏ Lâm Phong đã sống trong nhung lụa, tính cách có chút thiếu gia khó chiều, nhưng Đồng Ô thân là chị họ lại chẳng thềm nhường nhịn cậu ta.

Nghe vậy, quả nhiên Lâm Phong im lặng.

Nhìn chằm chằm vào chỗ Giản Thực vừa ngồi, cậu ta nói: "Thì em thật sự thích kiểu người như cô ấy không được sao?"

Đồng Ô đáp lại với giọng điệu hờ hững: "Được thôi, vậy em hãy thích người khác đi."

Lâm Phong nghiêng rằng: "..."

Thôi, cậu ta vẫn có chút nguyên tắc, nhịn lại rồi nuốt cơn tức vào trong.

Hai phút sau, Lâm Phong muốn ra ngoài hút điếu thuốc. Đồng Ô nói: "Hút ở đây cũng được, ra ngoài lại lo bị ai đó chụp ảnh."

Cậu ta vừa mới nổi tiếng, sợ nhất là tin tức tiêu cực. Người lớn hút thuốc không phải chuyện gì to tát, nhưng với một người của công chúng, bị chụp ảnh công khai thì không hay ho gì.

Lâm Phong vẫn nhớ cô ấy có bệnh hen suyễn, không ngửi được mùi thuốc. Ngón tay cầm hộp thuốc gõ nhẹ lên mặt bàn, cậu ta nói: "Em ra nhà vệ sinh hút, ai chụp được em chứ?"

Nói xong, cậu ta đeo khẩu trang, đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai.

Quầy lễ tân của nhà hàng kết nối với tầng hai bằng một cầu thang xoắn. Lâm Phong định xuống sân sau ở tầng một, khi đi đến góc rẽ thì thấy ở quầy lễ tân có một người đứng đó.

Dưới ánh đèn như dòng nước, người đó mặc rất đơn giản nhưng gọn gàng. Cổ áo để lộ một phần cổ, đường viền hàm sắc nét và lạnh lùng, trong tay cầm một chiếc túi giấy, đang hỏi lễ tân đường đến phòng bao "Hong Diệp".

Lâm Phong nhướn mày, xác định mình không quen người này, Đồng Ô cũng không nói với cậu ta rằng hôm nay còn có người khác đến.

Vì vậy, cậu ta cất điều thuốc vào túi, lấy điện thoại ra hỏi: "Chị có hẹn thêm ai nữa không?"

Đồng Ô: "Gì cơ?"

"Em vừa thấy dưới lầu có người hỏi đường đến phòng bao Hong Diệp." Lâm Phong có chút lo lắng, không dám tiến lên, "Chị à, có phải có phóng viên đi theo không?"

Nhưng người vừa rồi trông cũng không giống phóng viên.

1537 words

02.11.2024

🍁 Chương 31 🍁 : Vấn lại lương tâm

Editor: Qìn

"Ở ngoài phòng bao làm gì có ai? Chị có thấy đâu. Còn em nữa, nếu sợ bị phóng viên chụp ảnh thì mau quay lại. Chẳng phải quản lý của em đã nói là dạo này phải cai thuốc sao? Bớt hút một điếu chắc không chết đâu nhỉ."

Đồng Ô ở đầu dây bên kia cần nhẫn. Tính cô ấy vốn nóng nảy, Lâm Phong đã quen với điều này từ lâu, miệng nhỏ giọng lắm bầm: "Rõ ràng em thấy có người đi lên mà." đồng thời nhét điếu thuốc vừa lấy ra vào lại túi.

"Giản Thực đâu rồi? Chẳng phải cô ấy vừa vào nhà vệ sinh sao? Có khi nào phóng viên đến để theo dõi cô ấy không?" Lâm Phong đột nhiên nhớ ra.

Nếu bị phóng viên chặn lại ở đây thì hỏng bét.

Lâm Phong nói: "Em đi xem cô ấy thế nào."

Tuy nhiên, vừa bước chân phải lên cầu thang, cậu ta đã thấy trước mặt mình xuất hiện một đôi chân dài thẳng tắp. Ánh mắt cậu ta từ từ nâng lên, mất một lúc lâu mới thấy được phần eo và vai của người đàn ông.

Trần Đạt đứng ngay trên bậc thang.

Sắc mặt anh rất bình thản, đôi mắt đen tuyền sạch sẽ, sâu thẳm nhưng không có chút cảm xúc nào. Duy chỉ có khóe mắt hơi mở rộng, trông có vẻ hơi lạnh lùng.

Lâm Phong không biết anh đã đứng đó bao lâu, liệu có nghe được nội dung cuộc điện thoại của mình hay không, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh nhìn xuống, khi rơi vào cánh tay của cậu ta, cả cánh tay liền trở nên cứng đờ.

Cảm giác như muốn tắt máy ngay lập tức.

"Ờ..." Cậu ta mở miệng một cách vô thức, động tác có chút máy móc. Khẩu trang che đi nửa khuôn mặt, đôi mắt lộ ra đột nhiên ngây ngốc.

Nhưng người kia dường như chỉ đơn thuần đứng ở đó, không có ý định trò chuyện.

Rất nhanh, anh lách người bước xuống cầu thang.

Anh đưa chiếc túi giấy đang cầm trong tay cho quây lể tân, nói: "Làm ơn gửi món này đến phòng bao Hồng Diệp, cảm ơn."

Thật kỳ lạ, rõ ràng đã đi đến tận cửa rồi.

-

Giản Thực sau khi trở lại phòng bao mới biết Trần Đạt đã ghé qua. Một túi đầy băng cá nhân và một đôi giày bệt mới mua.

Đồng Ô thấy kỳ lạ, "Trước đây cậu mang giày cao gót mười phân chạy đua với mình cũng chẳng thấy cậu yếu đuối như vậy."

Nhưng bây giờ đã khác xưa rồi.

Đầu gối cô vẫn còn đau, đi giày cao gót không tiện chút nào. Không biết có phải vì đã lâu không đi đôi này, hôm nay đi lại thấy có chút cọ xát.

Giản Thực nói: "Nói ra cậu cũng không hiểu đâu."

"Ồ, mình không hiểu. Nhưng mà hợp đồng của Lâm Phong cậu thật sự không định ký sao? Đó là mức lương sáu con số một năm đấy, nếu đàm phán tốt còn có thể tăng thêm. Chẳng phải điều đó tốt hơn việc cậu chỉ treo tên ở tạp chí thôi hả?"

Trước đây ở nước ngoài, Giản Thực từng nổi tiếng một thời. Mỗi bộ ảnh cô chụp đều rất nổi bật, nhưng vì tốc độ ra ảnh chậm, khách hàng cô nhận cũng ít, nên số tiền kiếm được không nhiều hơn so với đồng nghiệp.

Nhưng hiện tại lịch làm việc của cô đã kín hết cả năm sau, thật sự không còn thời gian để dẫn dắt ai.

Đồng Ô khuyên cô như vậy chỉ vì sợ sau khi cô trở về thành phố Tuy sẽ khó xoay sở.

Dù sao thì cái tài khoản Weibo nhỏ bị lộ kia cũng không ít lần chửi rửa cái gã tổng biên tập gốc ghêch đó.

Giản Thực ngửa đầu thở dài, quả nhiên phản diện chết vì nói quá nhiều, cô cũng vậy. Bình thường chẳng có chuyện gì lại đi đăng nhiều bài lên Weibo làm gì không biết.

Nhưng cô tin rằng mình đủ may mắn.

"Không sao, tổng biên tập của tụi mình không phải người hẹp hòi như vậy." Giản Thực tự an ủi.

Đồng Ô liếc nhìn cô một cái, "Trước khi nói câu đó, cậu sờ lại lương tâm của mình đi."

Giản Thực: "..."

Thôi được rồi, lương tâm có hơi đau.

Từ lúc quay trở lại, Lâm Phong không nói thêm lời nào. Ánh mắt của người đàn ông trên bậc thang vừa rồi, dù không hề thốt ra lời nào, lại khiến cậu cảm thấy lạnh sống lưng một cách kỳ lạ. Càng nghĩ lại, cậu càng thấy bức bối. Tuy nhiên trong lúc này, Lâm Phong cảm thấy không thoải mái vì sự thiếu tự tin của chính mình, giống như vừa bị bắt quả tang đang có ý định nhòm ngó vợ người khác. Những ý nghĩ trong đầu cậu ta lập tức tan biến.

Dù hợp đồng không thành, Lâm Phong cũng không tiếc nuôi, thậm chí còn giới thiệu một số người mà cậu ta cho là đáng tin cậy cho Giản Thực, nói rằng nếu một ngày nào đó cô cần tuyển trợ lý, thì hai người đó cũng không tệ. Giản Thực có chút bất ngờ, nhưng vẫn nói: "Cảm ơn."

"Cảm ơn gì chứ, cô là bạn của chị tôi mà." Cậu ta hơi ngượng ngùng. Ánh mắt anh liếc sang Đồng Ô, cô ấy mới gật đầu, đưa tay chỉ vào Lâm Phong và giới thiệu: "Thằng em họ nhặt ngoài bãi rác của mình thôi, không có quan hệ huyết thống gì đâu, cậu đừng để ý."

Thái độ thờ ơ như vậy, rõ ràng là không để trong lòng. Lâm Phong lén đảo mắt, nói "Đi đây", nhưng đối với Giản Thực, cậu ta vẫn cư xử rất lịch thiệp.

Đợi đến khi cậu ta đi rồi, Giản Thực mới quay sang nói với Đồng Ô: "Bảo sao cậu ấy lại nhiệt tình giúp mình như vậy, hóa ra là cậu

tìm người quen để lợi dụng hả?" Giá của Lâm Phong đưa ra cao quá, nhìn là biết không hợp lý, không biết Đồng Ô đã nói gì sau lưng để thổi phồng cô lên như vậy.

Đồng Ô có thể nói dối mà không chớp mắt, nhưng cô ấy cũng tự biết thân biết phận. Hơn nữa, Giản Thực thực sự không muốn dính vào cái mớ bòng bong của làng giải trí.

Không ngờ Đồng Ô đột nhiên lên tiếng: "Thằng nhóc này thích cậu đây."

"Gì cơ?" Giản Thực không nghe rõ vì âm thanh quá nhỏ.

Đồng Ô nói không có gì, rồi chuyển chủ đề: "Muốn đi uống rượu không?"

"Biến đi." Cô biết mỗi lần đều như vậy, "Cậu uống ít thôi. Dạ dày của mình dạo này không tốt, cậu cũng đừng làm khổ bản thân nữa, già rồi, mình không muốn ngày nào cũng phải đưa cậu vào viện đâu."

Đồng Ô muốn nói rằng: "Mình có giống cậu đâu, có chồng để chăm sóc, đi giày cao gót thôi cũng có người lo lắng." Nhưng nghĩ đến điều gì đó, cô ấy lại nuốt lời trở lại.

Mắt cô ấy hơi ươn ướt, trong ánh nhìn lấp lánh ấy như có chút an ủi, rằng hiện giờ cuộc sống của Giản Thực tốt hơn những gì cô ấy từng tưởng tượng. Những ngày trước khi hot search bùng nổ, không liên lạc được với Giản Thực, chẳng biết Đồng Ô đã lo lắng đến mức nào.

"Về đi, không cần lo cho mình đâu." Đồng Ô hồ hững nói: "Sau này có chuyện gì nhớ tìm mình, đừng chịu đựng một mình làm gì cả. Với sức của mình bây giờ thì đánh ba người cùng lúc cũng không thành vấn đề đâu."

Giản Thực nhìn theo bóng cô ấy đi xa, bóng dáng gọn gàng ấy giờ trông có vẻ gầy đi, rõ ràng lần trước chụp ảnh còn thấy có da có thịt.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, dưới chân cô ấy kéo dài ra một cái bóng mờ mờ.

Cô ấy quay đầu lại, nháy một điệu nháy rất ngẫu hứng. Trông có vẻ rất tự do, nhưng cũng đầy cô đơn.

Giản Thực bật cười rồi mới mơ hồ nhớ lại, vào năm tốt nghiệp cấp ba, dưới những màn pháo hoa bên bờ sông, khi Đồng Ô say rượu chạy đến bên tai cô thì thầm:

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ càng ngày càng giàu có."

Dù là ra nước ngoài hay ở lại đây, chúng ta sẽ trở nên giàu có, sống thật tốt, không cần phải dựa vào người khác, cũng không cần mượn tình yêu của ai đó để thắp sáng chính mình.

Nhưng bao năm qua, dường như chỉ có Đồng Ô là thật sự đã sống một mình.

1519 words

03.11.2024

🍁 Chương 32 🍁 : Anh tự nguyện

Editor: Qìn

Sau khi trời tối, cái lạnh ở Thường Ninh trở nên dày đặc, lạnh đến mức khiến người ta buốt cả xương. Chỉ đứng một chỗ trong chốc lát mà các ngón tay lộ ra từ ống tay áo đã cứng ngắc vì lạnh. Giản Thực thở ra một làn khói, cúi đầu đi về phía trước, trong đầu suy nghĩ mông lung, hoàn toàn không để ý rằng phía trước có người.

Mãi đến khi giẫm lên một cái bóng, Giản Thực mới bất ngờ ngẩng đầu: "Trần Đặc?"

Hình như anh đã đứng đây rất lâu. Cảm xúc trong đáy mắt khó đoán, nhưng khoảnh khắc nhìn về phía cô lại rất dịu dàng.

Giản Thực thở phào, "Anh đứng đây làm gì? Cosplay đèn đường à?"

Trần Đặc vốn đang hút thuốc, ngón tay kẹp một điếu. Sau khi thấy cô, anh liền dập tắt nó một cách hồ hững. Sau khi ném đầu lọc vào thùng rác, anh mới bước tới gần cô và nói: "Chờ em."

Trên người anh không có mùi khó chịu, thậm chí không ngửi thấy mùi khói. Giản Thực hợp lý nghi ngờ rằng, có lúc anh chỉ thích nhìn quá trình tàn thuốc bị ngọn lửa dần dần nuốt chửng, chứ nicotin chưa bao giờ chạm đến phổi, nên nụ hôn của anh mới mang vẻ thanh khiết, lạnh lẽo như mùa đông.

Tay Giản Thực lạnh, không muốn tiếp tục xách cái túi kia nữa. Sau khi đưa nó cho Trần Đạt, cô mới hỏi anh tại sao lại mua giày để bệt cho cô.

"Anh đừng nói với em là anh lại đi hỏi Hướng Kha Lâm cách dỗ con gái nhé! Quê mùa quá đấy." Trong lòng cô bỗng lóe lên một suy đoán sến súa, khiến cả người nổi da gà. "Hơn nữa anh có nghe nói không, giữa các cặp đôi không nên tặng giày. Nếu anh nhất quyết muốn tặng thì em phải đưa lại cho anh một đồng đấy. Nhưng giờ em không có tiền đâu."

Dù có tiền cũng không đưa cho anh.

Giản Thực nhỏ mọn nghĩ thầm.

Trần Đạt không nghĩ nhiều như vậy, chỉ buột miệng nói: "Không phải đâu, anh chỉ nghĩ nếu em ra ngoài mà vẫn giận, đi giày cao gót đá anh một phát thì chắc anh sẽ đau lắm."

"Giản Thực." Anh hạ giọng, người đã tiến lại gần, bàn tay đặt lên eo cô, giữ chặt cơ thể cô. Giản Thực đẩy vai cái nhưng không đẩy ra. Sau đó cô nghe thấy Trần Đạt nói bên tai: "Anh không cần tiền của em, em cũng đừng giận nữa, mỗi người nhường một bước được không?"

Anh không có kinh nghiệm gì. Chỉ muốn cho cả hai một cơ hội hạ cánh an toàn.

Mặt Giản Thực nóng bừng, áp má vào lồng ngực anh. Một lúc sau cô mới cúi vào eo anh và nói: "Biết rồi. Bên đường có nhiều người lắm, anh đừng ôm em như vậy."

-

Trên xe, Trần Đặc lại nhận được mấy cuộc điện thoại. Anh lúc nào cũng bận rộn, vừa rời đi vài ngày là bệnh viện đã chất đầy công việc. Trước đây anh còn vì nghỉ học mà phải kéo dài thời gian tốt nghiệp thêm một năm, bây giờ là thời điểm bận rộn nhất, có lẽ cả Tết cũng không thể ăn mừng, về đến nơi là phải tăng ca ngay.

Nhìn thấy băng gạc trên cổ tay anh, tâm trạng của Giản Thực giống như sợi mì đã được ngâm nước, mắc kẹt trong cổ họng, không lên không xuống, có chút khó chịu.

"Dừng xe bên đường đi, em xuống mua chút đồ."

Đang lái xe, Trần Đặc vốn dĩ không tiện nghe điện thoại, chỉ nói vài câu đơn giản rồi cúp máy. Nghe vậy, anh dừng xe bên lề đường, Giản Thực mở cửa xe bước xuống.

Ngoài trời gió lớn, anh mặc đồ mỏng manh, gió thổi qua khiến bờ vai và lưng của người đàn ông càng thêm rõ nét.

Giản Thực quay đầu lại, "Anh đừng đi đâu hết, đứng ở đây chờ em, không được đi đâu cả, nghe rõ chưa?"

"....."

Giọng nói của cô có vẻ hơi nghiêm khắc như thể sắp nổi giận. Trần Đặc nuốt khan trong cổ họng, nhìn cô rời đi mà không nói gì.

Anh tiếp tục dõi theo cô, nhìn cô an toàn đi qua vạch kẻ đường, đến bên kia đường, vào cửa hàng và khuất khỏi tầm mắt mới dừng lại.

Đúng lúc đó, một cuộc gọi đến. Trần Đặc nhấn nhận cuộc gọi.

"Ừ, tôi đang nghe, anh nói đi..." Cuộc gọi là từ đàn anh Hứa Nam Phương, hiện đang theo học nghiên cứu sinh tiến sĩ, nhưng phần lớn thời gian anh ấy làm nghiên cứu học thuật ở trường đại học, kinh nghiệm lâm sàng có thể còn không bằng Trần Đạt.

Hứa Nam Phương gọi để hỏi tình trạng bệnh nhân sau phẫu thuật mà Trần Đạt tiếp nhận tuần trước. Nếu có thể, anh ấy muốn lấy trường hợp này làm một trong các đề tài nghiên cứu quốc gia, điều kiện là Trần Đạt đồng ý hợp tác.

Trần Đạt vẫn còn nhớ bệnh nhân đó, và anh là người theo dõi sau phẫu thuật. Nhưng lần này đến Thường Ninh, anh không mang theo máy tính, một số dữ liệu phải về thành phố Tuy mới có thể gửi cho anh ấy được.

Thật ra Hứa Nam Phương cũng không cần gấp, việc có được dữ liệu đầu tay đã rất tốt rồi, anh ấy vui vẻ nói hôm nào sẽ khao Trần Đạt một bữa.

Trần Đạt lạnh lùng đáp: "Không cần."

"Không được đâu! Anh đã giúp tôi rất nhiều mà, anh không biết dự án này đã bị kẹt bao lâu rồi đâu. Nếu năm nay không hoàn thành thì sẽ bị hủy, coi như công sức năm năm bị lãng phí."

Đâu chỉ năm năm bị lãng phí, mà đây là năm thứ sáu của anh ấy trong chương trình tiến sĩ.

"À." Hứa Nam Phương bỗng nhớ ra, "Tôi nhớ luận văn thạc sĩ của anh cũng nghiên cứu về vấn đề này. Nếu tôi lấy dữ liệu của anh, thì có sao không?"

Gần đây, viện trưởng Liễu đã nhắc nhở anh ấy không nên làm phiền Trần Đạt.

Trước đây vì việc nghỉ học mà Trần Đạt phải kéo dài thời gian học thêm một năm. Kéo dài thời gian học không phải là chuyện

hiếm đối với sinh viên y khoa, có người học thêm vài năm cũng không phải chưa thấy. Nhưng Trần Đạc là học trò cưng của ông. Với năng lực của anh, anh đã có thể xin học tiến sĩ trực tiếp từ lâu, vì vậy mọi động thái đều làm viện trưởng Liễu lo lắng sợ ảnh hưởng đến anh.

Trần Đạc: "Không sao đâu. Tôi đã hoàn tất bản thảo, trường hợp này hiện tại tôi không cần dùng, sau này có lẽ cũng không có ý định dùng. Đàn anh, tôi còn việc khác, còn chuyện gì thì đợi về thành phố Tuy rồi nói tiếp."

Rõ ràng là anh không muốn nói thêm.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trần Đạc ngồi một mình trên ghế dài bên đường.

Gió thổi làm bóng anh trở nên mảnh mai, tóc trước trán bị gió làm rối, khuôn mặt lạnh lùng, đường viền hàm cứng nhắc và sắc bén.

Đêm nay như một cái hầm băng, ánh sáng từ bật lửa chỉ làm ấm áp một chút.

Xe trước mặt lăn qua con đường, cuốn theo một đợt gió rồi rời đi, người đi đường cũng không ít.

Cuộc sống về đêm ở Thường Ninh luôn phong phú, quảng trường gần đó có người đang hát, tiếng ồn ào bị bóng đêm làm giảm đi nhiều, chỉ còn lại một lớp mỏng, không rõ nội dung bài hát.

Chỉ có một vài cô gái đi qua dừng lại nhìn anh, ánh mắt không thể giấu nổi sự tò mò.

Anh ngồi bên đường trong tình trạng như vậy, thật sự rất cuốn hút. — Cao ráo, dáng người mảnh mai, tóc lòa xòa đen dưới ánh

đêm, một tay chơi đùa với bật lửa, ngón tay đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Dù vẻ ngoài có vẻ như không dễ tiếp cận, nhưng vẻ cô đơn lại rất thu hút người khác.

Cuối cùng, một cô gái lại tiến đến hỏi anh số điện thoại.

Trần Đạt nâng mí mắt, không nói gì.

Anh lấy điện thoại từ túi ra, đặt bên cạnh, đơn giản lại trực tiếp.

Trước khi mở màn hình, cô gái vẫn nghĩ rằng có thể có cơ hội, ánh mắt sáng lên. Nhưng khi nhìn thấy màn hình khóa của Trần Đạt, ánh lửa trong mắt cô gái lập tức tắt ngấm.

"Xin lỗi, tôi làm phiền rồi."

Trần Đạt nhẹ nhàng đáp: "Không sao."

Khi cô gái khen chị gái kia đẹp thật, hai người rất xứng đôi, Trần Đạt thậm chí đã nói lời cảm ơn.

Thời gian đã gần tám phút mà Giản Thực vẫn chưa ra khỏi cửa hàng. Nhưng anh lại không thể đứng dậy tìm cô, chỉ có thể ngồi chờ.

Anh tự hỏi liệu có phải mình quá phiền phức không? Hay là Giản Thực vẫn đang giận? Hay là cách giao tiếp của anh có vấn đề?

Chắc hẳn cô không thích một người chồng quá dính người. Nên khi vào hiệu thuốc cũng chẳng dẫn anh theo.

Cũng đúng, ở trong mắt Giản Thực, vốn dĩ hai người đã chẳng thân thiết gì.

Khi Giản Trục trở về, thấy Trần Đặc ngồi một mình bên đường. Gió thổi qua làm tóc mái anh hơi rối, đôi mắt dài hẹp nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, tay anh đặt trên đùi có vẻ như đã đông cứng, băng gạc trên cổ tay lỏng lẻo, để lộ vết máu đã khô.

Giản Thực ngay lập tức nhú mày: "Sao không về xe? Em bảo anh ở đây đợi là anh cứ ngồi mãi ở đây à?"

Chưa kịp chạm vào anh thì tay anh đã nắm chặt tay cô, lực nắm khiến cô giật mình.

"Trần Đặc, anh làm em đau đấy!" Giản Thực thở hổn hển.

Trần Đặc nắm lấy cằm cô, ánh mắt dán vào đó, "Sao em lại đi lâu như vậy?"

Lâu á? Cũng chỉ khoảng mười phút thôi mà.

Giản Thực khó chịu nói: "Anh hai ơi, em đi bằng hai chân chứ không phải đi máy bay hay có cánh đâu. Đèn đỏ còn phải chờ 90s đấy, anh không thấy hả?"

Cô hất tay anh ra rồi ngồi xổm xuống trước mặt anh. Trần Đặc im lặng nhìn cô, vẻ mặt lạnh lẽo như đang chờ đợi hành động tiếp theo của cô.

Nhưng cuối cùng anh vẫn mở miệng trước.

"Nhưng 90 giây đó anh cũng rất nhớ em."

Giản Trục bị ghen lời. Cô ngẩng lên, nhìn vào ánh mắt mềm mại, đáng thương của anh.

Thật ra anh luôn nghe lời cô. Ngoài việc có hơi thô bạo trên giường thì anh chưa bao giờ đối xử không tốt với cô, cũng không dám làm trái lời cô.

Chỉ cần Giản Thực hơi tức giận, anh lập tức trở thành nô lệ của cảm xúc.

Anh chỉ muốn thấy cô, gần gũi với cô, không thể rời xa cô dù chỉ một phút một giây.

"Thế anh là đồ ngốc hả? Nhớ thì có thể gọi điện cho em, hoặc đến tìm em cũng được. Em là vợ anh chứ đâu phải người trong núi đâu? Chẳng lẽ anh muốn tìm còn không tìm được sao?"

Nói xong Giản Thực cũng muốn bật cười. Mặt mày Trần Đặc giãn ra, khẽ "ừ" một tiếng, sau đó Giản Thực lại nghiêm mặt bảo anh duỗi tay ra.

Miếng băng gạc này chắc là chưa được thay lần nào. Giản Thực không hiểu lắm về việc xăm mình, nhưng cô biết dù không có quy định cấm bác sĩ xăm mình thì việc có hình xăm trên cơ thể vẫn có thể dẫn đến một số định kiến.

May là hình xăm không lớn, sau khi hồi phục rồi đeo đồng hồ lại thì có thể che được. Chỉ là Trần Đặc rất cố chấp, thẳng thừng xăm ba chữ "của Giản Thực".

Giống như đoán được cô đang nghĩ gì. Giọng nói của Trần Đặc bỗng vang lên trên đầu: "Anh tự nguyện."

Anh nói: "Anh tự nguyện làm thế. Không ai ép buộc, không hề miễn cưỡng, giống như việc anh tự nguyện yêu em vậy."

Xăm mình là điều dễ hối hận nhất, đặc biệt là khi xăm những thứ như thế này, nhưng dường như anh chẳng hề hối tiếc.

Giản Thực mắng anh là đồ ngốc.

2185 words

07.11.2024

🍁 Chương 33 🍁 : Cưới chạy bầu

Editor: Qìn

Việc quay lại thành phố Tuy còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Trong hai ngày qua, người của phòng làm việc của Tạ Dịch Hành đã gọi cho cô và thanh toán toàn bộ chi phí chụp ảnh. Đôi Mối còn rất nhỏ, không thích hợp để ký gửi vận chuyển, nên Giản Thực dự định cùng Trần Đặc lái xe trở về thành phố Tuy.

Khi đang chờ đèn đỏ, cô nhận ra chiếc xe bên cạnh là chiếc Audi trắng của Tạ Dịch Hành.

Cửa sổ phía sau không hạ xuống, nhưng Giản Thực dường như cảm nhận được rằng Tạ Dịch Hành đang ngồi trong xe nhìn cô.

Những tin đồn trên mạng vẫn đang xôn xao, nhưng bây giờ tất cả đã không còn liên quan đến cô. Cô giống như một người khách qua đường, chỉ còn người đối diện vẫn đứng trong cơn mưa.

"Về cẩn thận nhé."

Không lâu sau, điện thoại của cô hiển thị một tin nhắn từ Tạ Dịch Hành. Những ngày này tài khoản của anh ta đều do phòng làm việc quản lý, và anh ta cũng không thường mang theo điện thoại bên mình. Có lẽ là vì khi Giản Thực hạ cửa sổ xuống, anh ta đã nhận ra cô.

Cô cẩn thận suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không trả lời lại.

Chiều hôm đó, Giản Thực ở nhà một mình. Tòa soạn đã bắt đầu nghỉ Tết. George bất ngờ không sa thải cô, mà chỉ mĩa mai cô vài câu trong cuộc họp sáng về việc không biết nhìn người, rằng anh ta đẹp trai như Phan An, làm sao có thể giống con lợn được?

Thấy anh ta tự tin như vậy, Giản Thực vẫn giữ thái độ làm việc chuyên nghiệp của một nhân viên, nịnh nọt tổng biên tập rằng tất nhiên anh ta là đẹp trai nhất rồi. Nhưng ngay khi tan làm, cô đã thấy anh ta cầm một bức ảnh của Peppa Pig, rồi hỏi các đồng nghiệp khác: "Con nào tên là George thế?"

"....."

Sau khi về nhà, Giản Thực âm thầm xóa tài khoản Weibo phụ của mình. Nhưng nghĩ lại về những gì cô đã ghi chép lại trong đó, cô lại tìm cách khôi phục tài khoản và chỉ xóa những bài viết liên quan đến George.

Có hàng trăm bài viết trên Weibo, cô xóa đến mức ngón tay cũng mỏi nhừ.

Đúng lúc Giản Thực mở tài khoản VIP, thay đổi tên người dùng trên Weibo, thì bất ngờ nhận được một cuộc gọi video từ Mạnh Khởi Giang.

Mạnh Khởi Giang là em họ của cô.

Khi Giản Thực nhấn nút trả lời, cô thấy gương mặt nghiêm túc của cậu hiện lên. Dù nhỏ hơn cô rất nhiều, nhưng kể từ khi vào đại học, cậu vẫn chưa mất đi vẻ bự bẫm trên khuôn mặt, nên gương mặt bầu bĩnh với biểu cảm nghiêm túc này trông có chút buồn cười.

Cậu nhìn chăm chăm vào mặt cô một cách kỳ lạ trong vài giây, rồi mới nói: "Chị về rồi à?"

Giọng điệu của cậu như một người lớn vậy. Giản Thực nghĩ, mấy ngày trước chẳng phải hai người đã gọi điện cho nhau rồi sao?

"Chị về rồi. Có chuyện gì à?"

"Không có gì, mẹ chỉ hỏi mai chị có về nhà ăn cơm tất niên không."

Mọi biết rõ tính cách của Giản Thực, việc nhà còn lười làm chứ đừng nói đến chuyện nấu nướng, nên vừa mở miệng đã khuyên hai vợ chồng cô về nhà đón Tết mấy ngày cho đỡ cô đơn.

Nhưng mấy ngày này Trần Đạt đều phải tăng ca, ít khi về nhà, thậm chí còn ngủ lại ở phòng nghỉ của bệnh viện, không chắc có thể về được.

Giản Thực không đồng ý ngay: "Chờ anh rảnh em về rồi chị hỏi lại. Nếu anh ấy không có thời gian thì chị về một mình."

Sau hai giờ xóa bài trên weibo, cô đã cảm thấy hơi mệt. Đang định gác máy thì Mạnh Khởi Giang đột nhiên dí sát mặt vào màn hình: "Đợi đã."

"Làm gì thế?"

"Để em xem."

Giản Thực nghi hoặc nhú mày: "Em muốn xem cái gì?"

Mặt Mạnh Khởi Giang đỏ bừng, biểu cảm lúng túng nhưng lại nói rất nghiêm túc: "Chị đừng nhìn em bằng ánh mắt đó, em biết thừa rồi."

"Biết cái gì cơ?"

"Bết chị làm mẹ rồi." Mạnh Khởi Giang nhăn mặt: "Nhưng không phải chị với anh rể đăng ký vào tháng 8 sao? Sao sinh nhanh vậy?"

Vừa khời ra một chút, cậu lập tức hỏi dồn thêm mấy câu.

Cậu bấm ngón tay tính toán, rồi đột nhiên tỏ vẻ sợ hãi: "Chị, chẳng lẽ hai người cưới chạy bầu? Em biết ngay mà, trước đây chị không thích yêu đương, sao tự dưng lại kết hôn ngay, chắc chắn là vì có con..."

"Em nói vớ vẩn gì thế?" Giản Thực tức đến nổi bật cười: "Không mang thai, không sinh con, cũng không cưới chạy bầu đâu nhé!"

"Vậy sao mấy hôm trước anh rể nói với mẹ là một nhà ba người tự lái xe về? Hôm qua mẹ còn đi siêu thị mua mấy hộp sữa dê nữa đấy." Cậu rất nghiêm túc: "Em biết hết rồi, Giản Thực, chị đừng có giả vờ."

Giản Thực: "....."

916 words

07.11.2024

Chương 34 : Bình thường, không nóng lắm

Editor: Qin

Mấy ngày trước đúng là đã gọi điện thoại về nhà. Chỉ là khi đó Giản Thực đang ngủ nên Trần Đặc nghe máy.

Hai hôm đó cả hai đều quên không báo bình an cho mẹ, làm mẹ lo lắng cho Giản Thực, nghe thấy giọng nói của Trần Đặc mới yên tâm hơn. Mẹ con nhỏ đói bụng thì hay kêu, Trần Đặc cho nó uống một ít sữa dê, sau đó mới sắp xếp đồ đạc để quay về thành phố Tuy.

Trước đây ông cụ đã giao bản di chúc cho anh, nhưng anh để lại trong phòng làm việc, lúc đi không mang theo. Đến khi nó được chuyển vào tay bác Quý, ông cụ mới ngồi trên ghế xích đu rồi mắng một câu: "Đồ vô tâm."

Hơi ấm trong phòng dần lan tỏa, chiếc chăn len trên đầu gối vẫn là cái mà Trần Đặc mang về mười năm trước, chất liệu rất tốt, nhưng do ông cụ sử dụng thường xuyên nên đã có phần cũ đi.

Bác Quý nhìn chăm chú vào những hoa văn phức tạp trên đó, hiểu ý nên khẽ cười rồi an ủi: "Còn cần thêm chút thời gian nữa, ông đừng ép quá."

Lần này trở về cũng không phải thời điểm tốt nhất.

Nghe bác Quý nói xong, ông cụ mím môi không nói thêm chữ nào, chỉ nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt có hơi mệt mỏi.

Ai cũng có thời gian, chỉ riêng ông, thời gian trong tay chẳng còn bao nhiêu. Một lúc lâu sau, ông cụ mới lên tiếng: "Gọi Trần Phàm đến ăn tối, nói là con mèo lớn ông nội nuôi nhớ nó rồi."

Giản Thực đưa Đồi Mồi đến nhà cậu mợ rồi mới đến bệnh viện, trước khi đi còn tiện tay mang theo một hộp cherry đã rửa sạch.

Tuyết bên đường rất dày, cô đi đôi giày bột mà Trần Đạt đã mua lần trước, quần jeans cạp cao và một chiếc áo khoác len, toàn thân mặc màu đen, làn da trắng mịn trong suốt, mái tóc dài xõa xuống vai, gương mặt nhỏ nhắn rất xinh xắn và đáng yêu.

Rõ ràng cô không trang điểm gì nhiều, nhưng khí chất thì rất đẹp.

Cô đến quầy y tá, lịch sự hỏi xem Trần Đạt có đó không, nhưng giờ này ai cũng có vẻ rất bận, chẳng mấy ai để ý đến cô. Đang định gọi điện thoại, vừa quay đầu lại, cô liền thấy Hướng Kha Lâm đang đi từ phía hành lang tới.

"Hey! Chị dâu!" Anh ta vui vẻ chào hỏi: "Sao cô lại đến đây?"

Những người ở gần đó nghe thấy tiếng cũng quay đầu nhìn.

Giản Thực hơi xấu hổ rồi cười cười, đôi mắt long lanh sáng lên: "Bác sĩ Hướng."

Hướng Kha Lâm gác tay lên quầy, giọng điệu cà lơ phất phơ có phần đắc ý, nói với mấy người ở quầy y tá: "Không biết đúng không? Đây là bà xã của bác sĩ Trần đấy, là một nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng."

Được lên hot search hai ngày cũng không phải là vô ích, những người thường xuyên lướt mạng nhanh chóng nhận ra cô có chút quen mắt, nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì Hướng Kha Lâm đã tiếp tục nói với Giản Thực: "Chị dâu ăn cơm chưa? Cô đến tìm bác sĩ Trần à?"

"Ừm." Giản Thực gật đầu rồi giơ điện thoại lên: "Tôi không gọi điện được. Giờ này chắc mọi người tan ca rồi nhỉ?"

Nếu giờ này mà gọi được mới là lạ.

Hướng Kha Lâm nói hôm nay Trần Đặc đã làm liên tiếp mấy ca phẫu thuật, vừa mới về phòng nghỉ ngơi một chút.

Trong bệnh viện luôn có mùi thuốc sát trùng, cô ngửi không quen, khẽ nhăn mũi rồi mới thở phào nhẹ nhõm khi vào được phòng nghỉ.

Chìa khóa là do Hướng Kha Lâm đưa cho cô.

Không biết có phải do quá mệt hay không, phòng nghỉ hôm nay không khóa, Giản Thực vừa bước vào liền thấy anh đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Phòng đơn nên không gian rất nhỏ, trên bàn còn có một chiếc đèn bàn đang sáng.

Trên giường tầng là cơ thể cao lớn quá mức của anh, khiến không gian trở nên chật chội, kính mắt vẫn còn trên sống mũi chưa tháo ra, Giản Thực sợ anh xoay người làm vỡ nên cẩn thận lấy xuống, gấp lại rồi đặt lên bàn bên cạnh.

Nhưng vừa quay đầu lại, cô đã thấy Trần Đặc mở mắt ra.

"Em làm anh tỉnh giấc à?"

"Ừm."

Giọng khàn khàn, trầm đục từ trong cổ họng phát ra, Trần Đặc đưa tay xoa nhẹ sống mũi. Giản Thực vốn định nói vài câu rồi đi, nhưng thấy anh mệt như vậy, liền tắt đèn giúp anh, sau đó định rời đi.

Nhưng Trần Đặc lại nắm lấy đầu ngón tay cô, nói: "Lại đây."

"Không phải anh muốn ngủ sao? Vừa nghe Hướng Kha Lâm nói tối qua anh trực ca, hôm nay còn làm ba ca phẫu thuật."

Lúc anh vừa nhắm mắt lại, Giản Thực có thấy quầng thâm nhẹ phía dưới mắt, màu sắc rất nhạt, nhưng cũng cho thấy anh đã rất vất vả.

Có lẽ đã hai ngày rồi Trần Đặc chưa về nhà. Hôm nay gặp được cô nên không muốn buông ra nữa.

Anh nắm lấy ngón tay mềm mại của cô, muốn nhiều hơn một chút, nên vòng tay qua eo cô, ôm cô vào lòng. Giản Thực nằm trên người anh, cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng có cảm giác dễ rơi xuống.

Cô nhỏ giọng gọi, vỗ nhẹ vào eo anh, "Trần Đặc!"

"Ngủ với anh một lát."

Giản Thực nói: "Em còn chưa cởi giày." Sợ làm bẩn giường, cô còn để chân ở bên ngoài.

Im lặng mấy giây, sau đó Trần Đặc ngồi dậy, cởi đôi giày đó ra. Lúc nằm xuống, hơi ấm từ cơ thể anh mới áp sát lại gần: "Được chưa?"

"Được rồi."

"Được rồi thì để anh ôm một cái."

Quần áo mặc hơi nhiều nên nằm xuống không được thoải mái, nhưng Giản Thực không để ý, để mặc cho anh đưa tay qua ôm lấy, rồi hỏi: "Sao tự dưng anh bận thế? Tay đỡ hơn chưa?"

Lần trước có mua cho anh một tuýp kem phục hồi, không biết có thể bảo vệ màu da hay không, nhưng tác dụng dưỡng ẩm khá ổn.

"Ừm." Trần Đặc rầu rĩ đáp: "Có hơi ngứa, hình như đang đóng vảy rồi."

Nằm ôm nhau thế này khiến mệt mỏi trên người giảm đi đáng kể. Đôi môi Trần Đạc chạm nhẹ vào má cô, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể tăng cao: "Giản Thực."

"Hả?"

"Em có nóng không?"

"... Bình thường, không nóng lắm."

Thực ra cô cảm thấy hơi khó thở, Trần Đạc cười khẽ hai tiếng: "Em cởi áo khoác ra đi."

"Không cần đâu, em cũng đâu định ngủ thật. Hôm nay đến chỉ để hỏi anh khi nào được nghỉ Tết, tiện thể mang hộp cherry... A, Trần Đạc, để em tự làm." Giọng nói có chút lo lắng.

Áo khoác của Giản Thực rất dễ cởi, chỉ cần mở hai nút là có thể cởi ra. Áo len bên trong rất vừa vặn, ôm sát vào eo và thắt lưng rồi chui vào trong quần jeans.

Ngón tay Trần Đạc chạm nhẹ vào nút áo, không cởi ra, chỉ là theo đường eo mà kéo cô lại vào vòng tay mình.

Bàn tay vừa rộng vừa ấm áp, cô vùi đầu vào tóc cô, khẽ thì thầm: "Không sao đâu, anh không làm gì em ở đây đâu."

Giản Thực nhỏ giọng: "Em đâu có sợ cái đó."

Phòng nghỉ này là Hướng Kha Lâm và Trần Đạc dùng chung, người khác không thường vào. Vừa rồi Hướng Kha Lâm đã đưa chìa khóa cho cô, đương nhiên sẽ chủ động tránh mặt, nhưng Giản Thực vẫn cảm thấy như thế này không tốt.

Hơi thở của Trần Đạc rõ ràng thay đổi, nhưng vẫn không nhanh không chậm, tay từ đùi di chuyển lên phía trong, giọng khàn khàn, "Đầu gối còn đau không?"

"Không đau nữa rồi."

"Tốt." Trần Đạt áp sát lại: "VẬY hôn anh một cái."

1419 words

08.11.2024

Chương 35 : Gấp lắm không?

Editor: Qin

Trong bóng đêm, không biết bằng cách nào mà Giản Thực lại quán quýt với Trần Đặc, đầu gối chạm vào eo anh, Trần Đặc dùng một tay đỡ lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Đôi môi mềm mại lại ướt át, khi anh chà sát qua, cô cảm nhận được hơi thở của Trần Đặc, hơi thở cả hai dính vào nhau, cơ thể cô bị anh vôn vê đến nóng rực.

Giản Thực giữ chặt bờ vai đang ép xuống của anh, thở hổn hển: "Trần Đặc..."

Bàn tay anh mơn trớn nhẹ nhàng, ngón cái xoa xoa nơi vành tai nóng rực của cô, giọng nói cũng rất mơ hồ: "Hửm?"

Bên tai còn nghe tiếng thở dồn dập của anh.

"Anh...." Giản Thực nghiêng đầu, đôi môi ướt át khẽ hé ra để hít thở, Trần Đặc đột nhiên cắn mở cổ áo của cô.

Giản Thực thở dồn dập, nhắc nhở anh: "Anh đang đè lên em đấy..."

Chiếc giường đơn vốn đã chật hẹp, chỉ cần một mình Trần Đặc nằm cũng đã thấy chật, giờ có thêm cô nữa thì hoàn toàn không còn khoảng trống, tiếng cọ sát của đệm và vải áo càng khiến thần kinh căng thẳng.

Nhiệt độ trong không khí tăng lên, cô bắt đầu ra chút mồ hôi, hơi thở của người đàn ông trưởng thành phả tới, mùi hương xạ hương trên người anh dường như càng nồng hơn, đậm đến mức gần như cuốn trôi lý trí của cô vào cơn lốc dục vọng.

Sau khi Trần Đặc để lại trên cổ cô một chuỗi nụ hôn không thể kiểm soát, anh mới thì thầm xin lỗi.

Cô tưởng rằng giấc ngủ này sẽ không yên, Giản Thực vốn không buồn ngủ, nhưng nằm trong lòng Trần Đặc, cô lại ngủ thiếp đi hơn một tiếng đồng hồ.

Khi cô tỉnh dậy, anh vẫn còn ngủ, bên ngoài trời đã tối đen, chỉ có một chút ánh sáng lọt vào qua khe cửa.

Trên đường về nhà, cô nhắn tin cho Trần Đặc, nhắc anh khi tỉnh dậy nhớ ăn những trái cherry trên bàn, không để ý rằng có một cặp mắt đang dõi theo cô từ trong xe phía sau.

Sáng 30 Tết, Trần Đặc mới về nhà.

Giản Thực vừa xoay người đã phát hiện mình đang nằm trong vòng tay ai đó, tư thế này trùng khớp với cảnh tượng đêm ấy, cô suýt nữa tưởng mình vẫn đang mơ.

"Em đến nhà mợ rồi à?" Giọng mũi của Trần Đặc hơi nặng.

Lúc về đến nhà, anh đã ra ban công nhìn qua, không thấy Đồi Mồi đâu.

Giản Thực nói: "Ừm, Mạnh Khởi Giang đòi xem cháu ngoại nên em mang nó qua đó rồi."

"Đồi Mồi còn nhỏ, lúc ăn hay đi vệ sinh vẫn cần có người giúp đỡ."

"Em biết mà, hồi trước thằng nhóc có nuôi mèo rồi. Anh không ở nhà, để mình em chăm sóc Đồi Mồi mới là nguy hiểm ấy, lát nữa đến nhà mợ ăn tối rồi đón nó về. Anh yên tâm đi." Giản Thực rúc vào lòng anh, tìm một vị trí thoải mái.

"Cho nên cherry hôm đó là lấy từ nhà mợ à?"

"Chẳng thế thì sao? Anh còn mong em rửa mấy thứ đó à?"

Thấy anh không trả lời, Giản Thực chui ra khỏi chăn, tóc tai rối bù, Trần Đạt cúi mắt, vén lọn tóc chắn trước trán cô ra.

"Sao không nói gì? Có phải đang nghĩ sao mình lại cưới một cô gái lười biếng thế này đúng không? Hôm xem mắt em đã nói rồi mà, kết hôn là vậy đó, anh phải học cách tự chịu trách nhiệm đấy."

Cô vừa mới tỉnh dậy, giọng nói cũng lười biếng.

"Không đâu." Trần Đạt cười khẽ, mấy ngày nay dường như anh dễ vui hơn, hoặc có thể nói, chỉ cần có Giản Thực ở bên là vui, "Em còn ngủ nữa không? Nếu không thì anh dậy làm bữa sáng."

"Ngủ chứ, người anh ấm quá, em muốn nằm thêm một lát nữa."

"Được."

Giữa trưa Trần Đạt mới làm hai món xào đơn giản. Tay nghề của anh tạm được, bình thường ở một mình cũng chỉ ăn như vậy, bây giờ chỉ thêm một cái chén và một đôi đũa.

Giản Thực mới vừa nghe điện thoại xong, ăn xong phải đi chỉnh ảnh, nhìn Trần Đạt ngồi bên cạnh, cô thò đầu lại gần hỏi trưa nay anh có ra ngoài không.

"Em muốn làm gì à?"

Anh để sách lên đầu gối, lúc cúi đầu khiến mắt kính hơi trễ xuống, Giản Thực duỗi tay chỉnh lại cho anh, nhìn chăm chăm vào hàng lông mi đen nhánh của anh rồi nói: "Em có đơn chuyển phát nhanh, muốn nhờ anh đi lấy giùm. Là Tư Tiểu Đồng gửi cho em, tên người nhận chắc là Summer."

"Có gấp lắm không?"

"Gấp nhưng em cũng không vội lắm, sợ lúc từ nhà mợ về thì kho hàng đóng cửa rồi."

Vậy xem ra nhất định phải lấy trong ngày hôm nay.
Trần Đạt gấp sách lại, nói bây giờ mình sẽ đi lấy ngay.

Khi xuống lầu, anh mang theo cả rác nhà bếp, thấy Hàng Tử từ nhà bên cạnh xách một túi lớn đồ từ bên ngoài trở về, anh chào hỏi cậu ta.

"Anh, anh về rồi à!" Hàng Tử nhìn thấy Trần Đạt, nở một nụ cười tươi.

Cậu ta còn nhỏ, tuổi cũng gần bằng Trần Phàm. Trần Đạt hơi ngẩn ngơ, chỉ ừ một tiếng.

"Em vừa thấy một chiếc xe sang bên ngoài khu, bảo bộ không cho vào, biển số xe là của Thường Ninh, em còn tưởng là anh chứ."

Mấy hôm trước, Trần Đạt lái xe của Thường Ninh về cũng bị bảo vệ chặn lại, sau đó đã đăng ký xe. Chiếc xe mà Hàng Tử nhắc tới hôm nay chắc là của người khác.

Trần Đạt nhớ đến mấy gói hàng đã nhận trước đó, đoán là người kia lại tìm đến.

Có chút phiền phức.

Quả nhiên, vừa ra khỏi trạm nhận hàng, anh liền nhìn thấy vị khách không mời mà đến – Lý Tuyết Mạn. Mẹ ruột của Trần Phàm, mẹ kế của anh, cũng là người phụ nữ mà Trần Dự Hoàn cưới về không lâu sau khi Trần Đạt bị lạc.

Bà ta bước xuống xe, mặc áo khoác da màu tím đậm, sang trọng và xinh đẹp, tóc mai chải rất gọn gàng, người gầy gò, không biết có phải vì những năm qua làm nhiều thủ thuật thẩm mỹ không mà cơ mặt trông có phần cứng nhắc.

Ánh mắt vẫn như trước, đầy căm ghét và oán hận, như thể chỉ cần một giây nữa sẽ lao đến xé nát anh, nhưng mấy năm nay dường như có thêm chút dè chừng.

Sau vài giây im lặng, bà ta mới nén xuống cảm xúc phức tạp đó, cố gắng giữ vẻ ngoài của một quý bà, lạnh lùng nói: "Tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

Hai giờ chiều, Tư Tiểu Đồng liên tục giục cô đi lấy hàng, Giản Thực nói không phải đã lấy rồi sao? Vừa nãy Trần Đặc lấy hàng ra còn chụp ảnh gửi cô.

Tư Tiểu Đồng nói: "Cái đó không phải của tôi gửi cho cô đâu. Đồ tôi gửi cho cô đã nằm trong tủ ba ngày rồi, tôi xin cô đấy, bây giờ cô đi lấy được không?"

"Được rồi, được rồi, tôi đi ngay đây." Giản Thực vừa xỏ giày ra khỏi cửa vừa cầm chìa khóa, "Mà này, cô mua cho tôi cái gì vậy? Vừa nãy cái đó không phải của cô gửi à?"

Gần đây cô không mua sắm trực tuyến, Đồng Ô cũng không bao giờ mua đồ cho cô trên mạng, mỗi lần gặp đều trực tiếp đưa cô đi mua sắm hoặc đơn giản là chuyển tiền, nên cái gói hàng lạ này không biết từ đâu ra.

Tư Tiểu Đồng gửi cho cô một bộ váy, vừa mới nhận được hợp đồng đại diện, bộ này rất đắt, là mẫu mới ra mà cô ấy nghĩ rất hợp với Giản Thực, nên đã tặng luôn làm quà Tết.

"Thôi đừng có hỏi, bất ngờ mà, tự cô xem đi, ba ngày sau nhớ cho tôi một đánh giá tốt là được."

"Mấy người làm sao mà cứ thích bí ẩn thế nhỉ? Gửi một món quà mà cũng bí mật như đang yêu vậy." Nói thật, Giản Thực đã lướt Weibo hai ngày nay, thấy khá thích cặp đôi Tư Tiểu Đồng và Hứa Hàn Tinh.

Khi bức ảnh "giường chiếu" mới tung ra, đúng là đã gây bão.

Hứa Hàn Tinh nổi tiếng từ khi còn trẻ, 17 tuổi đã đoạt giải Ảnh đế, 23 tuổi đã đạt được đại thắng lớn.

Sau đó anh ấy không ra tác phẩm mới, nhiều người đồn rằng Ảnh đế Hứa có phải đã về nhà tiếp quản gia nghiệp rồi không. Mãi đến mấy hôm trước, khi Hứa Hàn Tinh được mời tham dự một sự kiện thương mại của thương hiệu nổi tiếng, bị phóng viên hỏi mãi, anh mới nói: "Tạm thời chưa có ý định rời khỏi làng giải trí."

Nhưng đối với tin đồn về việc tiếp quản gia nghiệp và quay về kết hôn với vị hôn thê, thái độ của Hứa Hàn Tinh là cam chịu.

Điều này khiến không ít fan nữ tan nát cõi lòng.

Tuy nhiên, chuyện này không phải là bất ngờ.

Trước đó, trong một chương trình thực tế, Hứa Hàn Tinh đã tiết lộ rằng sau này kết hôn sẽ không xem xét người trong giới, vì gia đình đã có sắp xếp.

... Nhưng trở trêu thay, "người sắp xếp" đó lại dừng cảm tự mình xông vào giới giải trí.

Hai nhà Hứa và Tư đã mất hai ngày để dẹp yên mọi chuyện, thay vào đó là câu chuyện về cuộc liên hôn của hai gia đình quyền quý.

Những truyện đồng nhân (fan fiction) trên mạng, chính Tư Tiểu Đồng cũng đã đọc qua suốt hai ngày, mặc dù Giản Thực nghi ngờ một số trong đó là do Tư Tiểu Đồng tự viết.

Vừa cười vừa cúp máy, Giản Thực ngẩng đầu lên liền thấy Trần Đặc đang đứng bên cạnh xe nói chuyện với một người phụ nữ.

1768 words
08.11.2024

🍁 Chương 36 🍁 : Sợ rồi sao?

Editor: Qìn

Mấy ngày nay thời tiết ở thành phố Tuy khá tốt, bầu trời xám xịt cả tuần cuối cùng cũng đã quang đãng. Cái bóng chân dưới ánh nắng chiều lười biếng, mềm mại nằm trên lớp tuyết ven đường.

Người phụ nữ đó có khí chất rất đặc biệt, nhìn có vẻ không hợp với môi trường xung quanh.

Có lẽ Hoắc Thành nói đúng, loại người như họ có cảm giác ưu việt bẩm sinh, không cần cố tình thể hiện, từ cử chỉ cho đến hành động đều toát lên sự quý phái hờ hững.

Điều này rất giống với Trần Đặc, nhưng giữa họ không có điểm nào giống nhau về dung mạo.

Không biết họ đã nói chuyện gì, nhưng người phụ nữ đột nhiên nổi giận, hét lên với Trần Đặc hai câu, trong giọng nói run rẩy không thể che giấu được sự cay nghiệt.

Cảnh tượng này như một lưỡi dao đâm thẳng vào người giữa ngày đông.

Còn Trần Đặc chỉ lạnh lùng nhìn cô ta giơ tay lên.

Không hề có ý né tránh.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một bàn tay đột ngột kéo Trần Đặc về phía sau, thân hình mảnh mai của Giản Thực chắn trước mặt anh.

"Xin lỗi, cô tìm chồng tôi có việc gì?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đôi mắt cô ươn ướt, hai má ửng đỏ, hơi thở còn chưa đều. Cô vừa chạy đến, tốc độ nhanh đến mức chính Giản Thực cũng cảm thấy bất ngờ.

Lý Tuyết Mạn sững người.

Ánh mắt quét qua, lửa giận trong mắt cô ta hơi giảm xuống, nhưng giọng điệu vẫn không mấy thân thiện: "Chồng sao?" Cô ta nhìn về phía người đàn ông phía sau cô, "Trần Đặc, cậu kết hôn rồi à?"

Đây là một câu khẳng định.

Cô ta ở Thường Ninh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta không biết gì về chuyện ở thành phố Tuy, giống như việc cô ta biết mỗi tháng Trần Dự Hoành đều liên lạc với Trần Đặc một lần.

Tuần trước Trần Đặc về Thường Ninh, ông cụ còn đặc biệt gặp anh.

Kết hôn là một việc lớn.

Nếu là trước đây, với con mắt sắc bén của ông cụ, ông cụ sẽ không cho phép Trần Đặc tùy tiện chọn người để kết hôn, nhưng giờ khi thấy Trần Đặc thực sự kết hôn với một người phụ nữ ở thành phố Tuy, tâm trạng của Lý Tuyết Mạn có phần phức tạp.

Có chút may mắn, có chút khoái cảm trả thù khó tả, và cả sự khinh bỉ lẫn kiêu ngạo của người giàu đối với tầng lớp thấp kém.

"Cô Giản, đây là chuyện gia đình của chúng tôi." Lý Tuyết Mạn nhanh chóng nhận ra người và nhớ được tên của cô. Giáo dục tốt đẹp không cho phép cô ta nổi giận thêm lần nữa, nhưng trong lời nói không khỏi lạnh lùng cảnh cáo cô không nên vô lễ.

"Chuyện gia đình sao? Xin lỗi nhé, chồng tôi không cha không mẹ, tôi không nhớ là anh ấy còn người thân nào cả. Cô trông cũng không già lắm, ba mươi? Hay là bốn mươi?" Giản Thực mỉm cười nhẹ nhàng, "Nếu phải nói về bối phận, Trần Đặc nên gọi cô là chị hay là dì? Cô lấy tư cách gì để nói chuyện gia đình với Trần Đặc?"

Lý Tuyết Mạn lập tức cứng họng.

Cô ta định hỏi Trần Đặc có phải anh đã nói như vậy với Giản Thực không.

Nhưng Giản Thực không cho cô ta cơ hội, nhướn mày đầy kiêu ngạo, mĩa mai Lý Tuyết Mạn từ trong ra ngoài, khiến Lý Tuyết Mạn vì thể diện mà không thể phản bác, chỉ có thể mắng một câu không có giáo dục.

"Không có giáo dục?" Giản Thực cười nhạt, "Nếu tôi không nhầm, cô vừa định đánh chồng tôi. Sao đây? Người ta nói quân tử dùng lời không dùng vũ lực, cô không phải quân tử nên có thể đánh người giữa đường? Cô cao quý, cô rộng lượng, cô đã thấy qua nhiều nhưng chưa thấy cảnh ngồi ghế lạnh trong đồn

công an, có muốn tôi gọi 110 ngay bây giờ, để cô biểu diễn lại một lần cách giáo dục tốt của cô không?"

Vào đêm giao thừa mà lại phải cãi nhau ở đây, Giản Thực thực sự thấy không may mắn chút nào.

"Vừa rồi anh làm sao vậy? Bình thường lạnh lùng, một bộ dạng xa cách người lạ, thế mà vừa rồi lại đứng đó như một kẻ ngốc, anh không biết móng tay cô ta dài như thế nào sao? Lỡ cô ta vung tay cào rách mặt anh thì sao?"

Sau khi rời đi, Giản Thực vẫn còn rất tức giận.

Một tay Trần Đặc để cho cô nắm, chỉ là khi đi đường anh lặng lẽ mở lòng bàn tay, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cô.

"Sao không nói gì?" Giản Thực dừng lại nhìn anh, tự thấy giọng mình có hơi quá nghiêm khắc, rồi dịu giọng lại, "Cô ta đánh trúng anh rồi à?"

"Không có."

"Em không tin. Anh ngồi xuống để em xem nào."

Anh cao quá, Giản Thực chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Trần Đặc dừng lại trên khuôn mặt cô, không nỡ rời đi.

Lúc này Giản Thực mới nhận ra tâm trạng anh có chút không đúng.

Anh đẹp trai, da lại đẹp. Nếp mí đôi rõ ràng như được vẽ, ánh mắt ướm át, đôi môi mỏng mím lại, im lặng không nói, con người đen láy nhìn cô, ngoan ngoãn đến lạ thường.

Trần Đặc không từ chối cô.

Anh cúi người xuống, đường nét khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng hơi thở lại rất dịu dàng, đường viền cổ trông rất quyến

rũ.

Phải nói rằng Trần Đặc thực sự rất đẹp trai.

Bất kể là khi anh lạnh lùng không nói một lời hay khi ngoan ngoãn nghe lời cô thì đều khiến cô rung động. Thiên đường của những kẻ si mê về đẹp cũng chỉ đến vậy.

Giản Thực có chút tâm viên ý mã, đối diện với ánh mắt của Trần Đặc mới tỉnh lại một chút, "Người lúc nãy là mẹ kế của anh sao?"

"Ừ."

"Cô ta tìm anh có việc gì?"

"Không có gì." Trần Đặc chớp mắt, nhưng nhớ đến trước khi về thành phố Tuy, Giản Thực đã dặn không được giấu cô điều gì nữa, anh lại ngoan ngoãn khai báo, "Trần Phàm mất tích rồi, cô ta đến hỏi anh về người đó."

Trần Phàm là con trai ruột của cô ta.

Khi Lý Tuyết Mạn kết hôn với Trần Dự Hoành, cô ta đã nói rằng sau khi sinh Trần Phàm, gia đình chỉ có thể có một đứa con trai này, người con trai trước đó cô ta không quản được.

Những năm Trần Đặc mất tích, Trần Dự Hoành thực sự rất đau buồn, nhưng sau khi Lý Tuyết Mạn sinh Trần Phàm, người cha ruột cũng biến thành cha dượng.

Ông cụ thấy thương hại anh mới đưa anh về nuôi.

Trần Phàm nhỏ hơn anh nhiều tuổi.

Trần Đặc tự nhận rằng tình cảm anh em giữa họ rất bình thường, Trần Phàm thì nhiệt tình với anh, mỗi lần gặp đều gọi một tiếng anh trai. Trần Đặc đáp lại rất lạnh nhạt, nhưng cậu ta chẳng hề bận tâm, chỉ là khi có mặt Lý Tuyết Mạn, cậu ta sẽ e dè

trốn sau lưng, không nói gì, nhưng khi nhìn anh, ánh mắt vẫn đầy mong muốn gần gũi.

Có lẽ vì trong người chảy cùng dòng máu, nên Trần Phàm có sự tin tưởng bẩm sinh đối với anh.

Năm đó Trần Đặc chỉ tiện miệng hỏi cậu ta có muốn đi trượt tuyết không, Trần Phàm vui mừng đến nháy mắt lên nói: "Muốn đi! Muốn đi!"

Thậm chí không quan tâm đến sự phản đối của Lý Tuyết Mạn, giữa đêm thu dọn hành lý chuyển đến chỗ anh, bám chặt lấy xe của Trần Đặc không chịu đi.

Nhưng không ngờ trong chuyến đi đó, Trần Phàm lại không may bị ngã và tổn thương não.

Chuyện này chỉ là một tai nạn, nhưng Lý Tuyết Mạn đổ hết tội lỗi lên đầu Trần Đặc.

Cô ta mắng anh là sao chổi, là đồ hại người.

Cô ta nói từ khi Trần Đặc trở về, Trần Phàm đã không còn may mắn, trong nhà này chỉ có thể có một người con trai, Trần Đặc đã lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm mà vẫn không chết, mạng anh cứng rắn, anh trở về là để khắc Trần Phàm.

Những người làm ăn thường tin vào phong thủy.

Những thiên kim xuất thân cao quý cũng ít nhiều có chút mê tín, trước đây còn có tin đồn gia đình Lý Tuyết Mạn nuôi quỷ nhỏ, nhờ vậy cô ta mới có thể kết hôn với Trần Dự Hoành, người có tài sản lớn gấp năm lần nhà họ Lý.

Năm Trần Đặc được đưa về cũng là lúc dịch bệnh hoành hành, Trần Phàm còn nhỏ, cơ thể yếu ớt không may bị cúm, sốt cao

suốt hai ngày suýt chết. Nhưng Lý Tuyết Mạn lại khẳng khẳng rằng là do Trần Đặc và Trần Phàm khắc nhau.

Những năm qua, cô ta luôn ở bên Trần Phàm không rời một bước.

Trần Phàm mất tích, phần lớn là do ông cụ đưa đi, Lý Tuyết Mạn cũng biết rõ điều này nhưng cô ta không dám trực tiếp yêu cầu ông cụ trả người, chỉ sợ ông cụ sẽ lấy Trần Phàm làm con tin để đối phó với cô ta, vì vậy mới tức giận đến chất vấn Trần Đặc có phải đã nói xấu mình với ông cụ hay không.

Anh đã rời Thường Ninh nhiều năm, nếu muốn đối đầu với cô ta, lúc nào quay về chẳng được? Vậy mà anh lại chọn quay về khi cô ta bận rộn đến mức không thể rảnh tay?

Anh không nói một lời, ông cụ liền giữ Trần Phàm lại. Trần Phàm là điểm yếu, là sinh mạng của cô ta. Năm đó chính vì Trần Đặc mà Trần Phàm suýt trở thành người tàn tật.

Bây giờ, anh còn muốn hại cậu ta nữa sao?

Lý Tuyết Mạn run rẩy chất vấn, cơ mặt co rúm lại, cô ta cố gắng kìm nén sự giận dữ trong lòng, nhưng nỗi căm hận vẫn trào ra từ ánh mắt.

Trần Đặc thờ ơ hỏi lại một câu: "Cô sợ rồi à?"

Điều đó đã thổi bùng cơn thịnh nộ của cô ta.

Cái tát đó, thực ra cô ta đã dành sẵn từ bảy năm trước.

1839 words

09.11.2024

🍁 Chương 37 🍁 : Năm sau chúng ta sinh em bé nhé?

Editor: Qìn

Vì sợ mệt lo nên lúc Giản Thực đến cũng không nhắc tới chuyện đó, mà thay vào đó bám lấy mẹ và nói rất nhiều chuyện.

Mẹ cũng là người mềm lòng, bình thường dù có nói Giản Thực thế nào, thì lúc này cũng bị cô dỗ đến nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt dịu dàng. Mẹ nắm lấy cổ tay gầy guộc của Giản Thực, bắt đầu thấy xót xa.

"Dạo này ở nhà lại không chịu ăn uống đúng không? Sao gầy thế này."

"Trần Đặc không có nhà nên con chẳng buồn ăn. Mà mỗi lần định gọi đồ ăn ngoài thì mẹ lại bảo ăn mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe." Cô ôm lấy cánh tay mẹ, mũi ngửi thấy mùi thức ăn, "Mẹ ơi, hôm nay mẹ nấu món gì ngon thế?"

Mẹ đã bận rộn từ sáng sớm, làm hơn mười món.

Mạnh Khởi Giang và cậu đã rửa tay sạch sẽ, bày biện mâm cơm năm mới ra bàn, Trần Đạt thấy vậy, cũng đặt đồ xuống và đến giúp.

Anh không nói nhiều, nhưng khi cậu nói chuyện, anh cũng thỉnh thoảng gật đầu đồng ý. Khiêm tốn, ôn hòa, không khó để hòa nhập vào cuộc sống của gia đình họ.

Mợ cũng nói giúp Trần Đạt: "Đừng có chuyện gì cũng đổ lỗi cho Tiểu Trần, ở nhà không ai nấu cơm thì sao con không sang đây ăn? Chỉ thêm đôi đũa thôi mà, đừng tự làm khổ mình như thế. Tiểu Trần, sau này con cũng phải để ý, đừng để nó suốt ngày nghĩ đến ăn đồ ăn vặt."

Giản Thực đang định phản đối thì Trần Đạt, người đang bày đũa, lên tiếng: "Không có đâu mợ, Giản Thực rất ngoan."

Cô lập tức đặc ý: "Mợ thấy chưa? Con rất ngoan mà."

"Tôi nhìn cô lớn lên đấy cô ạ, con mà ngoan thì chắc ma quỷ cũng ngoan theo."

Mợ không tin mấy lời đó của cô, nhưng nghe vậy vẫn vui lắm, nhìn là biết đôi vợ chồng trẻ này tình cảm rất tốt.

Trần Đạt uống chút rượu cùng cậu trong bữa cơm. Tối đó, Giản Thực lái xe về, anh ngồi sau ôm Đôi Mồi.

"Ngồi sau cũng phải thắt dây an toàn đấy." Giản Thực ngẩng lên nhắc nhở.

Trong gương chiếu hậu, mặt Trần Đạt hơi ửng đỏ, không biết có phải vì uống rượu không. Nhưng đôi mắt anh rất sáng, trông còn đẹp hơn bình thường, sau khi thắt dây an toàn xong, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: "Xong rồi."

Không hiểu sao lại ngoan ngoãn như thế, vẫn như trước đây. Giản Thực bị ánh mắt của anh nhìn đến mức tim bỗng loạn nhịp.

Lúc này ở nhà mẹ, mẹ đã nói rất nhiều chuyện với cô. Mạnh Khởi Giang sau khi lên đại học thì chỉ về nhà vào dịp Tết, cậu nhóc cao hơn hồi trung học nhiều, khuôn mặt vẫn giữ nét trẻ con, trông như học sinh cấp hai. Cách nói chuyện thì châm chọc, khiến Giản Thực ngứa tay muốn đánh cậu nhóc, nhưng Trần Đặc lại rất hợp với cậu nhóc, hai người nói chuyện về bóng đá, game và cả thí nghiệm, mãi đến hai tiếng sau mới rời đi được.

Lần này Trần Đặc còn tặng cậu một bộ cờ, từng quân cờ cầm trên tay rất mát và dễ chịu.

Nhưng lúc đi, cậu lại giở trò trẻ con, trách Mạnh Khởi Giang chiếm hết thời gian Trần Đặc dành để thủ bộ cờ mới với cậu. Trần Đặc mỉm cười, chỉ biết hứa sẽ dành thời gian vào cuối tuần.

Mạnh Khởi Giang lập tức nói: "Anh, cuối tuần anh không đi chơi bóng với em à?"

Quan hệ thân thiết đến mức không gọi là anh rể nữa. Cuối cùng, mẹ phải đuổi cả hai người đi thì mới kết thúc được.

Lúc xuống lầu, Giản Thực nhìn thấy mấy túi đồ mà Trần Đặc đang xách, không khỏi vừa buồn cười vừa bất lực.

Khi thu lại ánh nhìn, Giản Thực nói: "Mẹ rất thích nấu ăn, hồi trước đi học mẹ cũng lo em ở trường ăn không no, nhưng mẹ là giáo viên, bận bịu với học sinh nên không có thời gian quan tâm đến tụi em. Mãi đến mấy năm gần đây, khi không còn làm chủ nhiệm lớp nữa thì mới có thời gian làm những việc này."

Giản Thực vẫn còn nhớ hồi đại học, mỗi lần về trường mẹ đều nhét đầy đồ ăn vào vali của cô, kể cả khi cô đi du học, mẹ cũng thường gửi đồ qua đường biển cho cô.

Bây giờ có món gì ngon, mẹ cũng đều nhét hết cho Trần Đặc.

Cô không thể ngờ rằng cậu và vợ lại yêu quý Trần Đặc như vậy, thế mà gia đình của anh lại chẳng hề quan tâm anh.

Trước đây, cô chỉ nghĩ anh không hòa thuận với gia đình, nhưng giờ thì thấy rõ ràng không phải như vậy. Còn bản di chúc lần trước, có lẽ thật sự chỉ là một bản di chúc thôi sao?

Trần Đặc vẫn không nói gì. Trông anh có vẻ hơi mệt, đến khi về nhà, Giản Thực mới gọi anh dậy.

"Cả Đồi Mồi cũng sắp ngủ cùng anh rồi." Giản Thực nói đùa.

Câu nói khiến Trần Đặc hơi mơ màng: "Anh ngủ quên à?"

"Ừ, vừa gọi anh mấy tiếng mà anh không trả lời."

Trần Đặc nhìn cô, như đang xác định điều gì đó, sau đó mới nhéo mũi cô rồi nói: "Đồ nói dối."

Thật ra cô chẳng hề gọi anh.

Đêm giao thừa, trung tâm thành phố tổ chức lễ hội đón năm mới.

Giản Thực không thích chen chúc nơi đông người, Trần Đặc cũng vậy, anh tĩnh lặng như một bông tuyết vừa rơi xuống đất.

Về nhà, Giản Thực đặt con mèo Đồi Mồi vào ổ trên ban công. Khi rửa tay, Trần Đặc bất ngờ áp sát sau lưng cô, nhẹ nhàng rửa từng ngón tay của cô dưới vòi nước.

Dòng nước ấm len qua kẽ tay hai người, Giản Thực nhìn chăm chăm vào ngón tay anh mà say đắm. Những đốt ngón tay rõ ràng, cân đối và thon dài. Tiếng nước chảy bên tai gợi lên những suy nghĩ khác.

"Em tự rửa được mà." Tai Giản Thực bắt đầu nóng lên.

Trần Đạc chỉ ừ một tiếng.

Giản Thực cuối cùng cũng chịu thua, "Trần Đạc, bác sĩ bọn anh có phải ai cũng đều mắc bệnh sạch sẽ không? Rửa tay mà cũng phải rửa đi rửa lại nhiều lần, còn phải dùng cả nước khử trùng cho sạch kẽ móng tay nữa à?"

Trần Đạc bỗng bật cười: "Đâu đến mức đó."

Anh nói: "Chỉ là muốn nắm tay em lâu hơn một chút thôi, được không?"

Anh mặc chiếc áo sơ mi đã cởi hai chiếc cúc trên cùng, để lộ phần cổ dài thanh thoát và xương quai xanh sắc nét. Mùi rượu phảng phất khiến người khác nao lòng, Giản Thực không biết anh đã say hay chưa, nhưng khi vừa xoay đầu lại, cô liền bắt gặp đôi mắt đen láy của anh.

"Lúc này ở nhà vợ, em còn nói gì nữa?" Thật khó tin là Trần Đạc lại mở lời trước.

Giản Thực suýt không kịp thu lại ánh nhìn.

Khuôn mặt anh quá đẹp, ở khoảng cách gần thế này, cô rất dễ bị phân tâm.

Giản Thực nói không có gì đặc biệt, chỉ là dễ dàng vợ mà thôi.

Cô lo lắng, sợ vợ biết về gia cảnh phức tạp của Trần Đạc rồi sẽ không vui. Dù vợ là người giới thiệu, nhưng Giản Thực lại bảo vệ Trần Đạc nhiều hơn.

Có lẽ đó chính là vợ chồng.

Người cùng chung sống suốt đời vẫn chỉ có hai người họ, không ai khác có thể chen vào, kể cả người thân.

Trong lòng Trần Đạc trào dâng một cảm xúc đặc biệt.

Anh ngạc nhiên khi biết rằng người mà mình luôn nhớ mong,

thực ra cũng biết nghĩ cho anh, và ngay cả khi chưa hiểu rõ mọi chuyện, cô vẫn đứng về phía anh mà không chút do dự.

Anh dường như đã nhận ra chút yêu thương chắc chắn từ cô. Chưa bao giờ rõ ràng hơn lúc này, rằng đây không phải là cô đang diễn trò trong cuộc hôn nhân này.

"Giản Thực." Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt cô vừa ngược lên đã bị anh thu hút.

Trần Đạt cúi xuống, hỏi cô: "Em muốn quà năm mới gì?"

Họ không xem chương trình đón giao thừa, chỉ ăn cơm tất niên ở nhà vợ rồi trở về, còn vài tiếng nữa mới đến nửa đêm.

Giản Thực cố tình hỏi: "Có thể ước gì cũng được à?"

Trần Đạt đáp: "Ừ."

"Em muốn sao trên trời."

Anh không trả lời, im lặng, rồi bật cười.

"Được."

Nghe cũng biết là anh chỉ đồng ý cho có. Giản Thực chẳng để tâm, một điều ước vu vơ cũng được anh đáp lại bằng một tiếng "được", cô đã thấy mãn nguyện rồi.

Cô nhón chân, vòng tay qua cổ Trần Đạt hỏi: "Anh có muốn em ôm không?"

Giọng nói ấm áp, dịu dàng.

Trần Đạt kiềm chế nuốt nước bọt, nhưng ánh mắt của cô lại mang theo điều gì đó khác lạ.

"Hôn một cái cũng được. Trần Đặc, anh là đàn ông, đừng lúc nào cũng đòi nắm tay em như vậy."

Tình yêu là chuyện của hai người, cô không nhút nhát đến vậy, cũng không phải không thể dành trọn tình cảm.

Giản Thực lấy hết can đảm, không rõ là do thứ gì khiến cô mù mẫm đầu óc, cô liền ghé sát tai Trần Đặc nói: "Năm sau chúng ta sinh em bé nhé."

Coi như đánh dấu một kết thúc cho hôm nay.

Năm sau sinh một em bé.

1702 words

09.11.2024

Chương 38 : Thử xem

Editor: Qin

Đêm giao thừa luôn rất náo nhiệt.

Sau khi đèn nhà bật sáng, bà cụ hàng xóm liền ghé sang chào hỏi, mang theo một gói táo tàu cho Giản Thực, bảo rằng đây là táo từ quê gửi lên, hầm với canh rất bổ.

Khi nói chuyện, khe cửa hé mở, ánh đèn từ phòng khách chiếu sáng đôi chân bà cụ.

Giản Thực nghe thấy bên trong có người đang đánh bài.

Chàng trai ngồi cạnh mặc áo hoodie đen, nhìn rất quen. Trước đây, Trần Đặc đã từng nhắc qua, nói đó là Hàng Tử, cháu trai bà cụ. Có lẽ bà cụ lo bọn trẻ chơi quá vui, sợ làm ồn đến nhà hàng xóm nên mới qua gõ cửa.

Giản Thực cười đáp: "Không sao đâu, bà ạ. Nhà này cách âm tốt lắm."

"Tiểu Trần cũng ở nhà nhỉ? Mọi năm giao thừa cậu ấy toàn trực ở bệnh viện, đây là lần đầu tôi thấy nhà cậu ấy bật đèn vào dịp này đấy." Bà cụ dặn thêm, "Dạo gần đây trong khu có trộm, bảo vệ canh mấy ngày vẫn chưa tóm được, cháu ở nhà một mình nhớ khóa cửa sổ, cửa ra vào cẩn thận nhé."

"Bà ơi, nhà này tận tầng hai mươi sáu cơ mà."

"Tầng hai mươi sáu thì sao chứ? Nhà đối diện đấy, nghe nói kính cửa còn bị đập vỡ nữa kìa."

Mấy ngày Tết này tuy nhộn nhịp nhưng không thể chủ quan, chẳng biết chừng trộm cũng muốn kiếm thành tích để đón năm

mới.

-

Giản Thực đã ra ngoài một lúc, cửa lại không đóng kín, Trần Đặc bèn chuẩn bị đi xem thử.

Vừa tới chỗ tiền sảnh, anh nghe thấy Giản Thực đang đứng ngoài cửa gọi điện thoại.

Âm thanh không bật loa ngoài nhưng cũng có chút lọt qua.

"Giao thừa mà gọi cho mình có chuyện gì à?" Giọng Đồng Ô rất dễ nhận ra, lười biếng nhưng lại pha chút lạnh lùng, mỗi khi nói chuyện với Giản Thực luôn mang theo ý cười.

Tình cảm của cả hai rất tốt.

Giản Thực đáp: "Không có chuyện gì thì không được gọi cho cậu chắc? Ai bảo năm nay cậu nói về Tuy thị đón Tết rồi lại bơ mình?"

Đồng Ô vẫn cười.

"Đã ăn cơm tất niên chưa?"

"Ừ, vừa ăn xong, Hoắc Thành mời mình ăn ở nhà hàng, giờ đang chuẩn bị đi đánh bài đây, muốn gọi video cho cậu chào hỏi không?"

"Thôi đi."

Đâu phải Đồng Ô không biết quan hệ giữa cô và Hoắc Thành, nếu để Trần Đặc nghe được, chắc chắn sẽ lại ghen một trận.

Giản Thực ôm túi táo tàu, ngón tay gõ nhẹ hai cái, "Ê, bà cụ hàng xóm vừa cho mình túi táo tàu, bảo là táo quê, bổ lắm. Có muốn mình gửi hai quả sang không?"

"Thôi đi, hai quả táo của cậu còn không đắt bằng tiền ship nữa. Cậu thật lòng lo cho mình thì tự ăn nhiều vào, không biết là hồi cấp ba ai thiếu máu, chạy 400 mét thôi mà cũng không nổi, giờ mới nhớ tới việc bồi bổ à?" Đồng Ô chợt nhớ ra, hỏi cô, "Dạo này không thức khuya nữa chứ?"

Giản Thực bỗng đứng im lặng.

Một lúc sau, cô mới lên tiếng.

"Đồng Ô." Giọng điệu nghiêm túc hơn hẳn, hoàn toàn mất đi vẻ đùa cợt lúc trước.

Trần Đặc thấy cô tựa lưng vào tường, nếu không phải tay bặn ôm đồ, chắc cô đã bấu móng vào tường đến mức bóc lớp sơn ra rồi.

"Mình muốn... sinh con cho Trần Đặc. Cậu nói xem, bây giờ có con liệu có quá vội vàng không?"

Vừa rồi là cảm xúc bộc phát, trong lòng nghĩ thế nào liền nói ra như thế, nhưng sau đó cô lại thấy hoang mang. Chuyện có con đâu phải chuyện nhỏ.

Trước đây mọi người từng khuyên, cô toàn từ chối ngay lập tức.

"Chuyện này sao lại hỏi mình chứ? Không phải nên hỏi chồng cậu à?"

"Cậu là chị em tổ của mình, là mẹ đỡ đầu của con mình, chẳng lẽ không thể xin ý kiến cậu?"

"Để mình nói nhé, cậu muốn sinh thì sinh thôi. Nhưng mà Giản Thực này, trước giờ cậu đâu có nhát thế? Lúc đi xem mắt chẳng phải rất táo bạo à? Vừa nhìn đã quyết định cưới, người ta vừa nằm cạnh đã làm ngay, cái sự quả quyết này đặt vào giới xem

mắt mà nói thì đúng là quá đỉnh. Sao vừa nhắc đến con cái đã thấy cậu nhút nhát thế?"

"Cậu có thể đừng trêu mình được không?"

"Chỉ là mình nhắc cậu thôi. Nếu cậu thực sự thích anh ấy đến mức muốn sinh con rồi thì đừng do dự nữa. Và cũng đừng nói kiểu như sinh con là vì người ta. Nếu chỉ vì người ta mà sinh thì tốt nhất là đừng sinh. Nếu mình là Trần Đạt, nghe được câu đó, dù cậu sinh cho mình 108 đứa con mình cũng chẳng vui nổi."

Giản Thực bật cười: "Ai thèm sinh tới 108 đứa chứ? Sinh nhiều vậy mới chẳng ai vui."

"Thế là cậu muốn sinh rồi."

"..."

Giản Thực cũng không chắc chắn lắm.

Chỉ là khi nhìn vào ánh mắt của Trần Đạt, cô chợt nghĩ nếu không có một đứa con với anh, thì thật sự rất đáng tiếc. Cũng giống như lần đầu tiên cô gặp anh, nếu không yêu một lần, thì cuộc đời này sẽ thấy tiếc nuối.

Cô đã gặp nhiều chàng trai đẹp, nhưng chỉ có Trần Đạt là người đầu tiên khiến cô có cảm giác đặc biệt này.

Cảm xúc rung động thì chẳng thể giải thích rõ ràng được. Hướng chi, kết hôn thôi mà, có gì to tát đâu.

Nhưng sinh con thì là chuyện lớn.

Mẹ cô cũng vì sinh con mà qua đời, để lại một người cha ham mê cờ bạc và một đứa trẻ suýt không sống nổi qua tháng đầu đời.

Khoảng thời gian ở nhà mẹ rất hạnh phúc, nhưng điều không may là lúc lên cấp ba, cha cô luôn bám theo để vòi tiền. Tiền tiêu vặt của cô khi ấy chỉ đủ ăn ở căn-tin, không dám tiêu xài thêm, ít hơn thì cũng ngại hỏi xin mẹ và cậu.

Họ đâu có nghĩa vụ phải lo cho cô.

Mấy lần đều là Đồng Ô cho cô vay.

Lúc đó, Giản Thực đã tự nhủ, sau này phải kiếm thật nhiều tiền.

Phải đến khi ra nước ngoài, cô mới thoát khỏi người cha như vậy.

Cô kể những câu chuyện vụn vặt, như đang muốn lột trần quá khứ của mình, rồi cuối cùng lại để lưỡi dao sắc bén nhất hướng về phía bản thân. Giọng cô trầm xuống: "Mình không sợ chết, mình sợ không dạy dỗ tốt con mình, để nó phải sống trong thế giới này mà cảm thấy không hạnh phúc."

"Đồng Ô, thật ra mình chẳng tự tin vào bản thân chút nào."

-

Khi quay lại phòng, Trần Đạt đã tắm xong.

Phòng khách đang chiếu một bộ phim cũ, ánh sáng rất mờ. Giản Thực hỏi sao không bật đèn lên, Trần Đạt chỉ tua lại đoạn phim rồi bấm dừng, nói: "Anh đang chờ em về."

"Chờ em về thì phải bật đèn chứ, ai lại ngồi đợi vợ mà tắt đèn thế này?"

Dù nói vậy nhưng Giản Thực vẫn nhanh chân chạy tới, lao vào vòng tay anh, cọ mũi vào cổ anh, mùi sữa tắm thoang thoảng.

"Người anh thơm quá, định quyến rũ em đấy à?" Giản Thực ngước lên, cười hỏi, "Cho em hôn một cái được không?"

"Ừ, được thôi." Trần Đạt cười nhẹ, cúi xuống đầy hợp tác.

Nhưng trong lòng anh nghĩ, mỗi lần cô không ở nhà, anh đều chờ cô như thế này.

Khóe mắt anh hơi ướt, nhưng cô không nhìn thấy.

Trần Đặc hỏi: "Sao đi lâu thế? Gần giao thừa rồi, anh đang đợi em để cùng đón năm mới."

"Trời ơi, anh không nói thì em quên mất, xin lỗi, xin lỗi."

Giản Thực ôm anh chặt hơn, rúc vào người anh trên ghế sofa. "Bà hàng xóm sang gõ cửa, bảo cháu trai bà ấy dẫn nhiều bạn về ăn cơm, họ đang chơi trò chơi ồn lắm, sợ làm phiền tụi mình nên mang qua một túi táo tàu nhà trồng. Anh nói xem nhà này cách âm tốt như vậy, sao mà ồn được? Hay là... nhà này không cách âm tốt thật nhỉ?"

Cô nhìn anh, mắt lấp lánh như chờ đợi.

Trần Đặc cúi mắt, khẽ nói: "Không biết, thử xem?"

1484 words
10.11.2024

Chương 39 : Ướt rồi

Editor: Qin

Trần Đặc vốn nổi tiếng là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, luôn tỏ ra điềm đạm khó gần, lúc nào cũng giữ khoảng cách. Nhưng khi tiếp xúc lâu hơn, lại thấy anh rất ngoan ngoãn, nghe lời người lớn, cô nói gì anh cũng gật đầu đồng ý. Chỉ có duy nhất trên giường là không bao giờ nhường nhịn.

Câu "thử xem" thì thầm bên tai đầy ẩn ý, nhưng Giản Thực vẫn sập bẫy. Không rõ ai là người chủ động hơn, nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, cả hai như hai cực của nam châm hút chặt lấy nhau, đôi môi quăn lấy, đầu lưỡi truy đuổi, ướt át vẽ lên những đường cong nóng bỏng.

Chỉ một cái liếm nhẹ trên đầu lưỡi của cô, rồi anh lại cắn nhẹ, khiến người cô mềm nhũn, rơi gọn vào lòng anh.

Tiếng rên khe khẽ và tiếng hôn đầy nhiệt tình vang lên trong không gian. Đôi tai Giản Thực nóng rực, quần áo trên người cũng nửa mặc nửa cởi, lộ ra phần eo mịn màng và gợi cảm. Bàn tay của Trần Đặc nhẹ nhàng lướt trên lưng cô, khéo léo cởi bỏ chiếc áo ngực.

"Đợi... đợi chút..." Đầu ngực cô vô tình cọ vào lồng ngực anh, lớp vải quần áo thô ráp làm cô tê dại, trong khi đôi môi ấm nóng của anh mơn man bên tai cô, hơi thở gấp gáp thổi vào khiến cô như phát điên.

"Trần Đặc..."

"Đợi gì cơ?" Anh không dừng lại, ngược lại còn siết chặt lấy bầu ngực cô, nhào nặn đầy khiêu khích. Cơ thể Giản Thực nóng bỏng đến cực hạn.

"Em... ưm... em muốn... về phòng... ưm a..." Cô lắp bắp trong cơn khoái lạc, không thành lời.

Trần Đạt cắn nhẹ vào vành tai tròn trịa, liếm láp, "Không về đâu."

Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua khe hở nhạy cảm, chỉ một cái khẽ chạm, cô đã bật ra một tiếng rên rỉ.

"Đã ướt rồi." Anh kiên nhẫn khiêu khích cô, giọng khàn đặc đầy ám muội, "Ngoan nào, ở đây thôi..."

Trong màn đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng đánh bài vọng từ phòng bên, mơ hồ nghe thấy Hàng Tử vừa đánh bốn lá hai để hạ gục đôi năm của người khác.

Trong khi đó, Giản Thực nằm trên sofa, cảm giác như bản thân cũng sắp nổ tung.

Trần Đạt như một con chó lớn quẩn lấy cô, áp sát không chừa kẽ hở nào, đôi môi nóng bỏng mút mát trên ngực cô, ngón tay khéo léo vén qua khe hở, kéo ra một đường tơ ẩm ướt từ trong cơ thể cô.

Giản Thực không ngừng nghĩ về câu nói lúc nãy của Đồng Ô: "Nếu thích, thì cứ sinh."

Đời người chỉ có một lần. Những người và chuyện mình thích đều nên nắm bắt, do dự không phải là cách sống của cô.

"Được rồi..." Giản Thực thở dốc, cơ thể bị anh nắn bóp đến mềm nhũn, cô đã sẵn sàng để anh chiếm hữu.

Bầu ngực trắng nõn, mềm mại, vòng eo thon gọn không chút mỡ thừa, khu vực tam giác là một bóng tối dày đặc. Lúc này, nó mở ra trước mắt anh, ướt át và dính nhớp, ai nhìn thấy cũng đều muốn lao vào chiếm đoạt.

Nhưng thứ cô nhận được lại là một cái vỗ đầy xấu hổ.

"Ah..." Khu vực nhạy cảm bị kích thích, tiết ra nhiều mật hoa hơn, Giản Thực cắn răng đầy uất ức, "Anh đánh em làm gì?"

"Không thích à?" Trần Đặc nhìn cô đầy mỉa mai, giọng khàn đặc, "Anh thấy em trông có vẻ rất thích mà."

Nói rồi, anh lại đánh cô vài cái nữa, khiến vùng kín đỏ rực và ướt đầm ngay tức thì.

"Ah... không phải..." Cảm giác tê dại lan từ da đầu xuống tận chân, khoái cảm quá mạnh khiến cô run rẩy toàn thân.

Chỗ đó của cô trở nên nhếch nhác.

Quy đầu lớn đã dựng thẳng lên, cứng cáp đè lên môi âm đạo, chà xát làm cô rên rỉ không ngừng.

Giản Thực đã chìm sâu vào cơn dục vọng, thúc giục anh: "...Nhanh lên đi."

"Nhà hết bao rồi." Trần Đặc thở dài đầy mãn nguyện nhưng cũng không kém phần đau khổ, rồi cười nhẹ, quy đầu mơn trớn khe hở nhạy cảm, làm âm vật cô ướt đầm, "Không có bao, em vẫn muốn anh... làm sao?"

Anh không bao giờ muốn Giản Thực sinh con cho anh.

Chỗ này, không ai được phép động vào.

Chỉ có anh được phép. Chỉ anh mới có quyền làm điều đó.

Chỗ này chỉ thuộc về Trần Đặc.

Nhưng câu trả lời của Giản Thực là đồng ý, khiến anh không nhận được mà muốn phạt cô.

Trong lúc bối rối, chân cô vô tình chạm vào vùng bụng săn chắc của anh. Trần Đạt thuận thế đẩy lên, vừa liếm cổ chân trắng nõn của cô, vừa đâm sâu vào cơ thể cô.

Không gian chật hẹp của chiếc sofa nhanh chóng tràn ngập âm thanh hoan lạc.

"Chậm... chậm thôi... Trần Đạt... chậm một chút..."

Giản Thực bị anh làm đến mức nhắc cả người, hai tay bấu chặt vào cánh tay rắn chắc của anh.

Tiếng rên rỉ đứt quãng như muốn bật khóc.

Trần Đạt ôm cô thật chặt, khi đè lên sofa mà thúc vào sâu, Giản Thực gần như cảm thấy mình sắp nghẹt thở.

"Trần... Trần Đạt... ưm... quá nhanh rồi..."

Những nếp gấp bên trong của cô không ngừng bị mài mòn, rồi lại được kéo căng, tần suất động tác nhanh đến mức khiến cô như bị đẩy lên mây. Mỗi khi chạm vào điểm nhạy cảm, Giản Thực có cảm giác như cả cơ thể sắp vỡ ra, khao khát xả bỏ tất cả trên thân thể anh.

Khi vòng đầu tiên kết thúc, dưới sofa đã chằng thể nhận ra hình dạng ban đầu. Những vệt nước ám muối đọng lại, hòa lẫn với mồ hôi, tạo thành những dấu vết khó coi.

Trần Đạt nhắc eo cô lên, nửa quỳ trên sofa, "Không phải em nói thế này cũng ổn sao?"

Chỉ cần anh vào bên trong, mọi thứ đều được chấp nhận.

Bị cuốn vào cơn mê đắm, Giản Thực yếu ớt đáp, "Em đâu có."

Trần Đạt cũng không phản bác, chỉ nhẹ nhàng nói, "Được, thì không có." Nhưng dương vật cương cứng lại tiếp tục dán vào cô, đôi tay to lớn của anh vòng ra trước, vuốt ve đôi gò bồng đảo, nắn bóp tạo ra những hình dáng quyến rũ.

"Nhưng anh muốn xem em phóng thích một lần nữa, bằng tư thế này." Những lời thì thầm ấy kèm theo hơi thở nóng bỏng bên tai cô, đôi môi của Trần Đạt khẽ liếm vào gáy cô, "Có được không?"

Nơi kín đáo của cô bị làm đến mức lộ ra, vẫn chưa khép lại hẳn. Trần Đạt không cần phải dùng tay để tách, chỉ đơn giản là chạm vào đã có thể cảm nhận được cơn kích thích. Với từng nhịp điệu nhấn nhá, anh không nhanh không chậm xoa nắn, chạm vào đúng chỗ yếu mềm nhất.

"Ừm... không... đừng mà... Trần Đạt... xin anh..." Giản Thực thở gấp, yếu ớt dựa vào sofa, mặc cho sự chiếm hữu của anh, nhưng cảm giác mãnh liệt ấy quá sức chịu đựng. Khi Trần Đạt thúc nhanh hơn, toàn thân cô co lại, trước khi buông lỏng và giải tỏa toàn bộ.

Trần Đạt có nói gì đó, nhưng Giản Thực không nghe rõ. Chỉ nhớ khi cơ thể cô dần mềm nhũn đi, xung quanh chỉ còn tiếng thở nặng nề của anh. Trên lưng run rẩy của cô, anh để lại một nụ hôn bỏng rát.

"Cứng ngoan lắm."

Hướng Kha Lâm nhận ra gần đây tâm trạng của Trần Đạt rất tốt.

Mỗi ngày anh đều đến làm rất đúng giờ. Mặc dù trước đây anh cũng đúng giờ, nhưng cái "đúng giờ" ấy thực ra là làm việc quá sức, ngày nào cũng tăng ca. Phòng nghỉ nhỏ ở bệnh viện gần như là nhà thứ hai của anh, và nơi anh thực sự dành nhiều thời gian nhất chính là phòng thí nghiệm.

Giờ đây, Trần Đạt đến giờ là rời đi, không còn lưu luyến nơi làm việc như trước. Nói cách khác, bác sĩ Trần cuối cùng cũng biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Trong khoa cũng có tin đồn rằng Trần Đạt sau khi tốt nghiệp

không có ý định tiếp tục ở lại bệnh viện này.

Khoa xương của bệnh viện này là nơi kiếm được nhiều tiền nhất, mọi người đều chen chúc để có thể vào, và yêu cầu đối với các ứng viên đã khắt khe hơn bao giờ hết.

Với sự hậu thuẫn của Viện trưởng Lưu, cộng thêm tài năng xuất chúng, Trần Đạt đã ký hợp đồng làm việc ngay từ sớm. Giờ lại muốn rời đi, điều này khiến Hướng Kha Lâm cảm thấy anh ấy có phần điên rồ.

Trước khi hết giờ làm, Hướng Kha Lâm bắt gặp Trần Đạt vừa từ phòng bệnh bước ra, liền hỏi anh về tin đồn này.

"Tin đồn thôi." Trần Đạt đóng cuốn sổ lại.

Vừa ngẩng đầu lên, một y tá nhỏ đi tới gọi anh, "Bác sĩ Trần, đúng lúc thật, đây là phim chụp của cô bé lúc nãy, tôi mang đến cho anh, không cần về khoa tìm nữa."

Trần Đạt đưa tay nhận lấy, "Cảm ơn, người còn ở đó chứ?"

"Còn, khóc rất nhiều, chỉ muốn gặp anh."

Công việc lại trở nên bận rộn.

Hướng Kha Lâm bước theo sau lưng anh, trong lúc Trần Đạt mở phong bì, vừa xem phim vừa hỏi, "Cậu không có việc gì làm à?"

"Không, tôi chỉ tò mò, đến hỏi cậu chút chuyện."

"Cậu tò mò chuyện nào?"

Hướng Kha Lâm có nhiều điều tò mò, nhưng hiện tại điều trước mắt lại khiến anh ta không quan tâm lắm đến tin đồn vừa nghe thấy.

"Đứa trẻ nào mà lại chỉ cần mỗi anh? Xem phim chụp thì không gãy xương, mà mới có tầm năm tuổi nhỉ?" Hướng Kha Lâm nhìn

vào phim chụp, dựa vào kích cỡ xương tay mà phán đoán.

Trần Đạc thản nhiên đáp: "Nhặt được dưới lầu."

Sáng nay, sau khi kiểm tra phòng xong, anh tranh thủ đi qua khoa sản. Có một đứa bé đi tìm mẹ, chẳng may ngã sấp mặt xuống đất. Vết ngã khá nghiêm trọng, lòng bàn tay sưng vù lên, bé khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm lem.

Y tá ở trạm trực đã dẫn bé đi chụp phim để kiểm tra xem có gãy xương không. Nhưng bây giờ có vẻ đứa trẻ đó đã bám lấy Trần Đạc, không chịu để ai khác khám ngoài "anh trai" vừa nhặt được mình.

"Còn gọi là anh trai, phải gọi chú rồi." Hướng Kha Lâm đi ngang qua tấm gương toàn thân ở lầu dưới, khẽ chỉnh lại tóc mái của mình.

Nghĩ cũng lạ thật.

Trần Đạc không có tóc mái, tóc ngắn gọn gàng được vuốt hết ra sau. Dù chẳng có kiểu tóc "mái thưa" trẻ trung như Hướng Kha Lâm, nhưng chỉ cần nhìn vầng trán cao của anh ta là đã thấy Trần Đạc đẹp trai hơn anh ta một bậc. Ngay cả đường chân tóc cũng hoàn hảo hơn, bỏ xa Hướng Kha Lâm cả dặm.

Thấy nản, Hướng Kha Lâm đành từ bỏ việc chỉnh tóc, bởi có chỉnh cũng vô ích.

Anh ta nhét tay vào túi, hỏi tiếp: "Dạo này sao cậu cứ hay qua khoa sản thế? Không biết còn tưởng cậu định chuyển khoa. Sáng nay chị ở giường 39 còn hỏi thăm tôi về cậu đấy, chị ấy nói nếu tin đó là thật, sau này sinh con nhất định sẽ nhờ cậu đỡ đẻ."

Chị ấy có vẻ đã cưới đến ba lần, nói chuyện thì rất thoải mái, hiện đang độc thân nên đặc biệt thích ngắm những anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai.

Chị ấy còn đùa rằng nếu không được Trần Đạt "chiều chuộng" trong phòng khám, thì ít nhất cũng muốn được anh chạm vào. Thực ra, trong công việc, gặp những người ăn nói bỗ bã kiểu đó không phải hiếm.

Ngay cả nam bác sĩ cũng không tránh khỏi bị quấy rối. Trần Đạt lại có ngoại hình nổi bật, nên anh thường trở thành mục tiêu. May mắn là anh không phải bác sĩ chính của người phụ nữ đó.

"Chị ấy còn đưa cho tôi số điện thoại của mình, nhưng tôi đã ném vào thùng rác rồi. Dù chị ấy là một bà chị giàu có, nhưng tôi nghĩ cậu cũng chưa đến mức phải bán thân đâu. Với lại, những phụ nữ từng ly hôn nhiều lần như thế, chắc hẳn họ có nhiều kinh nghiệm lắm, có khi cậu chết ngay trên giường ấy chứ."

Đang nói, Hương Kha Lâm lại cảm thấy mình thật vĩ đại, anh ta không khỏi cảm thán: "Mà nói đi nói lại, cậu còn phải giữ gìn thân thể cho chị dâu nữa chứ. Đạo đức của người đàn ông mẫu mực như cậu, để tôi ghi nhớ giùm cho."

2273 words

10.11.2024

🍁 Chương 40 🍁 : Anh đang phối hợp với em mà

Editor: Qìn

Khoa toàn chuyện tán gẫu, đủ thứ để nói, nhưng Trần Đặc luôn giữ mình ngoài cuộc, đã quá quen với việc này rồi. Anh không có thời gian để tán gẫu với Hướng Kha Lâm, chỉ trả lời ngắn gọn cho câu hỏi đầu tiên.

"Đang chuẩn bị mang thai."

"Oh oh." Hướng Kha Lâm gật đầu, nghĩ bụng thì ra là vậy, nhưng phản ứng lại ngay lập tức, mắt mở to: "Chuẩn bị mang thai?!"

"Ừ." Trần Đặc đáp. "Tri Tri muốn có con, nên tôi tìm đến trưởng khoa Phương để hỏi thêm về vấn đề này."

Dạo này anh còn bỏ cả thuốc lá lẫn rượu. Bất lửa cũng đã đưa cho đồng nghiệp khác trong khoa, giờ đây anh đúng giờ đi làm, đúng giờ tan ca, hầu như chẳng thức đêm trừ khi thật cần thiết.

Kỷ luật đến mức đáng sợ.

"Tri Tri à?" Cách gọi thân mật ghê nhỉ. Hướng Kha Lâm trêu: "Là chị dâu hả?"

"Ừ. Cậu còn gì nữa không?"

Thực ra Hướng Kha Lâm còn nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng ánh mắt lại liếc thấy cô bé nhỏ nhắn ngồi ở sảnh. Cô bé buộc tóc đuôi ngựa, tay nắm chặt cây kẹo mút, khóc nức nở đến thở không ra hơi. Áo khoác lông vũ màu vàng nhạt làm cô bé trông như một chú gà con đáng thương. Hướng Kha Lâm chẳng muốn dây dưa với Trần Đặc nữa.

Chỉ là thật khó tưởng tượng cảnh Trần Đặc phải dỗ con mình sau này.

Chắc anh vẫn giữ cái mặt lạnh lùng ấy mà nói:
— Ừ, được rồi, biết rồi, đừng khóc nữa.

Cả buổi mới phọt ra được một câu.

Nghĩ thôi đã thấy đau đầu. Hướng Kha Lâm bảo: "Không có gì nữa, cậu làm việc đi. Đừng quên gửi cho tôi bản tài liệu họp hôm qua nhé."

-

Lúc Giản Thực đến tìm anh, Trần Đặc mới vừa tiễn cô bé kia về xong.

Vì cô bé tự chạy ra ngoài, ông bà nội bận bán hoa quả ở cửa hàng gần bệnh viện, khách đông quá nên không để ý rằng đứa cháu đã đi mất.

Mẹ của bé vừa sinh em bé thứ hai, cũng tại bệnh viện này, nhưng giờ đã chuyển sang trung tâm chăm sóc sau sinh. Cô bé vẫn chưa hay biết gì về việc này.

May mắn là khi kiểm tra camera, có bảo vệ nhận ra cô bé, vừa kịp gọi người đến đón về. Nếu không có lẽ đã phải báo cảnh sát.

Giản Thực hớn hở tựa vào người anh, cười: "Ghê ha, bác sĩ Trần. Giúp đỡ người khác nhiệt tình ghê, sao trước giờ em chưa thấy anh có lòng tốt đến vậy nhỉ?"

Trần Đặc vẫn còn mặc áo blouse trắng. Khi Giản Thực định tựa hẳn vào cánh tay anh, anh giơ ngón tay chặn lại, tiện thể nắm lấy tay cô.

"Áo bẩn đấy, đừng nghịch."

"Bác sĩ không phải thiên thần áo trắng sao? Em nhớ tin tức còn nói áo blouse là biểu tượng của sự tinh khiết nhất cơ mà."

"Chỉ là cách nói thôi. Áo blouse trắng thực ra bẩn nhất đấy. Trên đó có máu, nước tiểu, dịch mủ từ vết thương của bệnh nhân, còn cả những vi khuẩn và virus không nhìn thấy nữa."

"Vậy mới tôn lên sự hy sinh trong sáng của các anh chứ." Giản Thực nghe thế không nhú mày, ngược lại còn hào phóng khen ngợi anh, nhưng mắt lại đảo lên mặt anh, rồi đột nhiên nghĩ ra gì đó, bắt đầu truy hỏi: "À đúng rồi, em nghe nói các bác sĩ nam khi tìm bạn gái thường trải qua bốn giai đoạn: bạn học đại học, nữ y tá xinh xắn, cô dược sĩ gợi cảm, rồi cuối cùng là sinh viên nghiên cứu mà mình hướng dẫn. Trần Đặc, anh không lên tìm y tá xinh hay dược sĩ gợi cảm sau lưng em đấy chứ?"

Hai người nói chuyện rất nhỏ.

Khoảng cách không xa nhưng Trần Đặc không để cô tựa hẳn vào vai mình. Hôm nay Giản Thực mặc nguyên một bộ đồ đen, trên tai đeo đôi bông tai ngọc trai trắng tinh khiết. Hai người một trắng một đen đứng trong hành lang bệnh viện, chỉ riêng bóng dáng đã đủ đẹp mắt.

Trần Đặc chợt nhớ đến lần đầu gặp cô, cô diện bộ vest đen và thoa son đỏ đậm.

Nụ cười rạng rỡ, không ai có thể sánh bằng.

Anh bóp nhẹ lòng bàn tay cô, cười: "Không có. Lát nữa anh dẫn em đi rửa tay."

Giờ nghỉ trưa không nhiều. Giản Thực đặt bàn ở một nhà hàng gần đó, nhưng vẫn chưa kịp mở kết quả kiểm tra sức khỏe mới lấy. Vừa lên xe, Trần Đặc đã nâng mặt cô lên và hôn cô ngay.

Hầm xe tối mờ, vài ngọn đèn leo lắt chẳng đủ sáng, trong không gian chật hẹp của xe, âm thanh của những nụ hôn và hơi thở dồn dập khiến mọi giác quan trở nên nhạy bén hơn.

Lúc nào không hay, Giản Thực đã ngồi lên đùi anh.

Đôi chân săn chắc của anh cạo vào đùi trong của cô, truyền đến cảm giác nóng bỏng đặc trưng của một người đàn ông trưởng thành.

Trần Đặc vừa miết vào phần nhạy cảm giữa hai chân cô, vừa hôn lên cổ, đôi môi mềm mại mơn trớn làn da mỏng manh, Giản Thực không chịu nổi, kéo mạnh một nhúm tóc phía sau đầu anh.

Nhưng không ngờ điều này càng khiến anh thêm phấn khích.

Khi anh tiến xa hơn, Giản Thực cảm nhận được hơi lạnh ở trước ngực, nhưng chẳng bao lâu, làn da mềm mại đã bị hơi nóng phủ lên, nơi nhạy cảm trước ngực cô bị anh đùa nghịch liên tục.

"Ah..." Cô không kìm được, bật thành tiếng. Định đẩy tay anh ra nhưng cuối cùng lại đặt lên đầu anh, ép sát hơn để anh tiếp tục chơi đùa, cho đến khi cả hai đầu ngực sưng lên, căng cứng.

Khi buông ra, vẫn còn vương chút nước bóng loáng.
Đôi mắt Giản Thực cũng đầy hơi nước, "Anh... anh làm gì thế?"

"Làm gì cơ?" Trần Đạt vẫn ôm chặt eo cô, tay kia không ngừng mân mê ngực, lộ rõ ý định nghịch ngợm, khiến cô ngượng ngùng nhìn anh trần trụi tận hưởng cơ thể mình trong xe.

"Em nói năm nay sẽ có con mà." Giọng anh khàn khàn, "Giản Thực, anh đang phối hợp với em mà."

Câu nói ấy...

Giản Thực đỏ mặt: "Nhưng đâu phải là muốn anh làm chuyện này mọi lúc mọi nơi thế này."

Trần Đạt cười khế trong cổ, hơi thở nặng nề phả lên cổ cô, tay trái vẫn chưa dừng lại. Giản Thực cảm nhận được anh kìm nén đến mức chỉ còn có thể dồn hết sự chú ý vào ngực cô, không ngừng véo và xoay đầu ngực cô.

Bên dưới cô đã ướt đầm. Cái cảm giác thú đó của anh đè lên càng khiến cô khó chịu, như thể ngứa ngáy mà không thể gãi được.

"Đợi tối về nhà." Anh lại hôn nhẹ lên tai cô.

Giản Thực đáp "biết rồi", nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng về điều bà cụ hàng xóm nói với cô hôm trước.

"Anh tan ca lúc mấy giờ? Vài ngày trước bà cụ hàng xóm bảo em rằng khu nhà mình có trộm, dạo này em ra ngoài cảm giác như có người theo dõi." Cô cười nói đầy tưởng tượng: "Không lẽ là mẹ kế của anh không chấp nhận chúng ta, định thuê người bắt cóc em rồi đưa em năm trăm triệu để chia tay anh à?"

Nghĩ kỹ lại, Trần Đạt chắc không đáng cái giá đó, chỉ riêng gương mặt này cũng phải hơn năm mươi triệu chứ chẳng chơi.

Giản Thực nói đùa để chọc anh vui, Trần Đạc đáp: "Không đâu, cô ta còn mong hai ta ở bên nhau ấy chứ."

Trần Dự Hoành và Lý Tuyết Mạn đều chẳng mong anh quay về. Dù đầu óc Trần Phàm không được thông minh lắm, nhưng Trần Dự Hoành vẫn là cánh tay phải đắc lực của gia đình, ông cụ lại không ưa ông ta, chỉ muốn nâng đỡ Trần Đạc. Nếu anh về, còn phải nhìn mặt ông ta mà sống.

Mấy năm qua, ông cụ cũng ép anh đủ rồi, sự thiên vị của ông cụ đã rõ ràng thấy bằng mắt. Trần Dự Hoành bắt đầu không yên, tự mình tìm đến anh, cố hết sức dùng chính sách ve vãn, mong Trần Đạc hiểu chuyện, đừng làm tổn thương em trai mình nữa.

Dù sao, Trần Đạc cũng không phải con ruột của Trần Dự Hoành.

Lời nói chạm đến tự ái, khiến lòng Trần Đạc ghen lại. Nhưng anh biết rõ, trong giới thượng lưu thường đồn đại rằng Trần Dự Hoành chẳng thể chế ngự nổi một người đàn bà như Phương Minh Huệ, rằng cô con dâu còn giỏi hơn cả con trai, còn Trần Đạc thì chẳng hề giống ông ta...

Tự tôn của đàn ông bị tổn thương, suốt bao năm nhìn Trần Đạc được chính tay ông cụ bồi dưỡng, Trần Dự Hoành càng cảm thấy ngứa mắt.

Chỉ khi thấy Trần Đạc sống lặng lẽ, lãng phí tuổi trẻ ở thành phố Tuy, ông ta mới cảm thấy thoải mái đôi chút.

-

Buổi trưa, Trần Đạc đưa Giản Thực về nhà trước.

Thời tiết sau Tết âm lịch không mấy khả quan, dù là giữa trưa nhưng bầu trời vẫn âm u. Những đám mây chất đông ở rìa thành phố dường như còn dày hơn cả lớp tuyết dưới mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên cũng không thấy ánh mặt trời.

Trần Đạt hỏi: "Bưu kiện trước đó em mở ra chưa?"

"Rồi, Đồng Ô gửi cho em. Năm nay cô ấy không về thành phố Tuy nên mua một món quà Tết cho em để an ủi." Tuy nhiên, món của Tư Tiểu Đồng thì vẫn chưa mở, Giản Thực đại khái đoán được đó là gì.

Giản Thực có chút chần chừ, khi dựa vào ngực anh, tay cô không yên, cứ cào nhẹ cảm của anh, giọng nói có phần lơ đãng: "Còn một cái, để đợi anh về rồi cùng mở."

Trần Đạt biết thừa nhưng không nói gì.

Anh nhìn cô chăm chú một lúc lâu, ánh mắt như muốn đốt cháy cô. Giản Thực đẩy anh đi: "Mai em phải đi làm rồi. Hẹn với một người mẫu cực kỳ khó tính, có khi phải bay tới Nghi Bắc, mấy ngày sau mới về được."

Công việc dồn lại từ trước Tết bây giờ mới xếp lịch làm.

Chỉ còn một tháng nữa là tới Đêm hội Weibo, nhiều ngôi sao hạng A đã đặt lịch chụp hình trước với các nhiếp ảnh gia. Trước đây, Giản Thực từng chụp vài bộ ảnh thảm đỏ tại một liên hoan phim quốc tế và được lan truyền mạnh mẽ trên mạng xã hội. Giờ cô mới về nước đã có người tìm tới đặt lịch.

Sau chuyện với Tạ Dịch Hành, Giản Thực chẳng còn muốn dính dáng gì đến làng giải trí, nhưng phần lớn thời gian công việc của cô lại phải tiếp xúc với họ.

Lúc vụ lùm xùm đó lên hot search, cũng có vài người đứng ra bênh vực cô. Thêm nữa, lịch làm việc này đã được sắp xếp từ trước, nên sau khi điều chỉnh lại tâm lý, Giản Thực vẫn tiếp tục làm việc.

Người ta đã chuyển cả tiền cọc rồi, hủy hợp đồng sẽ phải bồi thường không ít.

Trần Đạc chỉ nhắc nhở cô: "Đừng làm việc quá sức."

Kết quả kiểm tra sức khỏe không có vấn đề gì, thiếu máu cũng chỉ là chuyện của ngày xưa. Thể trạng của cô mạnh hơn người bình thường nhiều lần, Giản Thực tất nhiên biết rõ điều đó.

Xuống tầng, Trần Đạc không đi thang máy.

Anh ấn nút gọi thang, sau đó mở cửa lối thoát hiểm, bước xuống từng tầng một qua cầu thang bộ.

Camera trong hành lang không nhiều, đèn cảm ứng dường như cũng hỏng. Trần Đạc từ tầng hai mươi sáu đi xuống, phát hiện chỉ có vài cái là còn sáng. Khu này có dịch vụ quản lý rất tốt, thang máy hầu như chưa bao giờ gặp sự cố. Không rõ là do ít người dùng cầu thang bộ nên chưa gọi quản lý đến sửa, hay đèn chỉ mới bị hỏng vài ngày gần đây.

Anh gọi điện cho Thiệu Thừa, dặn anh ta để lại một căn ở Kỳ Dương Thư Viện. Nơi đó có an ninh rất cao, lại kín đáo. Quan trọng nhất là nó thuộc về nhà họ Thiệu, ông cụ nhà anh không thể nhúng tay vào. Hơn nữa, lần trước Lý Tuyết Mạn tự tiện đến tìm, khiến Trần Đạc vô cùng khó chịu.

Giản Thực nghi ngờ người bám theo cô là Lý Tuyết Mạn, nhưng Trần Đạc lại cho rằng khả năng lớn là do ông cụ.

Dù gì người không muốn anh ở lại thành phố Tuy nhất bây giờ chính là ông cụ chứ không phải vợ chồng Trần Dự Hoàn.

2270 words

14.11.2024

🍁 Chương 41 🍁 : Muốn em đến phát điên rồi

Editor: Qìn

Hơn 7 giờ tối Trần Đạt mới về nhà.

Vốn dĩ đêm nay anh định trực đêm, nhưng biết sáng mai Giản Thực phải đi công tác, anh liền đổi ca với Hương Kha Lâm.

Đầu tháng ba, thời tiết ở thành phố Tuy vẫn còn lạnh buốt. Hai người cuộn mình trên ghế sofa, cùng xem phim.

Bộ phim lần này vẫn là phim hài mà Giản Thực yêu thích.

Thực ra cô rất ít khi xem phim, nhưng nếu đã thích thì lại chọn chỉ vài bộ, toàn là những tác phẩm kinh điển mà cô có thể xem đi xem lại không biết chán. Mỗi lần xem, cảm giác lại khác nhau.

Đồng Ô từng trêu cô rằng cô có ngoại hình của một "nữ hoàng biển cả", loại người đầy quyến rũ và sắc sảo, trông như có cả chục người yêu dù thực chất chưa từng yêu ai.

Đối với Giản Thực, chuyện tình yêu cũng giống như việc chọn phim. Chỉ cần chọn bộ mình thích, xem bao nhiêu lần cũng

không chán.

Giản Thực nghĩ, nếu sau này cô thực sự ở bên một người khác, có lẽ anh ta sẽ không chịu nổi thói quen kỳ quặc này của cô, ngay cả những cuộc hẹn hò cũng sẽ thiếu mất một bước - đi xem phim cùng nhau.

Nhưng không ngờ rằng, Trần Đặc lại hoàn toàn hợp gu với cô ở điểm này. Dù anh không thích ra ngoài, anh vẫn kiên nhẫn ngồi cùng cô xem đi xem lại một bộ phim tại nhà.

Bên cạnh là ly nước ép mà anh vừa ép xong, khi uống hết cốc nước, bộ phim cũng gần như kết thúc. Giản Thực tựa vào vai anh, đôi mắt lim dim sắp ngủ.

Trần Đặc gọi cô mấy lần nhưng không thấy cô đáp lại, bèn nhẹ nhàng bế cô vào phòng.

Khi anh chuẩn bị quay ra phòng khách để tắt đèn, cô lại mơ màng tỉnh dậy.

Cảnh tượng này giống hệt lần đầu cô đến nhà anh.

"Giản..." Trần Đặc vừa định lên tiếng gọi, thì Giản Thực đột nhiên đưa tay vòng qua cổ anh.

Cô nhẹ nhàng cọ vào anh một chút, chỉ một động tác nhỏ thôi cũng đủ khiến anh cứng người, không dám nhúc nhích.

Giản Thực tựa vào má anh, khẽ gọi tên anh: "Trần Đặc."

"Ừ," anh đáp lại, trái tim trở nên mềm mại.

Ánh sáng ngoài cửa sổ lấp lánh chiếu vào trong phòng, hơi ấm bao quanh lấy trái tim anh, nhịp đập mạnh mẽ, rõ ràng.

Anh dường như không thể thoát ra khỏi cảm giác này, sự quyến luyến cô như một liều độc được lan tỏa khắp cơ thể, siết chặt lấy

nhịp thở và trái tim anh.

Trần Đạt vui mặt vào cổ cô, khẽ hít một hơi rồi hỏi: "Sao thế?"

Cô im lặng khá lâu, anh tưởng rằng cô lại ngủ mất rồi. Tay cô vẫn vòng qua cổ anh, anh không dám động đây, giữ nguyên tư thế này trong vài giây yên tĩnh.

"Lần này em đi công tác, anh đừng buồn nhé." Cô nói.

Trần Đạt đáp: "Anh có buồn đâu."

Giản Thực khẽ cười, giọng nói của cô nghe ra đã mệt mỏi, nhưng không hiểu sao cô vẫn không muốn ngủ.

Chuyến bay của cô là mười một giờ trưa mai, cô còn có thể ngủ thêm rất lâu.

Cô tựa vào vai trái của anh, giọng nói hơi nghèn nghẹn: "Lần trước anh gọi điện cho em, em đã nhận ra rồi."

Dù lúc đó xung quanh khá ồn ào, Trần Đạt chỉ hỏi cô có muốn nuôi một con mèo hay không, nhưng bằng trực giác, cô biết rằng khi ở nhà một mình, anh rất nhớ cô.

Anh không nói ra nhưng điều đó không có nghĩa là cô không biết.

"Giờ thì chúng ta đã có mèo rồi, em sẽ về trong vài ngày nữa thôi, vì vậy anh đừng buồn khi ở nhà một mình nhé."

Giản Thực nói nhỏ trong màn đêm tĩnh lặng, mọi cảm xúc như bị hút thành một đám bông gòn, nghẹn lại ở cổ họng, không lên không xuống.

Anh không rõ mình đang cảm thấy gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp lại một tiếng "Ừ."

"Được rồi."

—

Chuyến công tác lần này đến Nghi Bắc diễn ra suôn sẻ. Người mẫu được đặt lịch trước là một ngôi sao đình đám. Những năm gần đây, mỗi bộ phim anh ta tham gia đều trở thành hiện tượng, các sản phẩm liên quan đến anh ta đều bán chạy như tôm tươi.

Ban đầu, anh ta không hợp tác lắm, lại có khá nhiều yêu cầu. Bộ ảnh lẽ ra có thể hoàn thành tại thành phố Tuy, nhưng phải dời lại để phù hợp với lịch trình của anh ta, thậm chí dựng thêm một studio tại Nghi Bắc.

Giản Thực tưởng rằng sẽ rất khó giải quyết, nhưng khi nghe nói nhiếp ảnh gia của công ty là Summer đến, anh ta ngay lập tức phối hợp rất nhiệt tình.

Chị Dạng nói mọi người đều may mắn nhờ vào ánh hào quang của Summer.

Sau khi trở về Tuy thị, Trần Đặc nghe Giản Thực kể những câu chuyện thú vị đó, tâm trạng của anh cũng vui lây, nhưng khi nhớ đến đêm Weibo, cô lại phải đi Thường Ninh, anh không khỏi cau mày.

Chuyện làm tình cũng càng lúc càng hoang đường.

Có lần, cô chỉ đơn giản là vào bếp uống một ngụm nước, Trần Đặc liền theo sát, tay anh lướt xuống theo đường eo cô, rồi nâng cao hông cô lên và ngậm lấy đầu ngực cô.

Một lần khác, dù biết rằng vợ của cô đang ở bên ngoài, anh vẫn quỳ xuống liếm huyết của cô...

Chiếc váy ngắn ôm sát bị kéo cao đến tận bụng, tóc anh đen dày, từng sợi tóc mềm mại chạm vào mặt trong đùi cô, khiến tiếng rên của cô càng trở nên rời rạc.

Cô càng vùng vẫy, lưỡi anh càng quấn chặt. Chất dịch liên tục tràn ra, chảy hết lên cổ áo sơ mi của anh.

Dương vật của anh đã cứng ngắc, không chịu nổi nữa. Trần Đặc ép cô vào cánh cửa, tay trái nắm chặt lấy dương vật thô to, không vội xâm nhập nhưng khi cảm xúc bị đẩy đến cực hạn, anh cũng chẳng thể kiềm chế được nữa.

Cô nghe anh thở gấp bên tai, âm thanh nhớt nháp của lưỡi anh liếm tai cô khiến cô mềm nhũn. Trần Đặc đột ngột đẩy vào giữa hai chân, tay anh giữ chặt eo cô, không ngừng nhấp lên xuống.

"Em có muốn không?"

Cô bị đẩy vào sâu đến mức không thể nói được lời nào. Anh cười khê rồi hôn lên cổ cô, "Đổi tư thế nào."

Eo cô bị nâng cao, anh tiến vào sâu hơn, lỗ nhỏ chật hẹp bị nhồi kín bởi dương vật, môi anh kề sát lưng cô, bàn tay không ngừng mân mê điểm nhạy cảm.

Nhìn xuống, cô thấy dịch nhầy phủ đầy ngón tay anh. Cô gần như muốn sụp đổ.

"Trần Đặc..." Cô cố giữ giọng bình tĩnh nhưng vẫn thở dốc.

Anh chỉ lơ đãng đáp một tiếng "ừ" trong khi tâm trí anh chỉ tập trung vào việc chiếm đoạt cô.

Anh không muốn cô kêu to quá, sợ người bên ngoài nghe thấy, nên dùng tay bịt miệng cô, nhét hai ngón tay vào, từ từ khuấy động cái lưỡi mềm ướt của cô.

Anh vừa muốn hôn cô, vừa muốn làm tình không ngừng nghỉ.

"Cho anh thêm chút nữa." Giọng anh khàn khàn, môi mỏng hôn từ gáy đến tận tai cô, hơi thở nóng bỏng kích thích thần kinh cô, "Anh muốn em đến phát điên rồi."

Dương vật lớn cọt sâu bên trong, làm cô run rẩy. Ngón tay anh rời khỏi miệng và nơi tư mật, thay vào đó bóp mạnh lấy bầu ngực, liên tục nhấp nhanh và mạnh, mỗi cú nhấp đều khiến cô choáng váng.

Khi bị ném lên giường, cô còn chưa kịp nhìn rõ trần nhà, Trần Đặc đã phủ lên người cô và hôn xuống.

Hai chân cô quấn quanh eo anh, rung lên theo từng nhịp đẩy.

Mãi đến khi dòng tinh dịch nóng hổi tràn ra, cô mới thở hỗn hển hỏi: "Xong chưa?"

Ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn.

Trần Đặc hài lòng, liếm nhẹ lên cổ cô rồi nói: "Xong rồi."

Nụ cười mãn nguyện hiện lên trong ánh mắt anh.

Chiếc áo sơ mi của anh đã nhăn nhúm, ướt đẫm, vương đầy dấu vết của cô.

1478 words

14.11.2024

🍁 Chương 42 🍁 : Chẳng ai thích

Editor: Qìn

Ngày 20 là sinh nhật của Giản Thực.

Những năm trước, cậu mợ thường tổ chức sinh nhật cho cô ở nhà. Còn những năm cô ở nước ngoài, sinh nhật chỉ là chuyện riêng của mình cô. Sau khi trở về và lập gia đình, bên cạnh cô có thêm Trần Đặc. Nhưng không may, lịch trình hôm đó của cô lại kín mít.

Từ khi bắt đầu đi làm, khái niệm về sinh nhật dường như không còn quan trọng nữa. Chỉ có gia đình và những người thân thiết mới nhớ đến. Nếu không có ai nhắc, chắc cô cũng quên mất.

Cuối tuần trường không có tiết bù, mợ không phải làm việc ca tối. Không biết có phải vì rảnh rỗi hay không, mà hơn chín giờ tối mợ vẫn đến nhà cô nấu canh cá.

Mợ còn mang theo một phong bì mừng tuổi.

Giản Thực cố từ chối không nhận, nhưng mợ bảo cô phải cầm lấy.

"Con bao nhiêu tuổi cũng vậy, tiền mừng tuổi của người lớn đưa cho, con phải nhận. Đây là lộc, hiểu chưa?"

"Con biết rồi, biết rồi mà. Chẳng phải hôm đó con sẽ về nhà ăn cơm cùng mợ sao." Giản Thực cười ngọt ngào, "Nhưng mợ đã đưa trước rồi, vậy con xin nhận, cảm ơn mợ ạ."

Mợ cô mừng yêu: "Con bé ranh này." Nhưng trong lòng mợ lại nghĩ, ngày 20 nên để Giản Thực và Trần Đặc tự do bên nhau.

Con lớn rồi, người lớn phải biết rút lui đúng lúc. Không thể cứ xen vào mọi việc, tham gia vào mọi chuyện.

Trước đây cứ giục cô kết hôn, giờ nhìn cô đã có gia đình, trong lòng mợ lại cảm thấy có chút hụt hẫng.

"Con uống hết canh đi rồi mợ về. Một lát nữa mợ còn phải về chấm bài. Nhớ đừng thức khuya quá. Gần đây có Tiểu Trần giám sát nên con có vẻ ngoan hơn, nhưng thói quen sinh hoạt phải duy trì đều đặn, với lại nhớ chạy bộ thường xuyên, nếu không sau này có bầu sẽ cực lắm đấy..."

Mợ cô bắt đầu than thở thì không ngừng được.

Trời đã muộn, Trần Đặc vẫn im lặng ở trong phòng làm việc, làm như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Dạo gần đây cô đâu phải bị anh giám sát gì đâu?

Rõ ràng là bị đóng đinh trên giường thì đúng hơn.

Giản Thực bị sặc một ngụm canh, mặt đỏ bừng không nói nên lời, chỉ biết tiếp tục uống canh, đáp lại mợ vài tiếng "ừm" cho có lệ.

Nhìn cô như vậy, mẹ lại không quên nhắc nhở: "Uống ít thôi, để phần cho Tiểu Trần nữa."

"Biết rồi mà!"

Giản Thực thầm chịu thua.

Nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ, trái tim cô như bị nhói lên một cái.

"Mẹ sao thế? Con ngoan ngoãn nghe lời mà, sao mẹ lại nhìn con như thế?"

Giản Thực tiến lại gần, tựa nhẹ vào mẹ.

Mẹ thở dài. Người ta nói sinh con gái tốt, quả thật con gái rất tình cảm. Dù Giản Thực không phải con ruột, nhưng mẹ là người nuôi nấng cô từ nhỏ, bảo không thương thì chắc chắn là nói dối.

"Mấy hôm nay mẹ cứ mơ thấy con gặp chuyện không may, trong lòng thấy bất an, ngủ không yên, phải đến xem con mới yên tâm."

"Mẹ lại mê tín rồi phải không?" Giản Thực bật cười, "Người giáo viên vĩ đại của nhân dân, người kiên định tin vào chủ nghĩa duy vật, sao lớn tuổi rồi lại bắt đầu tin mấy chuyện này?"

"Nhưng mà nói nghe xem, mẹ mơ thấy con như thế nào?"

Cô hứng thú hỏi.

"Những chuyện xui xẻo thì nhắc làm gì." Mẹ cười theo cô, nhưng khóe mắt đầy nếp nhăn lại hơi ướm, mẹ vỗ nhẹ lưng Giản Thực: "Ngủ sớm đi. Mẹ về đây."

Trần Đặc lúc này từ phòng làm việc bước ra, cầm áo khoác nói sẽ tiễn mẹ xuống tầng.

"Trời ơi, tiền gì mà tiền." Mẹ thấy phiền, nói, "Con đừng tiền. Tiểu Trần, trên bàn còn canh, nhớ uống đấy, đừng cái gì cũng để Giản Thực ăn một mình."

Giản Thực nghe vậy thì vừa tức vừa buồn cười, cố ý trêu lại, "Sao lại không tiền chứ, phải tiền chứ. Trần Đạt, anh tiền mẹ đến tận cửa nhà rồi mới được về."

Ra đến cửa, mẹ vẫn không quên mắng Giản Thực một câu "đồ quỷ con".

Đèn cảm ứng ngoài hành lang phản ứng rất chậm, cả hành lang vẫn tối om. Trước đó Trần Đạt đã gọi thợ đến sửa nhưng vẫn chưa được.

Mẹ chỉ cho anh tiền đến cổng khu nhà.

"Mẹ đã gọi xe rồi, giờ này về cũng không muộn. Con về ngủ sớm đi. Thực ra, Giản Thực rất sợ ở nhà một mình. Năm ba đại học, nếu không phải vì bố nó nợ nần quá nhiều, chủ nợ đến tận trường đòi tiền, mẹ cũng không nỡ gửi nó ra nước ngoài."

Chuyện này Giản Thực chưa từng nhắc đến.

Trần Đạt khẽ đáp: "Con biết rồi."

-

Mười mấy phút sau, Giản Thực nghe tiếng cửa chính mở ra rồi đóng lại, biết ngay là Trần Đạt đã về. Nhưng cô lại không muốn chui ra khỏi chăn, đến khi nghe tiếng bước chân đến gần, mới lén thò đầu ra, trông có vẻ đáng yêu.

Trần Đạt không kìm được, cúi xuống hôn lên trán cô.

"Anh có thể dừng lại một chút được không..." Giản Thực nũng nịu, giờ chỉ cần anh chạm vào là cô đã thấy tim mình rối loạn.

Nhưng nếu anh không chạm, lại thấy thiếu vắng. Cơ thể cô dường như ngày càng phụ thuộc vào anh. Chưa bao giờ cô nghĩ mình lại khao khát nhiều đến vậy, cứ rảnh một chút là lại muốn ở bên anh, dù có bao nhiêu lần cũng không đủ.

Có những lúc đang ngồi làm việc trên máy tính, chỉ cần ngoảnh lại đã thấy mình trên đùi anh rồi.

Dù cô mặc gì cũng không thể ngăn cản được anh. Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của anh, Giản Thực hỏi: "Mợ về rồi hả?"

"Ừ."

"Mợ cứ lo lắng thế thôi, chứ chẳng hay qua bên mình đâu."

Từ khi kết hôn đến giờ, đây là lần đầu mợ qua chơi, bình thường chỉ gọi họ về nhà ăn cơm.

Trần Đặc chẳng bận tâm đến việc này. Mợ có đến cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ. Ngược lại, anh lại thích vẻ lo lắng của Giản Thực khi này.

"Em còn muốn nữa không?" Trần Đặc cúi xuống hôn môi cô, tay thì định tháo cúc áo cô ra.

Giản Thực nhắm mắt lại, "Em buồn ngủ rồi, muốn ngủ thôi."

Trần Đặc bật cười.

Anh cũng chẳng định làm gì thật. Hôn lên trán cô thêm vài lần rồi tắt đèn.

Giản Thực lập tức xoay người chui vào lòng anh, tìm một tư thế thoải mái rồi thiếp đi.

"Trần Đặc."

"Ừ?"

Lúc này cô lại tỉnh táo, bắt đầu tìm chuyện để nói.

"Hồi nhỏ anh như thế nào?"

Trần Đạt im lặng một lúc rồi đáp: "Bình thường thôi."
Thực ra anh cũng không nhớ rõ lắm.

Điều duy nhất anh nhớ là lúc bị bỏ rơi, anh từng nhặt rác ven đường, từng đánh nhau với người khác trong đám cỏ dại, từng đồ mẩu giành giật miếng ăn với người ta, cũng từng có lúc điên cuồng muốn đánh chết một người nào đó.

Còn có, từng nằm giữa những cơn gió rít qua hành lang và nghĩ xem liệu mình có nên cứ thế mà chết đi không.

Lúc ấy, trên cổ tay anh chưa có hình xăm liên quan đến Giản Thực.

Cô chưa từng thấy những vết sẹo sâu hằn trên đó.

Cô vẫn luôn nghĩ lần ấy anh liều mạng, nhưng thực ra, đó là lần duy nhất anh thực sự muốn sống tiếp.

Để có thể trải qua những ngày tháng xuân thì cùng cô.
Giản Thực nghiêng đầu tựa vào ngực anh: "Sao có thể bình thường được? Anh đẹp trai thế này, chắc hồi bé cũng đáng yêu lắm. Mắt to tròn, lông mi dài, ai nhìn cũng thích."

Trần Đạt lạnh lùng đáp: "Chẳng ai thích cả."

"Sao lại không?" Giản Thực ngẩng đầu, giọng điệu đột nhiên trở nên cứng rắn, kiên quyết: "Em thích đấy."

"Không những thích, em còn muốn sinh một cậu nhóc giống y hệt anh khi nhỏ. Tốt nhất là mắt giống anh, còn mũi và miệng giống em, ai nhìn cũng khen bố mẹ có gen tốt."

Trần Đạt hơi buồn cười.

Nhưng khi vùi đầu vào hõm vai cô, anh lại không khỏi thở dài.

"Mũi và miệng giống em, sao lại giống anh được?"

Họ đang mơ về tương lai tươi đẹp.

Trần Đạt sống trong giấc mơ Giản Thực vẽ ra. Anh không nhớ rõ cô đã nói những gì, cô nói rất nhiều, nhưng chỉ có một câu trả lời của cô khiến anh nhớ mãi, bởi nó rất có lý.

Giản Thực nói: "Thì có nét giống nhau của vợ chồng không được à?"

Trần Đạt đáp: "Được chứ."

Dĩ nhiên là được, gì cũng được cả.

1587 words

15.11.2024

🍁 Chương 43 🍁 : Ngôi sao đến trễ

Editor: Qìn

Kỳ kinh của cô rất gần với sinh nhật, đều rơi vào khoảng ngày 20. Chu kỳ luôn rất đúng, chỉ thỉnh thoảng sớm hoặc muộn vài ba ngày, cũng không có gì lạ.

Giản Thực đi làm, tiện ghé vào hiệu thuốc mua một hộp que thử thai.

Chiều nay có buổi đi thực địa, xong việc lại vừa kịp đi uống trà chiều gần đó. Chị Dạng vào nhà vệ sinh rồi hỏi mượn khăn giấy, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, trêu: "Gần đây sắc mặt em tươi tỉnh thế, có chuyện vui gì hả?"

Giản Thực đáp: "Không có gì đâu."

"Đừng giấu chị, chị nhìn thấy trong túi em có gì rồi."

Chị Dạng từng trải, chân thành khuyên nhủ: "Báo cáo quý vừa rồi của chúng ta ra rồi, về doanh số thì không có tạp chí thời trang nội địa nào vượt qua được LADY. Nhưng em cũng biết Yên Nại vẫn là trụ cột của công ty, nhiều nguồn lực đều nghiêng về

bên họ, năm nay chắc chắn sẽ là một cuộc cạnh tranh khốc liệt. Tuần trước, trong cuộc họp, George bị sắp gọi vào mảng suốt hai tiếng. Thời điểm này mà em có bầu thì... có lẽ không hợp lý lắm đâu."

Bốn từ cuối chị ấy nói cực kỳ khéo léo.

Dù vậy, chị Dạng vẫn chúc mừng cô.

Là đồng nghiệp, chị ấy chỉ muốn tốt cho cô, vì dù làm ở ngành nào, phụ nữ trong môi trường công sở cũng không có nhiều lợi thế. Trước đây, một biên tập viên mỹ thuật đã bị sa thải chỉ vì chuẩn bị sinh con. Nhưng là bạn, chị ấy thật lòng chúc mừng Giản Thực bước vào giai đoạn mới của cuộc đời.

Giản Thực cảm thấy ấm lòng, bèn nói thật với chị: "Còn sớm mà chị, em mới chỉ có ý định thôi, có hay không vẫn chưa chắc. Cứ thoải mái, công việc vẫn vậy."

Cùng lắm thì tự mở studio riêng.

Cô vẫn giữ lại lời khuyên mà Đồng Ô đã từng đưa ra cho mình.

Chị Dạng cười: "Chị biết ngay là em sẽ không để mình không có đường lui. Đến lúc em làm chủ, trả lương cao mà thuê chị nhé?"

"Được thôi, đặt trước một cái cốc để đào người đi."

Hai người cười đùa với nhau.

Đến sáu giờ, Trần Đạt đến đón cô. Trước đó đã hẹn nhau ăn tối nhưng chẳng ngờ vì công việc mà trễ hẹn mấy tháng trời.

Qua cửa kính xe, những tia sáng lác đác lướt qua.

Xuống xe, ánh đèn neon của thành phố chiếu sáng con đường, ba người băng qua một lối nhỏ đầy cây gỗ thơm, rồi đến nhà hàng tư nhân đã đặt trước.

Trần Đạc đứng dậy rót nước cho các cô.

Không nói nhiều nhưng cực kỳ lịch sự. Anh yên lặng ngồi cạnh Giản Thực, không quá gần gũi để người thứ ba thấy khó xử, nhưng vẫn toát lên vài phần ngọt ngào.

Đến khi chị Dạng ra ngoài đi vệ sinh, Trần Đạc mới đặt tay lên eo cô.

Anh xoa bóp nhẹ nhàng, không mạnh tay, chỉ giúp cô đỡ mỏi.

"Kỳ kinh sắp đến rồi à?"

Trước kỳ kinh của cô luôn có dấu hiệu rõ ràng, đau bụng, mỏi lưng, thỉnh thoảng ngực căng. Có chút phù nề nhưng vì Giản Thực gây nên không lộ rõ, chỉ khi Trần Đạc xoa bóp phía trong đùi mới cảm nhận được có chút khác thường, mềm mại hơn bình thường, cảm giác tay cũng rất tốt.

Giản Thực nhỏ giọng: "Chưa đâu, 23 mới đến."

Mỏi lưng là do tối qua dùng sức quá nhiều. Trần Đạc tự biết mình có lỗi, bèn hỏi cô: "Ngày 20 em có kế hoạch gì chưa?"

"Muốn tổ chức sinh nhật cho em à?"

"Ừ."

Anh trả lời rất rõ ràng, chẳng thêm giấu diếm, cũng chẳng để lại chút bất ngờ nào.

Nhưng đến giai đoạn này của cuộc đời, không cần quá nhiều bất ngờ nữa. Bình dị và hạnh phúc đã đủ để vượt qua 80% các cuộc hôn nhân.

Giản Thực cười nhẹ: "Lại muốn hái sao cho em à?"

Lần trước, khi anh hỏi cô muốn quà Tết gì, cô chỉ đùa rằng muốn sao trên trời.

Trần Đạt không nói có, nhưng cũng chẳng phủ nhận.

Khi chị Dạng quay lại, câu chuyện liền rẽ sang chủ đề khác, thỉnh thoảng chị mới hỏi Trần Đạt vài câu, anh chỉ đáp lại ngắn gọn.

Hai người họ ít bạn chung, chỉ có Hướng Kha Lâm là người duy nhất có thể gọi là quen biết, nhưng vẫn chưa kết nối nhiều. Những người khác mà Giản Thực gặp trước đây, cô càng không thân.

Còn về Hoắc Thành, cả hai đều ngầm hiểu không nhắc đến.

Cuộc sống của Trần Đạt thực ra rất giản đơn. Mỗi ngày anh làm gì, cô đều biết. Không cần phải hỏi, đôi khi đi đón anh tan làm, Hướng Kha Lâm cũng tự khai hết mọi chuyện, kể rằng hôm nay Trần Đạt đã khám cho ai, làm gì.

Có hơi nhàm chán. Đôi lúc, Trần Đạt cũng hỏi Giản Thực liệu cô có thấy phiền không.

Cô chưa từng nghiêm túc yêu đương ai, lại quen sống tùy hứng, cũng không có thói quen báo cáo lịch trình hay yêu cầu người khác phải làm vậy.

Cô và Trần Đạt cứ tự nhiên mà sống cùng nhau.

Không biết từ bao giờ họ đã vượt qua giai đoạn hòa hợp mà chẳng ai đòi hỏi gì từ người kia. Dù đôi khi anh đóng cửa phòng làm việc không rõ đang bận gì, hoặc tránh cô ra ban công nghe điện thoại, nhưng cảm giác có bạn bè bên cạnh để bảo vệ cho mối quan hệ cũng không tệ.

Nghe Hướng Kha Lâm than thở về ngày làm việc mệt mỏi, Giản Thực chỉ bóp nhẹ ngón tay anh, cười: "Chỉ cần anh không thấy phiền là được."

...

Trong lúc Trần Đạt đi lấy xe, chị Dạng nửa đùa nửa thật, lo lắng nói với Giản Thực: "Chồng em ít giao du quá, em quen hết bạn bè của anh ấy chưa? Lỡ sau này có chuyện buồn mà không có ai để chia sẻ thì khổ đấy."

Giản Thực đang bận trả lời một tin nhắn gấp trên điện thoại.

"Ừm?" Cô chỉ khẽ nhúu mày mà không ngẩng đầu lên, lời thoáng chốc thốt ra: "Yên tâm đi, em sẽ không để anh ấy chịu thiệt đâu."

Giọng nói đầy tự tin.

Trần Đạt thật sự rất yêu cô.

-

Giản Thực biết Trần Đạt đã chuẩn bị quà cho cô. Nhưng dù cô có hỏi thế nào, anh cũng không nói đó là gì.

Anh chưa từng tặng cô món quà gì đặc biệt.

Nên cô càng tò mò.

Sự tò mò này không được thỏa mãn, khiến tối đó Giản Thực quyết không cho anh chạm vào mình. Rõ ràng đã hôn đến một mối, cơ thể cô đã sẵn sàng đón nhận, Trần Đạt nhẹ nhàng cắn và hôn sau tai cô, để lúc nhập cuộc cô sẽ thoải mái hơn, nhưng Giản Thực cứ né tránh anh.

Môi lưỡi anh càng đuổi theo, càng mạnh bạo hơn, cô không chịu nổi.

Giữa những hơi thở đứt quãng, cô vừa đánh anh vừa nói: "Còn giấu nữa thì em mặc kệ anh luôn..."

"Muốn biết đến thế à?"

"Ừm."

Trần Đặc thở gấp, áp người vào cô, và tiếng "Ừm" của cô lập tức biến thành âm điệu khác. Cái âm vang đó khiến anh càng chìm đắm, hơi thở dồn dập khi hôn lên tai cô.

Anh làm tình với cô một cách đầy mê hoặc.

Sáng hôm sau, Giản Thực mới phát hiện trên ngón áp út của mình có một chiếc nhẫn.

Cứng cáp.

Kích thước vừa vặn.

Mắt cô bỗng nhiên hơi nóng lên. Bởi vì đó là ngôi sao mà anh đã dành nhiều tháng thiết kế và đặt riêng cho cô. Ngôi sao mà cô từng mong muốn, giờ đã nằm trên tay cô.

1382 words

15.11.2024

🍁 Chương 44 🍁 : Thích không?

Editor: Qin

Sáng dậy, cô vẫn còn ngái ngủ và khó chịu. Nếu không vì tháo chiếc nhẫn ra xem, nhìn thấy dòng chữ my crush khắc bên trong, thì chắc cô cũng chẳng để ý rằng phía sau còn có khắc tên mình.

Giản Thực nhắn tin: "Bác sĩ Trần à, không có tâm gì hết nhỉ?"

Cô vừa nhai miếng bánh mì nướng, vừa dựa vào bếp đợi sữa trong lò vi sóng, một tay cầm điện thoại, gõ từng chữ chậm rãi.

"Có ai tặng nhẫn cưới vào ngày sinh nhật không chứ?"

Trần Đặc đã đến bệnh viện từ sáng sớm. Sau buổi họp, anh bị Viện trưởng Liễu gọi vào văn phòng. Giờ anh vẫn còn ngồi đó, nghe ông ấy thao thao bất tuyệt.

Trần Đặc nghe mà không chú tâm lắm, nhưng vẫn trả lời trùng trùng câu hỏi. Điện thoại trong túi anh rung lên một lúc, khiến Viện trưởng Liễu nhận ra ngay sự lơ đãng của anh.

"Chủ tịch Trần, khụ, cũng chính là ông nội cậu, lần trước có đến tìm tôi." Viện trưởng Liễu hắng giọng vài lần, tách trà trên bàn đã nguội lạnh, ông cầm lên môi rồi lại đặt xuống, "Ông ấy quen tặng bệnh viện vài thiết bị mới. Thực ra, nếu ông ấy không nói, tôi còn chẳng biết cháu nội ông đang làm việc ở đây."

Tập đoàn của ông cụ Trần rất lớn, ngành y chỉ là một phần nhỏ. Khi Trần Đặc bỏ học để học lại năm cuối, ông cụ đã chỉ cho anh con đường học y này, như một sự trừng phạt.

Dù tai nạn năm đó không liên quan đến anh, nhưng việc khoác lên mình chiếc áo blouse trắng này là để nhắc nhở anh về người em trai vẫn đang nằm trong phòng ICU.

Ngày ngày gặp sinh ly tử biệt.

Giọng anh đều đều, ngón tay miết nhẹ lên chiếc điện thoại trong túi: "Ông nói gì với thầy vậy?"

"Cũng không có gì nhiều." Viện trưởng Liễu vẫn nhớ hồi đại học, Trần Đặc từng dự định tốt nghiệp xong sẽ rời khỏi thành phố này, nhưng vì bà nội bệnh nặng, anh đã đón bà về và ở lại thêm vài năm sau khi học lên thạc sĩ.

Lúc đó, Viện trưởng Liễu không biết hoàn cảnh gia đình anh. Ông cứ ngỡ anh giống nhiều nam tiến sĩ khác xuất thân từ nông thôn, chỉ dựa vào việc học để thay đổi số phận và nâng cao địa vị xã hội.

Vì vậy, anh đặc biệt chịu khó.

Nhưng sau khi trò chuyện, ông mới phát hiện đó chỉ là một cuộc đánh cược giữa Trần Đặc và gia đình.

Thời hạn là bốn năm, nếu sau bốn năm anh không thay đổi, anh sẽ không cần quay về. Nhưng giờ đã bảy, tám năm trôi qua, và ông cụ không còn chờ được nữa.

Viện trưởng Liễu tiếp tục: "Ông bảo cậu nhớ lời hứa giữa hai người. Và còn—"

Khi điện thoại rung, Trần Đặc đã thọc tay vào túi, nhưng trước đó, ông kịp nhìn thấy chiếc nhẫn cưới mới tinh.

Viện trưởng Liễu dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Giờ cậu đã có gia đình, đừng suy nghĩ cực đoan như trước nữa. Ông ấy không ép cậu phải kết hôn với ai, chỉ là muốn cậu nghĩ nhiều hơn cho những người xung quanh.

"Trần Đặc à, nói thật, cậu là một bác sĩ rất có năng lực, cũng rất xuất sắc, là người duy nhất trong chuyên môn mà tôi không cần phải lo lắng. Nhưng tôi cũng nhận thấy cậu không đam mê công

việc này. Dù rằng công việc chỉ là công việc, không phải ai cũng thật sự yêu thích nó, nhưng người sống cần có mục tiêu cao hơn, hoặc ít nhất cũng cần một đam mê nào đó để theo đuổi.

"Có lẽ vì cậu thường tiếp xúc nhiều với ông nội, nên cậu giấu tôi một số chuyện. Nhưng cậu không biết rằng, các y tá trong bệnh viện thường nói với tôi rằng vợ của bác sĩ Trần xinh lắm."

"Cậu thử nghĩ xem, yêu đương mà làm sao giấu được. Đôi khi họ còn thấy hai người cùng ăn cơm trong căng-tin nữa. Như vậy là tốt rồi, Trần Đặc, có một cô gái mình thích là điều rất tuyệt đấy."

-

Đến trưa Trần Đặc mới nhận tin trả lời.

Anh gọi điện, giọng khàn khàn, phía sau còn nghe thấy vài âm thanh lộn xộn. Có tiếng máy móc kêu lên vài lần, đoán rằng anh đang ở trạm y tá.

"Quà sinh nhật không phải cái này." Anh nói.

Giản Thực vừa ăn trưa với chị Dạng xong, đang đứng đợi cà phê dưới lầu. Chỗ đó không yên tĩnh lắm, bên ngoài cửa kính xe cộ qua lại tấp nập, còn số thứ tự trước cô vẫn còn hơn chục người, chắc phải chờ lâu.

Cô tựa vào tường cạnh cửa sổ, đếm xem có bao nhiêu chiếc xe vừa chạy qua.

Giờ cô lại không còn hào hứng muốn biết nữa, chỉ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, hỏi băng quơ: "Thế là gì?"

"Ngôi sao."

"Trần Đặc, đừng có đùa nữa." Giản Thực bật cười, nhưng rồi nghiêm túc lại: "Anh chuẩn bị gì không quan trọng, miễn đừng

làm em sợ là được. Tối nay mấy giờ anh tan làm? Mẹ nói họ tự nấu ăn ở nhà, bảo tự mình đừng qua. Em đã đặt một nhà hàng, chỉ có hai đứa mình. Em không thích ăn bánh kem lắm, nên chỉ mua một cái nhỏ cho anh thử thôi."

Trần Đạt bắt ngay từ khóa trong câu nói của cô: "Trước đây có ai làm em sợ rồi à?"

"Ừ, hồi còn đi học sinh nhật toàn nhận mấy thứ không thích."

Cái mà cô gọi là "không thích" thực ra là ghét. Những món quà đó không phải là bất ngờ mà là ác mộng, nên cô luôn muốn biết trước để còn chuẩn bị tinh thần.

Giản Thực có nhiều bạn bè, nhưng người thân thiết đến mức tặng quà sinh nhật chỉ có Đồng Ô. Anh nhớ rằng ngày sinh trên căn cước của cô không phải hôm nay, nên số người biết cô sinh vào ngày 20 tháng 3 chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngoài Đồng Ô ra, chỉ còn gia đình cô biết.

Cậu mẹ cô sẽ không làm cô sợ, Mạnh Khởi Giang cũng không. Đây là lần đầu Trần Đạt đón sinh nhật cùng cô, lại càng không thể là anh. Vì vậy, người tặng cô quà có lẽ là cha ruột, người cô gần như chưa bao giờ nhắc đến.

Trần Đạt khẽ ừ. Anh bước đến một góc yên tĩnh hơn và nói: "Anh sẽ không tặng em thứ gì em không thích đâu. Đó là một nơi mà em có thể ngắm sao. Dù không phải là những ngôi sao thật mà em mong muốn, nhưng em sẽ thấy chúng."

"Thật á? Nghe thế em vui rồi."

"Ừ. Em đã ăn tô mì anh nấu sáng nay chưa?"

"Ăn rồi. Nhưng chắc hơi ít, em phải ăn thêm vài lát bánh mì. Nhà hết mút việt quất rồi, em phải nhai khan với sữa, ăn xong thấy hơi buồn nôn."

"Tan làm anh sẽ ghé siêu thị mua thêm vài hộp. Em thích mút dâu không? Vị đó cũng ngon."

"Ừ, được đó."

"Thế còn chiếc nhẫn? Em thích không?"

"Thích."

"Còn anh?"

Câu hỏi này khiến Giản Thực bật cười nhẹ. Cô định nói: "Sao kỳ vậy, bác sĩ Trần, tặng nhẫn mà còn muốn người ta phải tỏ tình nữa."

Nhưng thấy anh hiếm khi hỏi thế, cô chỉ lặng nhìn phong cảnh bên ngoài. Tuyết trên cành cây sắp tan hết, những mầm non nhỏ xíu đã bắt đầu nhú ra ở đầu cành, như thể mùa xuân đang dần len lỏi vào tâm trí cô.

Cô mỉm cười nói: "Em thích."

1360 words

16.11.2024

Chương 45 : Sau khi mặt trời lặn

Editor: Qin

Nhờ tâm trạng vui vẻ, dù hàng dài cũng không khiến Giản Thực mất kiên nhẫn. Sau khi tắt máy, cô hiếm hoi chụp một tấm ảnh, rồi đăng cập nhật lên tài khoản Weibo phụ đã lâu không sử dụng.

Cổ tay trắng nõn mảnh mai lộ ra ngoài tay áo, vô cùng thanh thoát. Khi đến cửa hàng bánh để lấy bánh sinh nhật, ánh mắt cô dừng lại rất lâu trên chiếc bánh thiên nga trong tủ kính. Mãi đến khi nhân viên gọi tên, cô mới thu lại ánh nhìn.

"Cảm ơn."

Điện thoại bỗng rung lên với hàng loạt tin nhắn. Người đầu tiên là Đồng Ô, cô ấy dạo này bận rộn, nhưng hôm nay tranh thủ về Tuy Thị. Có lẽ Đồng Ô quên rằng Giản Thực đã kết hôn, không thể như trước đây rủ cô qua đêm mừng sinh nhật, nên chỉ nhắn báo rằng mình mua một bó hoa, hiện đang ở dưới công ty, gặp mặt xong sẽ đi ngay.

Lướt xuống dưới là tin nhắn của Tư Tiểu Đồng, thay ảnh đại diện mới khiến Giản Thực suýt không nhận ra. Phóng to ảnh lên, cô mới nhớ đó là tấm ảnh cô từng chụp cho Tư Tiểu Đồng. Cô nàng hớn hở báo tin bộ phim của mình cuối cùng cũng được công chiếu, còn gửi hai vé mời cô và Trần Đặc đi xem.

Giản Thực bất ngờ vì không nghĩ Tiểu Đồng từng đóng phim.

Hỏi thêm một chút thì Tư Tiểu Đồng bảo mình chỉ đóng vai phụ, vì vai chính là Hứa Hàn Tinh – người mà cô nàng thầm mến từ lâu.

Phải công nhận rằng tình yêu thâm lắng đúng là vĩ đại.
Còn hai tin nhắn chưa đọc khác là từ cậu và Mạnh Khởi Giang.

Mạnh Khởi Giang thường không liên lạc với cô, lúc còn đi học chỉ nhắn tin mượn tiền vì mợ cho cô nhiều hơn cậu. Con trai chơi bóng cả ngày, uống nước, mua đồ ăn vặt tốn kém, chưa kể đến việc mua giày thể thao.

Nhưng mấy năm gần đây, mỗi dịp lễ tết hay sinh nhật, cậu đều gửi tiền cho cô, kèm theo một lời chúc: "Chúc mừng sinh nhật chị."

Cậu cô cũng thế. Chỉ có mợ là im lặng, không nhắn gì cả.

Cuối cùng, Giản Thực quyết định gọi điện.

Bên kia có tiếng ho nhẹ, cậu bảo mợ cô bị cảm lạnh, sáng nay còn dạy liền bốn tiết, trưa mới ra bệnh viện để truyền nước biển.

Đầu xuân thời tiết dễ thay đổi, việc cảm cúm cũng bình thường, nhưng mợ cô lại trách cậu vì chuyện nhỏ như vậy mà cũng kể cho Giản Thực.

Giản Thực suy nghĩ rồi nói: "Mợ ơi, hay tối nay con về nhà ăn cơm nhé?"

"Ngày nào chẳng về nhà? Hôm nay con với Trần Đặc đi ăn riêng đi. Mà ngày nào con về cũng khiến mợ phát bực rồi đấy."

"Ồ, giờ chê con phiền rồi hả?" Giản Thực cười, "Ngày trước lúc con còn đi học, ở nhà mợ mắng, lên trường cũng mắng, sao lúc đó không thấy mợ phiền nhỉ?"

"Mày nhớ dai thế?"

"Vâng, con thấy lạ thôi. Con đâu phải con ruột của mợ mà mợ cứ hay mắng con suốt, năm nào cũng mua bánh sinh nhật, con thì ghét bánh lắm."

Cái bánh mà cô đang cầm là do mợ cô đặt từ tối hôm qua. Năm nào cũng vậy, dù là bánh phủ chocolate hay mút trái cây, trên mặt bánh lúc nào cũng có một chú thiên nga nhỏ.

Năm nay, mợ bảo để cô và Trần Đặc tự tổ chức. Thực ra, cô không định đặt bánh, nhưng mợ lại khuyên: "Mua cái nhỏ cũng được, mà không thích ăn, nhưng biết đâu Trần Đặc muốn thử. Mà cứng đầu lắm, đừng để ai cũng phải nhường nhịn mà."

Nếu Trần Đặc đôi khi cứng rắn hơn, có lẽ mợ đã không phải nói những lời này. Nhưng mỗi lần ăn uống, mợ đều thấy Trần Đặc rất tinh ý, biết rõ sở thích của Giản Thực và luôn nhường nhịn cô.

Thật ra như thế cũng tốt.

Nhưng mợ lại lo lắng, dù sao Trần Đặc cũng là người ngoài, quen nhau qua mai mối, không có nền tảng tình cảm, cho dù kết hôn rồi cũng không thể chiều chuộng Giản Thực mãi như gia đình.

Họ phải sống với nhau lâu dài.

Tình yêu và gia đình vốn dĩ không giống nhau.

Mợ cô lại ho vài tiếng. Nghe như cậu sắp quay lại trường, trước khi đi còn dặn mợ uống thuốc. Mợ bực dọc, xua tay đuổi cậu đi.

Đợi khi tiếng bước chân của cậu xa dần, mợ mới nhấc cốc nước lên uống, rồi nói với cô: "Không phải con ruột thì không được mắng à? Có khi mắng là vì thương mà đấy. Hồi nhỏ mà có hiểu gì đâu, mấy lời hay ý đẹp cũng không thấm, chỉ có mắng mới khiến mà nhớ mà biết cái gì nên làm và không nên làm. Mẹ mà mất sớm, bố mà lại không thể trông cậy, lúc bé mà về, mà chỉ nặng hơn sáu cân một chút, bé tí mà tính cách bướng bỉnh lắm. Tao chỉ nghĩ nếu không dạy dỗ tử tế, mẹ mà dưới tuổi vàng biết được sẽ đau lòng thế nào."

Hồi bé cô búng thật.

Vì không có cha mẹ, người ta xì xào sau lưng cô không ít. Khi chưa có Mạnh Khởi Giang thì còn đỡ, nhưng sau khi có em trai, bắt đầu có người nói cô sẽ sớm bị cậu mợ bỏ rơi.

Không biết là do đến tuổi phản nghịch hay lòng tự trọng, lúc đó cô thật sự từng nghĩ đến việc tự lập, không dựa vào ai.

Nghe đến đây, mũi Giản Thực bắt đầu cay cay.

Cô chỉ nói khẽ: "Vâng."

Mợ đột nhiên gọi tên thân mật của cô. Giản Thực ừ một tiếng, rồi nghe giọng mợ dịu hẳn đi.

"Một vài chuyện, mợ cũng thấy mình thật sự không làm tốt. Đến giờ vẫn nghĩ về việc đó, như hồi con học lớp 8 tham gia hội thao, đáng lẽ mợ không nên mua cho con bộ đồ thể thao cỡ lớn. Con vốn đã gầy, trên người chẳng có mấy cân thịt, nhưng mợ cứ nghĩ rằng bọn trẻ cấp hai sẽ lớn nhanh lắm, mua cỡ nhỏ chắc chắn mấy chốc là không vừa nữa. Mua bộ quần áo thể thao cũng không rẻ, tiết kiệm được chút nào thì để dành làm sinh hoạt phí cho con. Nhưng mợ đã không nghĩ đến tâm lý của con gái ở tuổi dậy thì. Áo rộng thì còn tạm được, nhưng quần mặc suốt hai năm trời vẫn lủng thùng, chạy bộ thì chẳng thoải mái chút nào."

"Đôi giày cũng vậy."

Giản Thực hỏi: "Sao giờ mợ lại nhắc đến chuyện này?"

Cô không biết rằng mợ dù không phải mẹ ruột, vẫn thương nhớ hình ảnh cô bé nhỏ ngày xưa luôn sà vào lòng nũng nịu. Đứa trẻ ấy từng ngày lớn lên, dần rời xa vòng tay mợ, để rồi khi nhớ lại, trong những khoảnh khắc ngắn ngủi của quá trình trưởng thành, mợ bỗng cảm thấy có lỗi vì đã không làm tròn vẹn hơn.

Sinh nhật này, Giản Thực lại lớn thêm một tuổi.

Mợ nói: "Tri Tri à, mợ cũng là mẹ. Lúc nào muốn về nhà thì cứ về, nhưng cuộc sống của mình thì phải tự mình lo liệu."

-

Trời đã về chiều.

Buổi tối có gió thổi nhẹ, trời ấm hơn nên không còn lạnh buốt. Trần Đặc vừa ra khỏi bệnh viện, bầu không khí trong lành với ánh trăng sáng khiến tâm trạng anh thêm thoải mái. Anh định bước nhanh hơn, nhưng lại phải dừng lại lắng nghe lời dặn dò từ viện trưởng.

Có lẽ vì mãi mê tập trung, anh không để ý thấy Giản Thực đứng bên đường. Đến khi viện trưởng Lưu vỗ nhẹ lên vai, Trần Đặc mới ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô, nhịp tim anh đột nhiên lệch đi một nhịp.

"Không phải em bảo anh đến đón sao?"

"Em muốn gặp anh sớm một chút, đường lại không tắc, thế nên tranh thủ lúc hoàng hôn chưa tắt, em đã đi bộ tới đây."

Giản Thực bước lên vài bước, Trần Đặc tự nhiên nắm lấy tay cô. Từ xa, ánh mắt anh đã bị bó hoa cô đang cầm thu hút.

"Đây là tặng anh à?"

"Anh mơ à! Hoa này Đồng Ô tặng em, không có phần cho anh."

Giản Thực vừa nhìn thấy viện trưởng đi cùng anh. Đó là thầy hướng dẫn của Trần Đặc, hầu hết những lần anh phải làm thêm giờ đều là để giúp viện trưởng với các dự án. Cô chưa từng gặp

thầy trước đây, nên khi thấy ông đến gần, không biết phải xưng hô thế nào, đành thì thầm hỏi Trần Đạc.

Nhưng Trần Đạc cũng không có ý định giúp cô. Thật ra, thầy gọi thế nào cũng được, viện trưởng, giáo sư, hay thậm chí sư huynh còn gọi là Lưu tổng hoặc sếp. Nhưng khi ông tiến lại gần, Giản Thực vẫn lễ phép chào một câu: "Chào thầy ạ."

Viện trưởng Lưu cười hài lòng: "Hai đứa đi ăn à?"

Giản Thực gật đầu: "Vâng ạ."

"Được rồi, đi đi." Viện trưởng Lưu cười tươi, còn nhắc nhở: "Trần Đạc, nhớ gọi thêm món cho em ấy đấy."

Trần Đạc đáp lời. Sau khi viện trưởng rời đi, hai người mới bắt đầu bước đi tiếp. Giản Thực đỏ mặt không nói gì, Trần Đạc cười khẽ hỏi: "Căng thẳng lắm à?"

Giản Thực liền đáp lại: "Anh gặp cậu vợ em không căng thẳng chắc?"

Trần Đạc khẽ ừ, lặng lẽ siết chặt tay cô: "Cũng bình thường thôi."

Chưa bằng lúc lần đầu gặp em.

1701 words

16.11.2024

🍁 Chương 46 🍁 : Crush

Editor: Qìn

Khi trời tối, bóng trên mặt đất kéo dài ra.

Bữa tối Giản Thực không ăn được nhiều. Hương vị ngấy của kem trên bánh khiến cô thấy khó chịu, chỉ cần ngửi thôi cũng đủ cảm thấy buồn nôn. Cô nhăn mũi, đưa miếng bánh cho Trần Đặc.

Bánh kem này là mợ cô đặc biệt chuẩn bị. Giản Thực vốn không phải lúc nào cũng ghét mùi kem, dù bình thường không thích ăn, nhưng mỗi năm cô đều thối nết và ước nguyện với chiếc bánh mợ mua, rồi chia cho bạn bè cùng thưởng thức. Năm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là lần này cô giữ khoảng cách xa hơn với chiếc bánh.

Trần Đặc ngồi đối diện, cầm chiếc bánh cùng ngon nết trong tay. Giản Thực cố chấp ngồi cách anh một chiếc bàn, từ xa ước nguyện với anh. Trần Đặc chẳng còn cách nào khác, đành bật lửa thắp nến cho cô, ánh sáng dịu dàng tỏa ra, chiếu sáng khuôn mặt hai người.

Khoảng cách dường như được thu hẹp bởi ánh sáng ấm áp giữa hai người. Trong màn đêm, cả hai như được ôm ấp bởi cùng một vầng thái dương.

"Có thể ước rồi." Trần Đặc nói khẽ, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

Anh nhìn cô cúi đầu, chấp tay lại và thốt lên câu nói mà anh sẽ không bao giờ quên.

Anh thực sự chưa từng nghĩ rằng Giản Thực lại biết bí mật của mình.

"Bởi vì mẹ nói rằng em là đứa trẻ đầu tiên mà mẹ nuôi lớn, không có quan hệ máu mủ cũng chẳng quan trọng. Mẹ cũng là mẹ của em. Vì vậy điều ước sinh nhật năm nay em dành cho Trần Đặc. Mong rằng anh ấy sẽ đạt được ước mơ của mình, trở thành một nhà thiên văn học xuất sắc."

Giản Thực mở mắt, nhìn anh đang ngây người: "Sao thế? Không vui à? Hay là vì nói ra điều ước thì nó sẽ không linh nữa?"

Anh đã đặt một chiếc kính viễn vọng trong biệt thự tại học viện Kỳ Dương.

Tháng Ba có rất nhiều hiện tượng thiên văn đáng chú ý, đặc biệt là vào những ngày gần xuân phân. Năm nay càng thêm đặc biệt khi sinh nhật của Giản Thực rơi vào ngày 20. Qua kính viễn vọng, họ có thể quan sát được hiện tượng Mặt Trăng che khuất Sao Kim, một sự kiện hiếm gặp thường xảy ra vào ban ngày, nhưng năm nay lại diễn ra vào buổi tối sau khi mặt trời lặn.

Trái tim anh như bị một chiếc lông vũ khẽ lướt qua.

Trần Đặc đáp: "Không phải."

Anh có chút cảm xúc lẫn lộn. Giản Thực chưa thổi tắt nến, và anh cũng vậy. Kem trên bánh từ từ tan chảy, giống như lớp băng trong lòng anh đang dần tan ra, để lại sự sợ hãi, lo lắng rằng

khoảnh khắc này sẽ sụp đổ.

Giọng anh căng thẳng, rung lên, giống như dây thanh bị ai đó kéo căng.

"Làm sao em biết?"

"Em đoán thôi."

Rõ ràng anh không tin.

"Được rồi, thật ra là Hoắc Thành nói với em. Lần trước khi đến Thường Ninh, em và anh ta tình cờ cùng chuyến bay, anh ta kể cho em nghe. Lúc đó em cũng không để ý, với lại anh cũng chưa bao giờ nói, nên em không kể với anh. Nhưng sau này nghĩ lại, thời gian trùng khớp thật."

Giản Thực hít một hơi, nhìn thẳng vào mắt anh: "Trần Đạc, trước khi học y, anh đã học thiên văn đúng không? Em có tìm hiểu, ngành này rất hiếm ở trong nước, trường tốt nhất là Thường Ninh. Anh mới 27 tuổi, dù có nghỉ học nửa năm thì với khả năng của anh, đáng lẽ giờ anh phải tốt nghiệp rồi."

Vậy nên, trước đó, có phải anh đã từ bỏ điều gì đó?

"Trần Đạc, em mong rằng chúng ta có thể hạnh phúc."
Đêm ấy họ không ở lại học viện Kỳ Dương.

Giản Thực biết đó là điều bất ngờ cuối cùng anh dành cho cô, nhưng nếu Trần Đạc định quay lại Thường Ninh, thì việc mua thêm một căn biệt thự ở Tuy Thị cũng không cần thiết. Trần Đạc nói rằng cậu vợ vẫn ở đây. Giản Thực lập tức hiểu, anh cũng đang tính toán cho cô.

Chỉ cần họ vẫn có nhà ở đây, thì cậu vợ sẽ không phải lo lắng rằng cô không còn quay về nữa.

Giản Thực vòng tay ôm lấy cổ anh từ phía sau, "Trần Đặc, anh yêu em nhiều như vậy. Là vì em cũng yêu anh nhiều đến thế phải không?"

"Không phải." Trần Đặc vẫn ngồi trước máy tính, tiếp tục gõ bàn phím mà không quay lại. Mái tóc mềm mại sau khi tắm xong cọ nhẹ vào má cô. "Là vì anh vốn đã rất yêu em."

Giản Thực bật cười khẽ.

Cô nhẹ nhàng cắn lên cổ anh một cái, "Biết anh tốt như vậy, lần đầu gặp em đã kết hôn với anh rồi."

"Không phải sao?"

Năm ngoái, vào tháng Bảy âm lịch, lần đầu cô gặp anh ở bệnh viện, trong mắt cô đã viết rõ mong muốn được kết hôn.

Anh nắm lấy chân cô, cô lại cố né.

Cô làm bộ gọi anh là bác sĩ Trần, nói rằng không đi được, để anh dìu ra cửa bệnh viện. Cuối cùng, cô lại trêu đùa: "Giờ phải làm sao đây? Em sắp lấy chồng rồi. Nếu đối tượng xem mắt của em biết anh chạm vào em thế này, chắc sẽ ghen lắm đấy."

Lúc đó trời đã tối.

Cô lấy điện thoại ra, nói là đang đợi người đến đón. Nhưng chiếc điện thoại rung lên trong túi áo anh, và Giản Thực chỉ đứng đó, nhìn anh và hỏi trong điện thoại: "Bác sĩ Trần, anh tan ca chưa? Tối nay có muốn đi ăn tối cùng em không?"

Chuyện tiếp theo xảy ra rất nhanh, họ đã đi đăng ký kết hôn.

Cũng chẳng thể nói rõ ai là người bốc đồng hơn.

Bây giờ nghĩ lại, Giản Thực vẫn đỏ mặt.

"Không phải. Thật ra em đã gặp anh trước đó rồi, chỉ là không nói thôi."

Trần Đặc hỏi khi nào, Giản Thực đáp: "Quên mất rồi. Chắc là lúc mới về nước, em với Đồng Ô đi chùa Yên Hà xin xăm. Cậu ấy xin cho em một quẻ nhân duyên, bảo rằng năm nay em sẽ gặp được ý trung nhân. Lúc đó em còn cười cậu ấy quê mùa, nhưng vừa ra khỏi chùa thì gặp được crush. Chỉ là anh ấy quá lạnh lùng, nên em không dám qua bắt chuyện."

Thời gian trôi qua vài tháng. Hôm đó anh mặc nguyên một cây đen, đeo khẩu trang, dưới mái tóc đen lòa xòa chỉ lộ ra đôi mắt. Hàng mi rất dài, đôi mắt trong sáng và sáng ngời.

Chỉ nhìn thấy đôi mắt thôi, anh không nói lời nào, nên Giản Thực cũng không chắc người đó có phải là Trần Đặc hay không. Nhưng khi gặp lại lần nữa, lại là đối tượng xem mắt của cô, cô đã không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Lúc đó không phải là yêu.

Nhưng trái tim đã rung động, và đó là sự bắt đầu.

"Thật ra nếu có thể, em vẫn muốn gặp anh thêm lần nữa. Lần này em sẽ kiên nhẫn hơn, sẽ hiểu anh nhiều hơn. Nhưng hiện tại cũng rất tốt, em không để anh phải tiếp tục hy sinh vì em nữa. Hôn nhân không phải lý do để giữ chân anh ở Tuy Thị. Nếu được, chúng ta có thể xây dựng một gia đình ở Thường Ninh."

Vé máy bay đã đặt vào cuối tháng.

Trần Đặc đã hoàn thành bản thảo cuối cùng và xin nghỉ phép. Giản Thực phải tham dự Đêm Weibo.

Vừa đến nơi, người của ông nội đã đến đón anh.

Bác Quý vẫn như trước. Cao lớn, dáng người thẳng tắp, trên sống mũi là cặp kính cổ điển, nụ cười không hề giả tạo. Ánh mắt hiền hòa của ông mang theo sự nghiêm nghị giống hệt ông nội của anh.

Ông đối với anh rất khách khí, cung kính.

Chỉ có Trần Phàm là không thay đổi. Vừa nhìn thấy anh đã tươi cười rạng rỡ, hào hứng gọi: "Anh! Anh!"

"Tiểu Phàm biết cậu về, nhất quyết đòi theo tôi ra đón."

Bác Quý ngồi ghế trước, chừa lại hàng ghế sau cho anh và Trần Phàm.

Trần Phàm ngồi cạnh, không ngừng nói chuyện, ôm chặt một chú chó Alaska to lớn, vừa nói vừa rộn ràng: "Ông nội bảo chỉ cần em ngoan thì anh sẽ về. Anh, lần này anh về rồi có đi nữa không? Người ta nói anh không muốn về vì mẹ hay la mắng anh."

Chẳng biết ai đã nói điều đó với cậu nhóc.

Trần Đạt nhìn thoáng qua cậu qua gương chiếu hậu, ánh mắt lạnh lùng không hề có chút cảm xúc. Trong khi đó, bác Quý vẫn giữ thái độ điềm đạm, ôn hòa như mọi khi.

"Anh đừng đi nữa. Bây giờ em không còn sống với mẹ nữa, em ở với ông nội. Anh cũng nên ở lại với bọn em."

Khi Trần Phàm bắt đầu lải nhải và tỏ vẻ tủi thân, bác Quý khéo léo chuyển chủ đề: "Sức khỏe của ông cụ dạo này không tốt, vài ngày trước ông bị đột quỵ, hiện vẫn còn đang nằm viện. Sau khi xuống xe, chúng ta đến thăm ông ấy nhé?"

Bề ngoài có vẻ như ông đang hỏi ý kiến, nhưng thực tế thì xe đã hướng về phía bệnh viện.

"Được." Anh chưa bao giờ có sự lựa chọn.

1678 words

17.11.2024

🍁 Chương 47 🍁 : Cha hiền con thảo

Editor: Qìn

Dù sao thì cũng là người đã nuôi nấng anh lớn lên. Ông cụ có ân với anh, tình cảm không sâu nặng lắm, nhưng ít ra cũng tốt hơn nhiều so với Trần Dự Hoàn và Lý Tuyết Mạn.

Sau khi Trần Đạt trở về, ông cụ dù yếu vẫn gắng sức triệu tập tất cả các lãnh đạo cấp cao.

Sắc mặt của Trần Dự Hoàn lúc đó đặc biệt khó coi.

Thật ra ý nghĩa của cuộc họp lần này, ai cũng hiểu rõ trong lòng.

Thái tử bị đày ải vẫn là thái tử. Nhưng nếu con trai không đủ năng lực, thì họ Trần cũng chẳng để làm gì.

"Bố."

"Tưởng con sẽ gọi tôi là Tổng Giám đốc Trần chứ."

Trước buổi họp, hai người gặp nhau ở sảnh dưới. Mọi người xung quanh đều tinh ý lui ra, để lại một không gian đủ lớn cho

họ trò chuyện.

Cuộc trò chuyện rất bình thường, không phải cảnh đối đầu căng thẳng như người ta tưởng. Thậm chí nếu không biết gì mà nhìn vào, ai cũng sẽ thấy đây là một bức tranh cha hiền con thảo.

"Sức khỏe ông nội thế nào rồi? Nghe nói con vừa về đã đi thăm ông, ông cụ giờ già rồi, không chịu nổi khổ sở nữa, mấy năm nay cứ phải nhập viện liên tục."

"Con tưởng bố đã đi thăm rồi, đâu cần hỏi con."

"Tôi có đi rồi, nhưng ông cụ vẫn nghe lời con nhất."

Trần Dự Hoàn chỉnh lại ống tay áo, không rõ là vì nóng hay do bộ đồ hôm nay mặc hơi chật.

Ông ta đã có phần mập lên.

Trần Đạt chỉ khẽ mím môi, không lộ chút biểu cảm nào.

Tâm tư của anh bây giờ khó đoán hơn trước nhiều. Ngày xưa, khi ông nội bắt anh chọn giữa việc học y và cưới tiểu thư nhà họ Hương, Trần Đạt đã không ngần ngại mà chọn bỏ học để đi Tuy thị.

Bỏ đi một cách dứt khoát.

Ông cụ giận đến mức huyết áp tăng huyết áp lần nữa. Nhưng sau đó, ông cũng chẳng còn can thiệp gì vào chuyện của anh.

Chỉ có Trần Dự Hoàn là ngây thơ, tin tưởng mấy năm trời.

Bây giờ tính cách của Trần Đạt đã trở nên điềm tĩnh hơn, không còn kiêu ngạo như trước, điều này lại càng khiến người khác cảm thấy lo sợ.

"Bộ quần áo lần trước tôi mua cho con sao không thấy mặc? Mùa đông lúc nào con cũng mặc phong phanh quá, học tập và làm việc bận rộn, đi đi lại lại chỉ có mấy chiếc sơ mi áo khoác đó thôi, cảm lạnh thì không tốt chút nào."

Trần Đạc nói: "Không vừa."

"Ồ." Trần Dự Hoành nhìn anh từ trên xuống dưới, "Có lẽ tôi không quan tâm con đủ, vẫn nghĩ con như hồi mười bảy, mười tám tuổi."

Thật ra Trần Đạc chẳng có gì để nói với ông ta. Dù hôm nay ông cụ có tuyên bố điều gì, thì bất kỳ ai trong bọn họ cũng chẳng thay đổi được gì.

Trừ khi chính Trần Đạc từ bỏ.

Nhưng từ bỏ cũng cần dũng khí.

Mạo hiểm phải đối mặt không hề ít hơn việc trực tiếp đón nhận.

"À, tôi còn nghe nói con cưới vợ rồi?"

Trần Dự Hoành nhắc đến chuyện này bằng giọng rất tự nhiên. Từng từ nghe qua đều rất bình thường, nhưng không hiểu sao lại khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

Trần Đạc không đáp. Nhưng rõ ràng Trần Dự Hoành đã điều tra kỹ càng, "Tôi nghe nói gia thế cô ta bình thường lắm. Chỉ là người thường, ở Tuy thị cũng chỉ thuộc dạng gia đình đủ ăn đủ mặc, chưa kể đến việc ở thành phố này. Nghe đâu cha ruột cô ta còn là con nghiện cờ bạc, nợ nần đến giờ vẫn chưa trả xong. Năm đó ông cụ bảo con chọn giữa học y và cưới tiểu thư nhà họ Hướng, con lại chọn đến Tuy thị, tôi đã thấy quyết định này không khôn ngoan rồi. Đừng nhìn ông cụ bây giờ đứng về phía con, nhưng con thử nhìn xem, hôm nay trong số các lãnh đạo cấp cao có ai dễ đối phó đâu?"

Trước mắt là một nhóm lãnh đạo mặc vest chỉnh tề.
Hầu hết những người có mặt đều là cổ đông hoặc nhà quản lý của Tập đoàn Trần thị, đến từ đủ các ngành nghề.

Không ai là người dễ đối phó cả.

Năm Trần Đặc mười bốn tuổi, ông nội cũng từng nhập viện. Khi đó, anh đã chứng kiến cảnh tượng tương tự thế này.

Những người ở dưới chẳng mấy ai nể phục anh.
Nhưng Trần Đặc lại có cách của mình. Tuổi còn nhỏ mà đã ra tay tàn nhẫn hơn ai hết.

Trần thị có nhiều ngành nghề, và tất nhiên không thiếu người làm ăn gian dối. Ông nội anh thì luôn mắt nhắm mắt mở, nhưng khi chuyện đi quá giới hạn, mọi thứ sẽ rất khó xử lý.

Trần Đặc thẳng tay cho người chặt đứt hai cánh tay của kẻ đó.

Khi mọi người đều thắc mắc vì sao hôm nay Tổng giám đốc Dương không đến họp, Trần Đặc chỉ thản nhiên ngồi ở vị trí chính.

Bộ vest cao cấp chỉnh chu, trên cổ tay áo trắng tinh vẫn còn vương hai vệt máu nhỏ rõ ràng.

Lúc đó, anh chỉ nhẹ nhàng vắn cổ mình và nói: "Bắt đầu họp."

...

Có lẽ vì e ngại tính cách quá quyết liệt và tàn nhẫn của anh, nên năm đó ông cụ mới thuận theo dòng mà đẩy anh đến Tuy thị, rèn cho anh sự sắc sảo thêm phần ổn định, để khi trở về sẽ không làm tổn thương chính mình.

Giờ đây, khí chất của Trần Đặc thực sự đã trầm ổn.
Trần Dự Hoàn nói mười câu, anh cũng chẳng đáp lại một câu,

cái vở kịch "cha hiền con thảo" chỉ có mình Trần Dự Hoàn tự diễn.

-

Bác Quý định thu điện thoại của anh lại.

Cuộc họp bắt đầu, không ai được phép liên lạc với bên ngoài, đây là quy định ông cụ đặt ra. Trần Đạt nói: "Để tôi gọi cho Tri Tri một cuộc."

Bác Quý đáp: "Được."

Anh bước đến một góc yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ là bầu trời u ám đầy khói bụi, tầm nhìn mờ mịt. Điện thoại reo mấy tiếng nhưng không ai nghe máy.

Có lẽ lúc này Giản Thực đang bận.

Mỗi khi bận, cô thường quên luôn việc nghe điện thoại. Chiếc điện thoại cứ nằm trong túi, chế độ rung thì yếu.

Anh nhớ sáng nay cô mặc một chiếc váy khi ra ngoài.

Thành phố Thường Ninh lạnh như thế, không biết cô có chịu được không, nhưng anh biết mình có nói thì cô cũng chẳng nghe.

Kinh nguyệt cô đã trễ vài ngày.

Dạo này anh không dám đụng đến cô.

Giữa lúc Trần Đạt đang để tâm trí phiêu theo dòng suy nghĩ, cuối cùng cô cũng bắt máy: "Alo, Trần Đạt?"

"Ừ." Anh đáp, "Chiều nay anh về trễ."

Giản Thực hỏi: "Sao vậy? Ông nội anh có chuyện gì à?"

"Phải họp, mà họp dài."

"Bao lâu?"

Trần Đạc đáp: "Không chắc."

Giản Thực cũng đã từng xem qua bản di chúc đó.

Cô hiểu rằng chuyện này không thể giải quyết trong một sớm một chiều, trở thành người thừa kế của Trần thị đâu phải dễ dàng.

Điều cô lo lắng là liệu Trần Dự Hoành có gây khó dễ cho anh hay không.

Mỗi khi không thể liên lạc được, Trần Đạc luôn thích báo trước cho cô. Giản Thực mỉm cười đầy thấu hiểu, cô luôn biết cách làm người khác an lòng: "Không sao, bên em cũng phải làm muộn. Lát nữa mình đi ăn khuya nhé."

"Được."

"Vậy nhé?"

"Ừ, vậy đi."

Lẽ ra cuộc gọi đã kết thúc tại đó, nhưng đột nhiên Trần Đạc gọi cô lại, không hiểu vì sao anh lại cảm thấy luyến tiếc: "Đừng tắt máy, họp xong anh sẽ gọi em."

"Biết rồi, anh cứ làm việc đi. Với lại em cũng bận lắm, đâu có thời gian nghĩ đến anh hoài."

Phía cô thực sự rất ồn ào.

Qua điện thoại, anh nghe thấy những âm thanh náo nhiệt, như thể cô đang bị cuốn vào một biển người mênh mông.

Còn anh khi ngoảnh lại, lại chẳng thể nắm giữ cô.

Nhưng câu nói lúc này của cô nghe như đang làm nũng. Cuối cùng Trần Đặc cũng mỉm cười nhẹ nhõm, rồi mới chịu dập máy.

1484 words

17.11.2024

Chương 48 : **Kiều ngạo**

Editor: Qin

Nhiệt độ ở Thường Ninh và Tuy thị không khác nhau nhiều lắm. Trước khi ra ngoài, Giản Thực tưởng rằng trời sẽ mưa, nhưng ngẩng đầu lên chỉ thấy bầu trời âm u.

Thảm đỏ của sự kiện Weibo Night bắt đầu vào lúc ba giờ chiều, hiện trường chật kín người. Các ngôi sao lần lượt xuất hiện, xe sang nối đuôi nhau, đèn flash nháy liên tục khiến mắt ai cũng cảm thấy nhức.

Trước đây, Giản Thực luôn đi một mình tham gia các sự kiện, nhưng lần này cô mang theo một trợ lý tên là Song Sanh, sinh viên thực tập của Học viện nghệ thuật, năm nay mới học năm ba.

Đây là lần đầu tiên Song Sanh tham gia một sự kiện lớn như vậy, gặp được nhiều ngôi sao ngoài đời hơn cả trên TV, cô ấy không giấu được sự kinh ngạc: "Nhiều người thật đấy ạ."

Giản Thực cũng cảm thấy đông. Sau khi cúp điện thoại, cô chỉ âm ừ một tiếng, có cảm giác rờn rợn sau lưng như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô kiểm tra lại máy ảnh rồi bảo Song Sanh kiểm tra túi, "Chị đi vệ sinh một lát. Một lúc nữa Tống Lê sẽ là người thứ mười một xuất hiện, nhớ chụp vài bức trước nhé."

Song Sanh ngoan ngoãn đáp lời: "Vâng, được ạ."

"Bao giờ thì chị về hả chị Giản Thực?"

Con đường trải thảm đỏ này khá dài, sau khi đi qua thảm đỏ còn có phần phỏng vấn, nên quay lại trong mười phút cũng không sao. Giản Thực nhìn đồng hồ, rồi nói: "Năm phút."

-

Suốt buổi chiều, Trần Đạt không khỏi bồn chồn, anh nhìn đồng hồ đến tám lần. Sau cuộc họp, ông nội gọi anh đi ăn tối cùng một vài người khác, đều là những người thân tín của ông cụ.

Mặc dù Trần Đạt đã không ở Thường Ninh nhiều năm, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến vị thế của anh trong tập đoàn. Anh là cháu của Trần Quang Hạo, chỉ riêng điều này cũng đủ khiến những người khác cố gắng cả đời cũng không sánh kịp.

Có những người sinh ra đã mang sẵn quyền lực.

Bằng cấp và kinh nghiệm chẳng là gì cả, khi nắm trong tay nguồn lực, anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Nhưng lúc này, anh phải học cách cúi đầu trước mặt ông nội.

Buổi họp kéo dài hơn bốn tiếng. Trần Đạt hiểu rõ phải làm thế nào để tuân theo, nghe lời đã khắc sâu vào tận xương tủy anh từ lâu. Anh đáp: "Vâng, con biết rồi."

Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa, nửa thân người đã ngổ vào trong xe, anh bỗng dừng lại, quay đầu nhìn. Ông cụ ngược mắt lên: "Sao thế?"

Phía sau chẳng có ai cả.

Thường Ninh vẫn lộng lẫy và sầm uất như mọi khi. Đèn đường nối tiếp nhau sáng rực, tòa nhà cao tầng lấp lánh sắc màu, hiện đại như một con sư tử lớn đang ngự trên mặt đất. Đêm đen như há miệng nuốt chửng mọi thứ, gió lạnh lùa qua tai, buốt đến tê dại.

Anh không thấy gì ngoài những người đi đường hối hả, nhưng lòng bàn tay dường như chạm phải hình dáng của một chiếc nanh sắc lạnh.

Chỉ là gió lạnh trổng vắng, là màn đêm lạnh lẽo.

Trần Đạt quay đầu lại, cup mắt nói: "Không có gì."

Nhưng trước khi lên xe, anh vẫn không kiềm được mà ngoái nhìn thêm một lần nữa.

Anh có cảm giác như có ai đó đang gọi tên mình.

Một tiếng rồi lại một tiếng.

Trần Đạt.

Ông cụ cũng gọi tên anh một lần: "Nghe chú Quý nói lần này con không về một mình."

"Vâng."

"Vẫn là cô gái lần trước?"

Trần Đạt không nói gì, coi như ngầm thừa nhận.

Ông cụ không làm khó, chỉ nói: "Lần trước con còn bảo với ông, sau này có nhiều cơ hội gặp mà."

"Cô ấy bận lắm. Ông cứ dưỡng sức đi, sau này chắc chắn có nhiều dịp gặp."

"Cô ấy thế nào?"

Trần Đạt muốn trả lời là khá tốt.

Khá tốt. Anh không phải người hay nói nhiều, mỗi lần muốn qua loa đối phó, anh thường dùng cụm từ này.

Khá tốt, cái gì cũng tốt, không tốt đến mức hoàn hảo nhưng cũng không tệ, lúc nào cũng nói vậy để tránh người khác hỏi thêm.

Ông cụ biết tính anh. Hễ hỏi về ai hay việc gì, anh đều trả lời như thế.

Nhưng lần này, anh lại không kìm được mà nói ra thật lòng.

Trần Đạt đáp: "Cô ấy rất tốt. Con rất thích cô ấy."

"Có thể tốt đến mức nào?" Câu trả lời của Trần Đạt khiến ông cụ có phần bất ngờ. Ông nói: "Trần Đạt, con nên biết rằng những gì con đang có, người khác phải hy sinh rất nhiều mới có được. Thích chỉ là một cảm giác. Từ bỏ cảm giác đó không được gọi là hy sinh. Từ bỏ tình yêu mới là hy sinh thật sự. Nhưng con không cần phải hy sinh gì cả, đó là may mắn của con."

Với sự hậu thuẫn về tài chính và quyền lực đủ lớn, Trần Đạt không cần phải dựa vào việc kết hôn với một cô tiểu thư nhà giàu nào. Những người muốn gần gũi anh cũng không dễ gì tiếp cận được.

"Ông đang nói cô ấy không xứng với con sao?" Trần Đạt hỏi thẳng.

Thực ra ông cụ chưa từng can thiệp nhiều vào chuyện tình cảm của anh, vì ông cho rằng chuyện này không quan trọng. Những thứ không quan trọng thì không cần phải hỏi. Nhưng bây giờ, việc ông cụ nhắc đến chuyện này cho thấy ông đã bắt đầu quan tâm.

"Ông chỉ nghĩ rằng những may mắn mà cuộc đời đã ban tặng cho con không phải để con hạ thấp mình mà sống một cách tạm bợ."

"Con không hiểu thế nào là sống tạm bợ." Trần Đạt đáp. "Giản Thực rất tốt. Cô ấy không thua kém bất kỳ ai. Nếu ông hỏi con thích cô ấy ở điểm gì, con chỉ có thể nói rằng sống tạm bợ là khi con không rõ mình đang làm gì. Nhưng từ khi ở bên cô ấy, con nhận ra rằng mọi việc con làm đều không còn là sự tạm bợ."

Viện trưởng Lưu từng nói rằng sống phải có điều gì để mong chờ.

Nhưng Trần Đạt từ khi sinh ra đã có mọi thứ.

Chỉ là xuất thân khác biệt. Nhưng xuất thân có thể quyết định được gì? Nó có thể quyết định địa vị xã hội, tiền bạc và danh phận của một người, có thể quyết định một phần về hôn nhân của họ. Nhưng tình yêu không bị chi phối bởi những điều đó. Tình yêu là ý chí tự do, và ý chí tự do thì không bị điều khiển bởi bất kỳ thứ gì.

Giản Thực, bằng năng lực của mình, chăm chỉ học hành, không vướng vào chuyện yêu đương khi còn đi học, vào được trường tốt nhất, du học và trở thành một nhiếp ảnh gia nổi tiếng sau khi tốt nghiệp.

Cô không sống dưới ánh đèn sân khấu.

Nhưng cô có thể là ánh đèn soi rọi cho tất cả mọi người.

Giản Thực là niềm tự hào của anh, không phải là sự tạm bợ.

-

Trần Đạt phát hiện có cuộc gọi nhỡ sau bữa ăn tối. Khi ở cùng ông nội, anh không thể thường xuyên xem điện thoại, đặc biệt là trên bàn ăn. Giản Thực nói tối nay sẽ đi ăn khuya, sau khi sự kiện kết thúc chắc chắn sẽ gọi cho anh.

Trần Đạt vẫn luôn chờ.

Hoặc có thể, mọi việc phía anh sẽ xong sớm hơn.

Lúc đi vệ sinh, Trần Đạt lấy điện thoại ra và thấy cuộc gọi nhỡ lúc 6:15. Anh hỏi bác Quý tại sao điện thoại lại để chế độ im lặng.

Bác Quý vô tình trả lời: "Chiều nay cậu có quá nhiều cuộc gọi, nên tôi đã tắt âm thanh."

Điện thoại của Trần Đặc không có gì quan trọng. Anh hiếm khi đặt mặt khẩu, ở nhà Giản Thực muốn tra gì trên điện thoại của anh cũng đều có thể dùng thẳng.

Cô chưa bao giờ lục lọi điện thoại của anh, nên anh cũng không lo lắng nếu cô biết anh theo dõi Weibo của cô.

Nhưng ngay cả khi cô biết cũng không sao.

Anh không thể mãi che giấu tình cảm của mình trong bóng tối.

Cô xứng đáng được yêu một cách công khai, dũng cảm.

Khi anh gọi lại thì không ai bắt máy.

Một hai lần thì không sao, nhưng đến lần thứ ba, Trần Đặc bắt đầu lo lắng.

Dù căng thẳng, anh vẫn giữ được sự tỉnh táo, quay lại phòng bao để thông báo với mọi người rằng anh có việc gấp phải đi, nhưng thái độ của anh rõ ràng đã khác so với lúc đầu.

Ông nội không ngăn cản.

Ông biết rằng có những người, những việc không thể cản trở. Thích và tự kiểm chế không hề mâu thuẫn với nhau. Nhưng một khi tình cảm đã không thể kiểm chế được nữa, đó chính là tình yêu đã được định sẵn.

1617 words
21.11.2024

🍁 Chương 49 🍁 : Tình cờ

Editor: Qìn

Vài tiếng trước đó.

Trên đường đi tới nhà vệ sinh, Giản Thực tình cờ gặp được Hoắc Thành. Thật lạ là sau khi tốt nghiệp, hai người đã cắt đứt liên lạc, nhưng mỗi lần Giản Thực tới Thường Ninh, cô đều gặp anh ta.

Hoắc Thành vẫn giữ vẻ phong lưu như ngày nào, nhưng hôm nay mặc chỉnh tề hơn, bộ vest đen tinh tế phối với cà vạt họa tiết da rắn. Vừa thấy Giản Thực, đôi lông mày sắc nét của anh ta khẽ nhướng lên.

"Trùng hợp quá nhỉ?"

Hai người đều không phải kiểu người thích giả vờ, gặp là gặp, chuyện cũ cả trăm năm không còn bận tâm, không áy náy nên cũng chẳng cần phải tránh né.

Giản Thực bình thản đáp: "Đúng là trùng hợp thật."

Hoắc Thành cũng nghĩ như vậy, cắn điều thuốc, cười nhạt rồi hỏi: "Hôm nay Trần Đạc không đi cùng cô à?"

"Anh quan tâm làm gì?"

Rõ ràng là cô lại cảm thấy phiền. Hoắc Thành vẫn thích chọc tức cô, chỉ thích nhìn vẻ mặt bức mình của cô: "Chỉ hỏi vậy thôi, cô phản ứng mạnh thế, chẳng lẽ vẫn còn thích tôi à?"

"Thích anh chết đi thì có, được không đại thiếu gia của tôi?"
Giản Thực đáp một cách lười biếng.

Hai người vừa gặp đã đấu khẩu, chẳng buồn nói câu nào tử tế.

"Tính khí vẫn tệ như xưa. Trần Đạc làm sao chịu nổi cô?"

"Liên quan gì đến anh? Anh còn chuyện gì nữa không? Không thì tránh ra."

Giản Thực đang vội đi vệ sinh. Dưới bụng cô có cảm giác ẩm ướt, có lẽ là "ngày ấy" đã đến. Hoắc Thành thấy cô vội vã, cũng không định chọc cô thêm, lịch sự nghiêng người nhường đường, cúi đầu đầy phong độ: "Mời."

"Nhưng nhà vệ sinh cách đây 500 mét bên trái đông người lắm, cẩn thận kéo lệch đường."

Chỗ này rất rộng, nhà vệ sinh nữ lại là nơi đông nhất, Giản Thực đoán chắc phải xếp hàng dài.

Cô không lường trước điều này. Đi được vài bước, cô quay đầu lại hỏi: "Có nhà vệ sinh nào khác không?"

"Cô cầu xin tôi đi?"

"Tôi hỏi anh đấy, cút đi."

Hoắc Thành là một trong những người tổ chức sự kiện hôm nay. Anh ta rõ chỗ này hơn ai hết. Cơn thèm thuốc lá đang hành hạ, Hoắc Thành tiện tay chỉ về một hướng: "Cô phải đi thang máy lên tầng trên. Tòa nhà này là của chồng cô đấy, cô cứ thử nói cô là thiếu phu nhân của nhà họ Trần xem, liệu họ có cho cô lên phòng VIP không, chỗ đó ít người nhất."

Giản Thực chửi thề một tiếng, "vớ vẩn."

Nhưng Hoắc Thành không đùa.

Tòa nhà này đúng là thuộc về tập đoàn Trần thị.

Giản Thực không nghe theo lời Hoắc Thành, nhưng cô cũng biết ở nơi rộng thế này không thể chỉ có một nhà vệ sinh.

Cô đi xa thêm vài bước, người qua lại xung quanh thưa dần, càng ít người, cô lại càng cảm thấy có gì đó không ổn. Khi vừa định quay người chạy thì đã quá muộn, đối phương chặn đường cô.

"Cô em, lại gặp nhau rồi." Kẻ đó vẫn giữ nụ cười như lần trước khi gặp cô, "Năm nay không kịp đến mừng sinh nhật cô, tặng món này thì sao?"

Trong tay hắn là một cây gậy.

"Không có gì đặc biệt cả, so với con dao cách đây năm năm thì kém xa." Hắn từng đe dọa cắt đứt ngón tay của cô nếu Giản Thiếu Quân không trả nợ.

Người ta thường nói nợ cha con trả, nhưng câu này vốn chẳng hợp lý, nhất là khi Giản Thiếu Quân chưa từng nuôi dưỡng cô.

Sắc mặt Giản Thực lập tức lạnh lùng, cô bước lùi lại. Phía trước bên phải là lối ra, nhưng phía sau không còn đường lui.

Vừa định chạy, hắn đã túm lấy tóc cô. Cơn đau từ da đầu lan tỏa khắp cơ thể, càng ngày càng tệ hơn.

"Miệng lưỡi vẫn sắc bén nhỉ?" Hắn nói, vẻ mặt trở nên dữ tợn, "Chắc cô biết, trốn tránh tôi suốt năm năm qua phải trả giá chứ? Lần trước tôi đòi năm trăm ngàn, cô bảo không có, còn tát tôi một cái, nhớ chứ?"

"Giản, đại, nhiếp, ảnh, gia."

Bên ngoài vẫn là tiếng ồn ào của đám đông.

Cách vài bức tường, âm thanh có xa hơn nhưng không hề giảm bớt chút nào. Có người gọi Hoắc Thành: "Hoắc thiếu, có thể vào trong rồi."

Hoắc Thành ừ một tiếng. Nhưng không bước đi.

Mười mấy phút trôi qua, Giản Thực vẫn chưa quay lại, không biết cô đã tìm thấy nhà vệ sinh chưa.

Anh ta vừa thấy có một gã đội mũ lưỡi trai cũng đi về hướng nhà vệ sinh nữ. Trông khá quen nhưng không nhớ rõ gặp ở đâu, chỉ nhớ chiếc mũ của gã thật xấu, rách mấy chỗ mà vẫn không vứt, trên đó còn bắn thủ như dính dầu, chỉ nhìn thôi đã tưởng như ngửi thấy mùi xăng.

Anh ta nhớ rằng lần định hôn Giản Thực, anh ta cũng ngửi thấy mùi xăng đó.

Lúc ấy tình cảm thật sâu đậm, anh ta cũng thật sự thích Giản Thực, cô xinh đẹp như ánh trăng rằm, tinh khiết và tươi đẹp đến mức anh ta không muốn làm vậy bản, nhưng lại rất muốn chiếm lấy.

Khoảnh khắc đến gần cô, Hoắc Thành biết mình đã say. Mùi xăng trong tóc cô khiến anh ta vẫn muốn hôn.

Nhưng trời không chiều lòng người.

Bỗng nhiên, Hoắc Thành bật ra một câu chửi thề, dập đầu thuốc rồi quay lại. Người vừa hỏi anh ta định đi đâu tiếp tục tò mò, nhưng lần này Hoắc Thành tỏ ra cáu kỉnh hơn nhiều, mắng: "Biến đi."

Anh ta vừa nhận ra mùi đó.

Đó là mùi của khu phố cũ, nơi có những con hẻm nhỏ. Lúc trước khi theo đuổi Giản Thực, anh ta đã từng đến đó. Chẳng vì lý do gì khác ngoài việc cô thích uống sữa đậu nành của một quán cũ kỹ, mỗi lần chạy bộ buổi sáng xong, cô đều ghé mua một ly.

Hoắc Thành thực sự thấy phiền. Chạy bộ đã mệt rồi, sữa đậu nành lại còn nhạt nhẽo, quán ăn thì nằm ở khu vực bẩn thỉu, xung quanh lại nhếch nhác. Anh ta đoán quán đó chắc cũng chẳng vệ sinh gì.

Lần đó, anh ta thấy Giản Thực bị chặn lại ngay tại quán, kẻ kia đòi tiền nhưng Giản Thực không đưa.

Lúc đầu Hoắc Thành nghĩ đó chỉ là mấy tên côn đồ vật vãnh đòi tiền bảo kê, nhưng sau mới biết số tiền mà chúng đòi không phải thứ mà mấy tên côn đồ thường nhắm đến.

Nghĩ tới đó, bước chân của anh ta nhanh hơn.

Hoắc Thành vội vã tiến thẳng đến nhà vệ sinh nữ, không suy nghĩ gì thêm mà lao vào tìm người: "Giản Thực!"

Không ai trả lời.

Nhưng không ít phụ nữ trong đó bị dọa giật mình.

Anh ta tóm lấy một người hỏi: "Có thấy cô gái nào mặc áo khoác xanh không?"

Giản Thực sở hữu vẻ đẹp sắc sảo, thanh khiết, với những đường nét khuôn mặt nổi bật. Khi cô búi tóc và khoác lên chiếc áo xanh, trông cô đặc biệt sang trọng, quý phái. Cô có cái dáng vẻ khiến người khác khó mà quên được. Nhưng mọi người trong đó đều lắc đầu, bảo không thấy.

"Chết tiệt!" Hoắc Thành đá mạnh vào cửa.

Anh ta vội vã rời khỏi đó, vừa bước đi hùng hổ vừa gọi điện thoại cho người của mình: "Lập tức lấy hết camera giám sát khu vực này cho tôi! Tôi không tin cái thằng khốn đó có thể bắt người ngay trước mặt tôi mà tôi không biết. Nếu có chuyện xảy ra, các người không ai thoát được đâu!"

Hít sâu một hơi, nhưng thái dương anh ta vẫn giật liên hồi.

Anh ta căng thẳng đến vậy.

Không hẳn vì lo Giản Thực sẽ gặp chuyện gì nghiêm trọng, mà là vì anh ta biết nếu Trần Đặc phát hiện ra Hoắc Thành có mặt ở đây, mà Giản Thực dù chỉ rụng một sợi tóc, Trần Đặc chắc chắn sẽ giết anh ta.

1444 words
21.11.2024

🍁 Chương 50 🍁 : Không vui chút nào

Editor: Qìn

"Ừ, tôi biết rồi." Khi nhận cuộc gọi, giọng của Trần Đặc không biểu lộ cảm xúc gì rõ rệt.

Hoắc Thành đang đợi anh ở bệnh viện.

Khi gặp mặt, Trần Đặc lạnh lùng hỏi: "Hắn ta đâu?"

"Vẫn đang nằm trong phòng bệnh, y tá vừa truyền dịch cho cô ấy." Hoắc Thành không ngờ Giản Thực lại lăn từ cầu thang xuống. May mắn là chỉ bị chấn động não nhẹ, không có gì nghiêm trọng, nhưng cổ tay phải của cô bị gãy, bác sĩ nói chưa thể phẫu thuật ngay, phải chờ giảm sưng.

"Bình thường thôi. Với gãy xương kín, bây giờ đúng là chưa phải thời điểm tốt nhất để phẫu thuật." Anh vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh, chỉ khi bước lên bậc thềm mới quay lại hỏi Hoắc Thành: "Nhưng điều tôi hỏi là đã tìm được kẻ đó chưa?"

Thái độ lạnh lùng và dứt khoát của Trần Đặc khiến Hoắc Thành có chút e dè.

Nhìn biểu cảm của Hoắc Thành, Trần Đặc đã đoán được phần nào.

"Thôi bỏ đi."

"Chỉ cần Tri Tri không sao, tôi sẽ tha cho hắn."

Nhưng liệu cô có thể không sao được không?

Thứ cô quý nhất chính là cơ thể của mình.

Giản Thực luôn coi trọng cơ thể, vì mẹ cô đã mất khi sinh ra cô. Điều đó khiến cô rất yêu thương và chăm sóc bản thân, ngay cả việc xỏ lỗ tai cũng là do năm đó cô về nước và đi cùng Đồng Ô mới dám làm.

Trần Đặc xăm mình, cô đã tức giận. Giản Thực xinh đẹp toàn diện, da dẻ trắng mịn không tí vết. Giờ đây, anh không thể bình tĩnh mà nghĩ đến việc khả năng cô sẽ có sẹo sau phẫu thuật.

Anh đã gặp nhiều người bị gãy xương.

Những vết sẹo đó thật sự không đẹp. Chắc chắn khi biết điều này, cô sẽ khóc.

Hoắc Thành cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

Sau khi nhận một cuộc gọi, sắc mặt của Hoắc Thành càng trở nên tệ hơn. Anh ta quay lại nói với Trần Đặc: "Đã điều tra ra rồi. Nhưng có chút rắc rối, kẻ đó là người của Lý Hữu Long. Hiện tại chưa rõ chuyện này có liên quan đến mẹ kế cậu không, nhưng nếu cậu muốn ra tay, chắc chắn bà ta sẽ biết. Không chỉ bà ta, mà cả cấp trên của tập đoàn Trần thị cũng sẽ biết, mà hắn ta..."

Chưa kịp nói hết, điện thoại trong túi Trần Đặc đã reo lên.

Anh không thèm nhìn màn hình, chỉ đưa điện thoại lên tai: "Chương Bân."

Người đầu dây kia có vẻ bất ngờ: "Xem ra tin tức của cậu cũng nhanh nhạy đấy, còn đặc biệt điều tra tôi?"

"Không cần đâu." Trần Đạt nói, "Chỉ biết nhà họ Lý toàn tụ tập những loại người ba bốn tệ nạn thôi."

Chương Bân là con nuôi của Lý Hữu Long.

Nhiều năm trước, hắn hoành hành ngang ngược ở Thường Ninh, mở nhiều sòng bạc, nhưng sau khi bị truy quét thì trốn sang Tuy Thị.

Nghe nói hắn rất kiêu căng, thù dai, luôn nhớ đến mối hận. Nhiều năm trước Giản Thực đã tát hắn một cái, giờ hắn muốn trả thù bằng cách bẻ gãy tay cô. Thêm vào đó, Giản Thiếu Quân cũng nợ hắn rất nhiều tiền, hắn nhất định phải đòi lại.

Mục tiêu của Chương Bân rất đơn giản, chỉ cần trả thù là được: "Năm mươi triệu, tối nay chuyển vào tài khoản của tôi."

"Được."

Trần Đạt đáp lời một cách dứt khoát. Đối phương có vẻ ngạc nhiên, đến cả Hoắc Thành cũng sốt ruột: "Khoan đã, Trần Đạt, cậu lấy đâu ra—"

"Nhưng tài khoản của tôi bị đóng băng rồi."

Hoắc Thành vừa định hỏi cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế, thì ngay lập tức Trần Đạt quay sang hỏi: "Tiền mặt có được không? Tôi sẽ đưa trực tiếp cho anh."

Chương Bân bật cười: "Cậu Trần à, đừng đùa tôi thế chứ. Tài khoản của cậu bị đóng băng, thế mà tiền mặt lại có à?"

"Tôi có rất nhiều vàng thỏi. Là của tôi để lại từ trước, nếu anh muốn thì cứ lấy hết đi."

Chương Bân không tin lắm.

Nghe nói Trần Đạc từ khi còn rất trẻ đã ngông cuồng hơn hẳn, không nói lời ác độc, nhưng hành động toàn những chuyện tàn nhẫn. Bây giờ Trần Đạc lại mềm mỏng nói chuyện tử tế thế này, chẳng có lý do gì mà hắn tin rằng anh định đưa tiền không.

Thời gian và địa điểm do Chương Bân chọn, chỉ cần hắn thực sự muốn giải quyết dứt điểm, đưa vài thỏi vàng với Trần Đạc cũng chỉ là chuyện vặt vãnh trong một ngày.

Hiện tại, tập đoàn Trần thị đang trong giai đoạn thay đổi nhân sự chủ chốt. Mặc dù Trần Đạc đã được chỉ định là người thừa kế, nhưng tại cuộc họp lần trước, ban lãnh đạo vẫn chưa bỏ phiếu quyết định xem sẽ ủng hộ Trần Đạc hay Trần Dự Hoành. Anh không thể gây ra chuyện gì lúc này. Nếu Trần Đạc hành động thiếu suy nghĩ, dù Trần Quang Hạo có bảo vệ anh cũng không giúp được.

Chương Bân nói: "Được rồi, cậu Trần, tôi chỉ đợi câu nói này thôi."

Cúp điện thoại.

Hoắc Thành tức giận đến phát điên, "Không thể nào, Trần Đạc, cậu thật sự muốn đưa không à? Chương Bân chỉ là thứ rác rưởi, hắn biết rõ bây giờ cậu không có tiền và cũng không dám động vào hắn mà."

"Giản Thực không thể lúc nào cũng ở bên cạnh tôi."

Trần Đạc bất ngờ nói. "Cậu biết tôi rất muốn giữ cô ấy trong tầm mắt mình, nhưng tôi không thể."

Cô vốn dĩ là ngọn gió tự do.

Anh không thể giữ chân cô bằng lòng ích kỷ của mình.
Nếu Chương Bân thực sự muốn ra tay, sau này hẳn còn có vô số cơ hội. Trần Đặc không thể mãi ở bên bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi.

"Hoắc Thành, chuyện xảy ra ngay dưới mắt cậu. Cậu giải quyết được chuyện này thì chúng ta vẫn là anh em."

Hoắc Thành cảm thấy mình điên rồi mới đồng ý với Trần Đặc chuyện này. Nhưng nếu không làm vậy, Trần Đặc sẽ không tha thứ cho anh ta, và chắc chắn cũng không tha cho Chương Bân.

Anh ta chỉ hy vọng Trần Đặc đừng tự đưa mình vào rắc rối.

Tối hôm đó, Trần Đặc ở lại bệnh viện.

Đến 10 giờ, Giản Thực cuối cùng cũng tỉnh. Cô vẫn còn chút choáng váng, mọi thứ nhìn không rõ nhưng vẫn lo lắng về chuyện ban ngày. Cô hỏi Trần Đặc: "Anh về rồi à?"

"Ừ."

"Cuộc họp có vui không?" Cô hỏi.

Trần Đặc cười: "Cuộc họp thì có gì mà vui."

Giản Thực cũng cười nhẹ, nhưng nụ cười hơi nhợt nhạt: "Em chưa từng trải qua nên muốn hỏi thôi."

"Không vui chút nào." Anh đáp.

Anh cúi người xuống bên tay cô, bàn tay cô đã truyền dịch suốt mấy tiếng đồng hồ, lòng bàn tay và mu bàn tay đều lạnh buốt. Trần Đặc dùng má và cổ mình để ủ ấm cho tay cô một lúc rồi hỏi: "Em cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Giản Thực chớp mắt, "Ừm."

"Em có muốn ăn khuya không? Anh vừa đặt cháo, nó khá nhẹ bụng. Nếu đói anh sẽ đút cho em vài muỗng." Anh dịu dàng nhìn cô.

Sợ cô lo lắng về công việc quay phim, Trần Đạt bảo rằng Song Sanh đã giải thích rõ ràng với Tống Lê rồi. Những bức ảnh chụp trên thảm đỏ do Song Sanh chụp, rất đẹp và đối phương cũng hài lòng. Máy ảnh hiện đang đặt trên tủ đầu giường, lát nữa cô có thể mở ra xem.

Vừa nãy Tống Lê và Song Sanh còn đến thăm cô, nhưng không ở lại lâu, lỡ mất lúc cô tỉnh dậy.

Giản Thực giải thích: "Chị ấy rất bận, hơn nữa cũng đã muộn rồi, Song Sanh là con gái, về khách sạn một mình cũng không an toàn."

Trần Đạt gật đầu: "Ừ."

Cô luôn nghĩ cho người khác. Ngay cả lúc này, cô vẫn rụt rè hỏi xem anh có giận không, vì Hoắc Thành nói khi nhận được điện thoại của cô, anh đã gọi 53 cuộc.

Cô chưa bao giờ dám không nghe điện thoại.

Cũng chưa ai từng gọi cho cô nhiều cuộc như vậy.

Ngày trước, mợ của cô chỉ cần gọi ba cuộc mà cô không nghe máy thì sẽ tức giận, vừa giận vừa khóc, sợ cô đi lạc, sợ cô bỏ nhà ra đi.

Giản Thực không dám đùa với những chuyện như thế.

Trần Đạt nói: "Anh không giận, chỉ rất lo lắng cho em. Giản Thực, tay em còn đau không?"

Giản Thực bảo không đau. Bây giờ cô không cảm nhận được gì nhiều, chỉ thấy tay tê và hơi nhức nhối, không thể cử động. Cô thật sự muốn vươn tay sờ xuống dưới, vì vừa nãy cô định đi vệ sinh nhưng không thành công.

Vì vậy cô chỉ có thể nói với Trần Đặc: "Trần Đặc, em muốn thay quần. Hình như em bị tới kỳ rồi."

1600 words

22.11.2024

🍁 Chương 51 🍁 : Muốn giết hẳn

Editor: Qìn

Sáng thứ Hai tuần sau là thời gian hẹn của Chương Bân, nhưng tối hôm trước Trần Đặc đã lái xe đến quận Đại Đông.

Đó là địa bàn của Lý Hữu Long.

Khu vực hỗn tạp nhất của Thường Ninh.

Chương Bân đang ngồi ở một góc chơi bài.

Có vẻ vận may hôm nay khá tốt, hẳn cười rất sảng khoái. Mấy người kia hành động rất nhanh, mục tiêu rõ ràng, không nói một lời nào mà tiến thẳng về phía Chương Bân. Khi bị đè xuống sàn, miệng hẳn tuôn ra những lời tục tĩu: "Đm, ai đấy!"

Hắn ngẩng đầu lên, đám người bao vây hẳn dần dần nhường đường.

Đôi giày da đen suýt chút nữa đè lên ngón tay hẳn.

Trước mắt là một đôi chân dài thẳng tắp, người đàn ông chỉ mặc

áo sơ mi trắng thay vì bộ vest thông thường, gọn gàng và lạnh lùng, không giống một người nên xuất hiện ở chốn này.

Trần Đạt đứng dưới ánh đèn mờ, khói thuốc lượn lơ.

Ánh mắt anh thờ ơ, khẽ cúi xuống nhìn: "Chương, Bà?"

Anh xác nhận tên và người. Rõ ràng lần trước nghe điện thoại, đối phương nói chuyện rất quyết đoán.

Khoảng chục người đã xông vào chỗ đó, không ai dám động dậy. Trong lòng Chương Bà không ngừng chửi thề, nghiêng răng tròng mắt nhìn anh, cười gần đe dọa: "Cậu Trần đã không giữ chữ tín lại còn gây ồn ào thế này, cậu không sợ bị người ta phát hiện à?"

—

Vài ngày trước, Trần Đạt ở bệnh viện suốt.

Giản Thực cần người bên cạnh.

Lịch phẫu thuật được ấn định vào ngày thứ tư, khi phim chụp được trả về, Trần Đạt đã hút vài điếu thuốc.

Anh đã lâu không hút thuốc rồi, thấy Hoắc Thành có mang theo, anh liền lấy vài điếu.

Khi Giản Thực ngủ, anh thường đứng một mình ở bên ngoài, dưới khu vực cho phép hút thuốc của bệnh viện, dùng khói thuốc để giết thời gian khó chịu, đồng thời xoa dịu những cảm xúc sắc bén.

Hoắc Thành chỉ đến tìm anh vào ngày phẫu thuật, bên phía Chương Bà đã chốt lịch, hẹn gặp ba ngày sau.

Ba ngày sau cũng là thời điểm Trần Đạt dự kiến nhận nhiệm vụ mới.

Lúc này, Trần Đặc ngồi trên ghế dài ở hành lang, ánh đèn huỳnh quang trên đầu có vẻ quá mờ nhạt, khiến Hoắc Thành cảm thấy con đường này không khỏi lạnh lẽo.

Tháng Tư ở Thường Ninh, không thấy chút hơi thở của mùa xuân.

Trần Đặc vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh. Dáng người anh cao và gầy, mái tóc đen mượt rủ xuống một lớp ánh sáng nhạt, trên vai cũng phủ một lớp, chỉ riêng dưới hàng mi là một khoảng bóng tối không thể xua tan.

Anh đáp "Ừm" một tiếng.

Hoắc Thành không biết phải nói thêm gì. Dù không thường can thiệp vào những chuyện này, anh ta cũng hiểu Trần Đặc là kiểu người thế nào, nhưng vẫn dặn dò: "Đừng làm quá, nếu việc này để ông cụ biết, cậu sẽ không dễ dàn xếp đâu."

Trần Đặc nhắm mắt lại.

Anh ta biết Trần Đặc đang bảo mình rời đi.

Kỳ kinh lần này của Giản Thực đến rất muộn, bình thường kỳ kinh của cô luôn đúng ngày. Dù thường bị đau lưng và bụng nhưng chưa bao giờ cần dùng đến thuốc ibuprofen.

Lần này cô đau đến mức rơi nước mắt, rên rỉ gọi: "Trần Đặc, em khó chịu quá."

Cả khi ngủ cô cũng không yên giấc.

Trần Đặc ngồi bên giường hôn cô rất lâu, rồi vỗ nhẹ lên lưng, an ủi rằng không sao.

Anh không nói cho Giản Thực biết đó là hiện tượng sản thai sinh hóa.

Bởi vì anh biết đó là một phần của sự chọn lọc tự nhiên, nhưng Giản Thực có thể sẽ tự trách mình vì không chăm sóc tốt cho bản thân.

Hiện tượng này diễn ra chỉ trong khoảng mười ngày, từ lúc thụ thai đến khi sảy thai. Mọi thứ diễn ra lặng lẽ, cô nghĩ rằng đó chỉ là rối loạn kinh nguyệt, nhưng thực ra là em bé đã đến rồi lại ra đi.

Đêm sau khi phẫu thuật, vào khoảng ba giờ sáng.

Giản Thực nép vào lòng anh. Những ngày này cô gầy đi rất nhiều, đôi vai hầu như chẳng còn chút thịt, Trần Đạt chỉ cần siết chặt tay một chút cũng sợ làm cô đau. Cô khẽ nói một câu rất nhỏ.

Trần Đạt tưởng rằng cô lại gặp ác mộng như những đêm trước, nên dịu dàng dỗ dành: "Không sao, đừng sợ," rồi vỗ nhẹ lên lưng cô.

Giản Thực thường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ khi được anh an ủi.

Nhưng lần này thì không.

Trong giọng cô có chút ghen ngào.

"Em sao thế?" Trần Đạt cúi xuống, giọng khàn đặc của người vừa tỉnh giấc. Thực ra anh cũng không ngủ sâu, chỉ là Giản Thực có thể cần anh giữa đêm nên anh luôn để ý.

"Nói lại lần nữa đi, em yêu. Lúc này anh chưa nghe rõ."

"Xin lỗi." Giản Thực vừa khóc vừa nấc từng tiếng, "Trần Đạt, em xin lỗi..."

Lời xin lỗi đột ngột khiến anh tỉnh táo ngay lập tức. Tiếng khóc của cô vang lên trong lồng ngực anh, từng từ "xin lỗi" cứ lặp lại cho đến khi cô nghẹn ngào không thể thốt nên lời.

Thực ra, cô đã biết từ trước.

Cô vô cùng mong chờ sinh linh bé nhỏ này, đã mua que thử thai từ sớm. Khi vạch thứ hai không đậm lên, cô lặng lẽ giấu đi, không nói cho Trần Đặc biết.

Cô chờ đợi một kết quả rõ ràng, một cái kết trọn vẹn.

Ngón tay anh khẽ chạm vào đôi mắt ướt đầm của cô.

Giản Thực quay đi, nhưng Trần Đặc lại càng siết chặt hơn. Bàn tay anh luồn vào mái tóc mềm mại, ôm lấy đôi vai run rẩy của cô.

Trong đêm tối mờ ảo, Trần Đặc hôn cô. Ngón tay anh nắm lấy cằm cô, cơ thể họ sát lại, như ngăn cô khóc ra tiếng, nhưng đồng thời lại muốn cô khóc to hơn. Răng anh cắn vào môi cô, anh nếm được vị máu ngọt ngào nhưng vẫn không dừng lại.

Giản Thực gần như không thở nổi.

Tay phải cô không thể cử động, chỉ có thể dùng tay trái đẩy anh, nhưng chút sức lực yếu ớt đó nhanh chóng bị đè xuống gối. Đến cuối cùng, cô không còn hơi sức để khóc, chỉ còn lại cảm giác nghẹn ngào, tê tái mà mãi nguyện.

Trần Đặc rút lui, môi anh lướt từ khóe môi cô đến tai, nhẹ nhàng mút rồi cắn.

Sau đó anh liếm qua, khu vực đó bị anh liếm nóng rực lên, người cô mềm nhũn, ướt át nép vào anh. "Đừng nhìn em, em khóc xấu lắm..." Giọng cô khàn khàn, như bị nước mắt làm dịu đi, nghe mềm mại đến lạ thường.

Trần Đạt thì thầm: "Đừng khóc."

Cuối cùng anh dừng lại. Nhưng hơi thở của anh vẫn đều đều, không ngừng luồn qua cổ cô, nhẹ nhàng dỗ dành: "Em mà khóc, là anh chỉ muốn giết hẳn."

...

Lúc này Trần Đạt đứng trơ trọi trước mặt hẳn, tay cầm một con dao mổ, giọng cực kỳ bình tĩnh.

"Mày có biết gì không?"

"Biết gì?"

"Biết rằng mày sẽ chết không?"

1290 words

22.11.2024

🍁 Chương 52 🍁 : Linh cảm

Editor: Qín

Việc Giản Thiếu Quân nợ nần đã xảy ra từ rất lâu. Bao nhiêu năm qua, ông ta không liên lạc với Giản Thực, luôn để cô sống nhờ nhà mẹ, phần lớn vì không muốn cô phải theo ông ta chạy trốn khắp nơi.

Nhưng việc ông ta biến mất khỏi cuộc đời đã khiến Giản Thực bị tổn thương.

Trên đường đến đây, trời vừa mưa xong nhưng nhiệt độ trong nhà kho lại tăng cao vì ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến ai cũng ướt đầm mồ hôi.

Chương Bân nằm bẹp dưới đất, qua đôi mắt mờ mịt của mình, hẳn ta có thể thấy Trần Đặc ngồi dưới chiếc đèn lơ mờ, ánh sáng rơi xuống vai anh, làm cho dáng người thanh mảnh thêm phần cao lớn.

Đôi mắt anh rất đen, nhiệt độ ngọt ngào trong phòng dường như không ảnh hưởng đến anh, sự lạnh lẽo trong mắt anh mờ ảo như tuyết trắng.

Anh lấy chiếc điện thoại từ túi áo ra.

Mở lên, trong album chứa đầy ảnh của Giản Thực. Có ảnh cô ở studio, trước cổng bệnh viện, có những tấm ảnh cô hôn anh, hoặc nắm tay anh. Trong những khoảng thời gian anh không biết, Giản Thực còn đến quảng trường cho chim bồ câu ăn, hay cùng bạn bè đi ăn món cá viên đang sôi lục bục trong nồi.

Cô đã từng tồn tại một cách sống động như vậy.

Nụ cười của cô rạng rỡ biết bao.

Mọi người nhìn Trần Đạc, không biết anh định xóa hết những bức ảnh đó hay giữ lại. Nhưng anh không nói gì, khiến cả phòng không ai dám thở mạnh.

Giữa lúc đó, có người báo với anh rằng vàng thỏi đã chuẩn bị xong.

Một nồi vàng nóng chảy sôi lên ùng ục, Trần Đạc chỉ đáp lại bằng một tiếng "ừ" rồi ném chiếc điện thoại vào nồi.

Chiếc điện thoại nhanh chóng bị nuốt chửng bởi dung nham. Trên bề mặt nổi lên một ánh sáng trắng như những mảnh xương đã bị lột da.

Chương Bân bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, hắn ta đã bị đánh đến gần chết, thân dưới không còn tự chủ, lời van xin cũng chẳng thể thốt ra.

Hắn ta biết rằng, mọi lời đe dọa lúc này đều vô ích với Trần Đạc.

Anh chỉ muốn Chương Bân chết.

Muốn Chương Bân chịu đủ mọi đau đớn để bù đắp cho nỗi trống rỗng trong lòng anh.

Nhưng khi cửa sổ được mở ra, gió mang theo hơi mưa len lỏi vào trong, Trần Đạc chợt nhớ đến lời mà Viện trưởng Lưu đã nói với anh trong lần thực tập đầu tiên:

"Hy vọng các em sẽ luôn ghi nhớ cảm giác xúc động khi lần đầu mặc áo blouse trắng, không bao giờ quên niềm vui khi cứu sống bệnh nhân đầu tiên; mong rằng các em luôn cảm nhận được sự hồi hộp khi dùng dao mổ cắt vào da bệnh nhân, cũng như cảm giác thất vọng khi mất đi bệnh nhân đầu tiên. Và khi các em trở thành những bác sĩ thành công, đừng quên khả năng cảm nhận nỗi đau. Hãy luôn giữ vững bản tâm, không sợ mưa gió, trở thành người mà các em muốn trở thành."

Trần Đạc không có bản tâm.

Anh không cần nó, nhưng anh biết tâm nguyện của ông nội là muốn anh đừng trở nên lạnh lùng vô cảm.
Hãy luôn ghi nhớ rằng cuộc sống là điều quý giá.

Trước đây anh không hiểu.

Nhưng bây giờ anh đã hiểu được những giọt nước mắt mà Giản Thực dành cho anh.

Từ lời hứa "Trần Đạc, năm sau mình có con nhé." cho đến khi cô ghen ngào nói "Xin lỗi" mà kết thúc.

Không biết từ lúc nào, Trần Đạc đã cúi xuống, nước mắt đọng đầy nhưng không hề rơi xuống.

Anh khẽ nói, "Tao không muốn giết mày." Giọng anh lặp lại một cách máy móc, như lần đầu tiên anh học cách dùng dao mổ rạch da bệnh nhân.

"Nhưng cánh tay này, mày phải trả lại cho Tri Tri."

Không lâu sau, ông nội của Trần Đạc bị tái phát đột quỵ và phải nhập viện. Lần này ông không qua khỏi, hưởng thọ 89 tuổi.

Trong những giây phút cuối đời, chỉ có Trần Đạc ở bên cạnh ông.

Trần Đạc hiếm khi khóc. Khi bà nội mất, anh thậm chí còn không đỏ mắt, khiến bà nhìn anh sống một cách cô độc đến mức thương cảm. Bà còn nói: "Tiểu Đạc à, bà tìm cho con một người bầu bạn ở Tuy Thị nhé."

Trần Đạc đáp: "Con không cần."

Trong nhận thức của anh, người yêu thương anh nhất trên đời này là bà nội. Bà mất rồi, mọi người và mọi việc khác đều không

còn ý nghĩa nữa. Cuộc đời anh không cần ai khác tham dự.

Có lẽ vì sự cứng đầu của anh.

Bà nội qua đời mà mắt vẫn chưa nhắm.

Trần Đặc một mình lo hậu sự, sống một cuộc đời lãnh đạm, tê liệt. Cho đến khi một bà cô từng cùng bà nội nghe nhạc đề nghị giới thiệu cho anh một đối tượng.

Bà nói: "Tiểu Đặc, có một cô gái rất tốt, con thử gặp đi."

Lần đó không biết tại sao trong lòng anh lại xuất hiện một linh cảm lạ lùng.

Anh chưa từng gặp cô trước đây.

Nhưng từ khoảnh khắc đầu tiên, ánh mắt mỗi lần dừng lại đều khiến anh thấy thích thú.

Tối hôm đó, Giản Thực xuống nhà uống nước.

Đèn lối đi đã bật, cô bước đến bếp một cách trôi chảy.

Vừa đặt cốc nước xuống, xoay người lại thì đã thấy mình va phải vòng tay của Trần Đặc.

"Anh làm em giật mình!" Giản Thực khẽ kêu lên, tim vẫn còn đập nhanh sau cú sốc bất ngờ. May mắn là cô đã kịp nhận ra mùi hương quen thuộc của anh, nếu không chắc sẽ bị dọa chết khiếp.

Nhưng trong bóng đêm yên tĩnh này, anh lại ôm cô thật chặt, tim đập dồn dập như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Sao anh về muộn thế?" Cô dịu dàng hỏi.

Thật ra Giản Thực cũng định đến dự đám tang, nhưng Trần Đặc không để cô đi. Tay cô vẫn chưa khỏi hẳn, nếu gặp Lý Tuyết Mạn, anh khó có thể kiềm chế không hỏi về mối liên hệ của bà ta với chuyện này.

Có lẽ câu trả lời cũng chẳng còn quan trọng.

Nhưng anh nhất định sẽ hỏi.

Ban ngày, Trần Dự Hoành đến bên cạnh anh, chỉ đủ để hai người nghe thấy, ông ta nói: "Trần Đặc, chuyện đó không liên quan đến mẹ kế con. Bây giờ phần lớn tài sản ông nội để lại đều thuộc về con, tôi không tranh giành với con nữa. Nhưng Tiểu Phàm không thể sống thiếu mẹ, con làm anh, nếu có thể thì khuyên nó về nhà."

Tối hôm ấy, anh mang tay của Chương Bân đến.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, đứng ở cửa, tóc trước trán anh vẫn còn nhỏ giọt, những giọt nước lăn trên mái tóc đen nhánh nổi bật trên làn da trắng lạnh lẽo, đôi môi anh đặc biệt đỏ thắm.

Anh mặc chúng sạch sẽ.

Vậy nên chiếc hộp đã được lau chùi kỹ lưỡng trước khi mang đến, không một vết máu nào, sạch sẽ đến nỗi trông như một tác phẩm nghệ thuật, anh cung kính đưa nó cho cô ta.

Lý Tuyết Mạn không đề phòng, ngay khoảnh khắc mở nắp hộp, tiếng hét chói tai vang lên khiến cô ta ngất xỉu.

Cô ta nghĩ Trần Đặc đã giết người.

Anh chỉ lạnh lùng nói: "Mẹ à, tôi gọi cô một tiếng mẹ là vì tôn trọng cô. Nhưng từ nay về sau, làm ơn đừng dọa dẫm Tri Tri nữa, cô ấy yếu đuối lắm."

Trần Dự Hoành cũng chẳng biết ai đang dọa ai.

Nhưng ông ta biết rất rõ, nếu ai chọc giận Trần Đặc thì không ai có thể yên ổn mà sống.

-

Lúc này, Trần Đạt ôm cô thật chặt vào lòng.

"Ừm." Anh hít hà mùi hương của tóc và cơ thể cô. Ban đầu, anh định gọi người giúp việc đến chăm sóc cô, nhưng sau lại nghĩ, Giản Thực vốn thích giấu cảm xúc thật. Miệng thì nói mạnh mẽ, nhưng thật ra cô cũng cần có người thân bên cạnh khi cảm thấy yếu lòng.

Vì thế anh đã đặt vé máy bay, để vợ đến chăm sóc cô.

Những ngày qua, cô thật sự được chăm sóc rất tốt.

Cô có thêm chút da thịt, không còn gầy trơ xương như trước, cổ tay mảnh khảnh giờ cũng mềm mại hơn, khiến anh ôm vào cảm thấy thoải mái, không muốn rời xa một giây nào.

1521 words

23.11.2024

Chương 53 : Đây là chị dâu

Editor: Qin

Dạo gần đây Trần Đặc thường về nhà rất muộn. Vào tháng ba, tháng tư, các sinh viên tốt nghiệp như Hương Kha Lâm phải bận rộn chuẩn bị cho kỳ đánh giá tốt nghiệp. Anh ta còn phải hoàn thành khối lượng công việc tại khoa lâm sàng, và sắp tới lại phải chuyển sang khoa phục hồi chức năng trong một tháng.

Thường thì nếu tập trung, luận văn có thể hoàn thành trong vòng một, hai tháng. Nhưng chứng bệnh trĩ hoãn của Hương Kha Lâm khiến anh ta liên tục chỉnh sửa đến tận cuối tháng mà vẫn chưa có bản cuối. Giáo sư của anh ta tức đến mức tuyệt vọng, suýt chút nữa đã phải cầu xin: "Nếu cậu không viết luận văn như thể đang từ nhà xác về thì xin hãy viết thứ gì đó đủ sống động, để tôi không cần đi lấy thuốc trợ tim."

Trái lại, Trần Đặc tỏ ra không hề vội vàng. Anh bận rộn lo liệu hậu sự cho ông nội. Gia đình của Trần Đặc vốn không hạnh phúc, anh luôn giữ khoảng cách với người lớn trong nhà. Những năm qua, thời gian anh ở bên cạnh ông cũng không nhiều, ngay cả khi về nhà họ, anh cũng ít khi về thăm ông. Khi còn nhỏ, ông nội luôn nghiêm khắc, điều đó làm Trần Đặc cảm thấy xa cách và khó gần. Anh từng nghĩ rằng giá trị duy nhất của mình là một thứ công cụ, được nuôi dạy như một con chó để bảo vệ tài sản cho gia đình.

Nhưng khi sắp xếp đồ đạc, Trần Đặc phát hiện ra ông nội vẫn dùng chiếc chăn cũ mà anh đã tặng từ nhiều năm trước, dù nó đã bị sờn và bong tróc. Đó chỉ là một chiếc chăn, nếu muốn, ông có thể thay bất cứ lúc nào. Nhưng vì người tặng là anh, nên dù cũ kỹ thế nào, ông vẫn giữ gìn cẩn thận.

Trên bàn còn có một tấm ảnh chụp khi Trần Đạc tám tuổi. Ông nội rất thích câu cá, và bức ảnh chụp hai người đội mũ giống hệt nhau bên bờ sông. Trần Đạc vốn ít nói, còn câu cá lại là sở thích khiến anh càng trở nên trầm lặng hơn. Trong ảnh, ông nội cười rất tươi, tay cầm một con cá lớn, còn anh chỉ đứng im lặng, quay lưng về phía ống kính.

Ngay cả khi chụp chung, anh cũng không thèm nhìn vào máy ảnh, trong khi ông nội đầy tự hào, ôm lấy vai anh, nở nụ cười rạng rỡ hơn cả khi cầm con cá lớn kia.

Thời gian trôi qua nhưng sự oán trách trong lòng Trần Đạc không nguôi ngoai, dù ông đã qua đời. Anh từng nói rằng sẽ đưa Giản Thực về gặp ông, nhưng rồi anh không bao giờ thực hiện lời hứa đó. Chính vì thế, trong những giây phút cuối đời, ông đã viết một mảnh giấy nhỏ và đặt vào tay anh cùng chiếc đồng hồ ông đã đeo suốt cuộc đời, bảo anh đưa nó cho Giản Thực. Lúc ở bệnh viện, Trần Đạc đã mở ra đọc.

"Nó chưa bao giờ tự hào về ta, dù ta đã cho nó mọi thứ mà người khác chỉ dám mơ ước. Nhưng nó nói, cháu là niềm kiêu hãnh của nó. Ta chưa từng gặp cháu, nhưng ta đoán cháu cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác."

Cuộc đời Trần Quang Hạo đã chứng kiến bao nhiêu người, ông hiểu rõ rằng cả người thân lẫn người yêu đều là sự lựa chọn của mỗi người. Sợi dây ràng buộc máu mủ không thể cắt đứt thì nên giữ khoảng cách. Nhưng thực tế, chỉ đơn giản là Trần Đạc yêu Giản Thực, và ông không ưa điều đó.

Hiểu lầm quá sâu khiến Trần Đạc không thể rơi nước mắt, dù trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

-

Đến cuối tháng, Trần Đạc không quay lại trường. Anh dự định đợi đến khi có lịch bảo vệ luận án mới tính tiếp. Viện trưởng Lưu

đã duyệt cho anh nghỉ phép, cũng không hỏi anh có muốn tiếp tục làm việc tại viện hay không. Cơ hội không nhiều, mỗi năm có hàng loạt sinh viên tốt nghiệp ra trường gặp khó khăn khi tìm việc. Viện trưởng Lưu hiểu rằng Trần Đặc có một tương lai rực rỡ hơn bất cứ ai.

Có người sinh ra đã đứng ở đích đến của người khác. Trần Đặc thậm chí không cần bắt đầu cuộc hành trình, anh đã đứng sẵn ở đỉnh kim tự tháp, không phải lo lắng hay vất vả.

Nhưng lý tưởng của một con người không thể chỉ đo lường bằng vật chất hay địa vị. Lý tưởng luôn nằm ở điểm xuất phát, chứ không bao giờ có một điểm kết thúc. Con người cần phải liên tục tiến bước trên con đường đó, mới có thể thấy rằng cuộc đời mình không sống uổng phí.

Giản Thực từng ước rằng Trần Đặc sẽ trở thành một nhà thiên văn học vĩ đại. Nhưng đó là chuyện của những năm tháng tuổi trẻ. Không ai mãi mãi là một đứa trẻ. Dù đã đứng trên đỉnh cao, Trần Đặc vẫn học cách cúi đầu.

Chiếc áo blouse trắng luôn có những vết bẩn không bao giờ giặt sạch, những vết máu không đếm xuể. Chỉ khi vấy lên mạng sống của người thân, Trần Đặc mới thực sự nhận ra gánh nặng mà anh đang mang, không chỉ là chiếc áo đó.

Anh phải tiếp tục bước đi, với một quyết tâm mạnh mẽ hơn, vững vàng hơn.

Chỉ khi nhìn thấy ánh sáng từ thiên đàng, đó mới thực sự là sự cứu rỗi của anh.

-

Từ khi mẹ không còn làm giáo viên chủ nhiệm, công việc lật vạt của bà đã giảm đi một nửa, nhưng số ngày nghỉ phép thì cũng không nhiều hơn là bao, tối đa cũng chỉ được hai tuần. Trước

đây, chỉ cần có một cuối tuần nghỉ ngơi là đủ, bây giờ, Giản Thực vẫn thấy ba ngày cũng đã là quá tốt rồi. Cô liên tục khuyên mẹ về sớm, nhưng mẹ không chịu nghe, ở lại thêm một tuần nữa đến khi thấy cô hồng hào khỏe mạnh hơn mới yên tâm ra về.

Buổi chiều, Đồng Ô đã ghé qua, khi đó Trần Đạt không có ở nhà. Dù Giản Thực không hỏi, cô cũng đoán được bó hoa trong phòng khách là do Đồng Ô gửi đến. Về chuyện di sản và cổ phần đã có luật sư lo liệu, công ty cũng đã có các quản lý chuyên nghiệp xử lý mọi việc.

Trần Đạt không cần phải tự mình dính tay vào gì cả, hơn nữa với tình hình hiện tại, không tham gia quản lý tập đoàn là quyết định sáng suốt nhất của anh. Vị CEO được thuê với mức lương cao sẽ lo hết mọi thứ cho anh. Nhưng những việc liên quan đến gia đình thì người ngoài không thể thay thế được, thế nên chiều nay Trần Đạt đã đến thăm trang viên của ông nội.

Anh không có ý định động đến bất cứ thứ gì ở đó.

Những thứ từ thời ông nội còn sống vẫn sẽ được giữ nguyên như vậy. Nhưng Giản Thực không ngờ rằng khi anh về, anh đã dẫn theo Trần Phàm và phía sau cậu ấy còn có một con chó lớn lông xù – một con Alaska.

Thân hình của nó gần như cao ngang với Giản Thực, chưa kể nó có thân hình vô cùng to lớn. Có lẽ do thấy Giản Thực hơi sợ, nên Trần Phàm cũng hoảng loạn theo, ôm chặt con chó không buông.

Dù là giống chó lớn nhưng vẻ mặt của con Alaska trông rất ngốc nghếch. Ở một khía cạnh nào đó, nó và Trần Phàm có vẻ giống nhau, hoặc có lẽ hành động của Trần Phàm cũng không khác gì một con Alaska với trí thông minh của một đứa trẻ nhỏ.

Hai người, một người và một con chó, cứ ôm nhau đứng mãi ở phòng khách mà không chịu buông tay.

Trần Đạt lấy cho Trần Phàm một đôi dép, nói: "Đây là chị dâu."

Trần Phàm vào nhà mà không mang giày, khi đang thay dép, cậu ngẩng đầu lên nhìn Giản Thực với ánh mắt dè dặt rồi ngoan ngoãn gọi: "Chị dâu."

"Ừ." Giản Thực đáp lại.

Đây là lần đầu tiên Giản Thực gặp Trần Phàm. Sau khi vào nhà, cậu luôn đi theo sau Trần Đặc từ đầu đến cuối. Chỉ có con chó là không sợ người lạ, thấy Giản Thực cầm hộp thức ăn, nó liền vẫy đuôi chạy về phía cô, lè lưỡi, nước dãi gần như sắp chảy ra.

"Con này có vẻ thích chị đấy." Không biết từ khi nào, Trần Phàm đã ngừng theo chân Trần Đặc, mà đứng trước mặt cô. Rõ ràng cậu muốn kéo con chó đi, nhưng với thân hình to lớn như thế, nó lại đang nằm ngay dưới chân Giản Thực, cậu không thể nào gọi được nó, càng không có sức để lôi đi.

"Ừ." Giản Thực thờ ơ đáp lại. Nhà cô đã có một con mèo rồi, cho dù con Alaska này có tỏ ra ân cần đến mấy, cô cũng không có ý định nuôi thêm một con chó nữa.

Nhưng Trần Phàm vẫn tiếp tục: "Nó tên là Fly."

"Đó là cách chơi chữ giữa tiếng Trung và tiếng Anh, không phải là bay, mà là mang ý nghĩa của sự may mắn."

Giản Thực ban đầu còn nghĩ, "Fly" ư? Cũng thật là hiện đại đấy. Nhưng sau đó cô bật cười, vì cái tên mang đậm chất quê mùa "Phúc Lai" có vẻ phù hợp với bộ dạng ngốc nghếch của nó hơn. "Ồ, vậy nghĩa cũng giống như 'Lai Phúc' thôi, chị hiểu rồi."

Trần Phàm nói thêm: "Anh trai em bảo đặt cái tên ngốc ngốc như thế thì dễ nuôi hơn."

Trần Phàm tuy mới đến không lâu, dù cậu không thông minh lắm nhưng từ nhỏ cậu đã biết nhìn sắc mặt người khác. Cậu rất yêu quý Trần Đặc, là một đứa em trai sùng bái anh mình. Sau

khi quan sát một vòng, cậu nhận ra ngay chỉ có Giản Thực mới có thể nói giúp cậu vài lời, "Chị dâu ơi, em cũng dễ nuôi lắm. Chị có thể xin cho em ở lại đây không? Chỉ cần chị nói được, anh em chắc chắn sẽ đồng ý thôi."

Nhưng chuyện này Giản Thực không thể quyết định được. Sở dĩ Trần Đạc và Trần Dự Hoàn có thể chung sống hòa bình đến bây giờ, một phần cũng nhờ Trần Phàm ở giữa. Lý Tuyết Mạn sẽ không bao giờ để Trần Phàm ở bên cạnh Trần Đạc, càng không có chuyện để cậu sống cùng họ. Hơn nữa, Trần Đạc thực sự không thể chăm lo cho cậu.

Khi ăn tối, Trần Phàm ngồi cầm bát nhưng nước mắt cứ chảy dài.

Ngay cả con chó vụng về cũng cảm nhận được nỗi buồn của chủ nhân, nó không dám vẫy đuôi trước mặt Giản Thực nữa. Nó nằm yên dưới gầm bàn, dùng lưỡi liếm và cọ đầu vào ống quần của Trần Phàm.

Nhưng dường như nó cũng không giỏi dỗ dành ai.

Nước mắt của Trần Phàm nhiều đến mức gần như làm ướt cả bát cơm, biến nó thành cháo. Nhưng đến tối, cậu vẫn ôm Fly đi ngủ.

-

Giản Thực nghĩ rằng, có lẽ Trần Đạc là kiểu người như thế. Dù trời sinh lạnh lùng nhưng lại có một sức hút đặc biệt với trẻ con. Trần Phàm ở biệt thự đã ba ngày mà vẫn không muốn rời đi. Ban ngày Trần Đạc không ở nhà, Giản Thực muốn ra ngoài hít thở không khí thì phải dắt theo Trần Phàm.

Trần Phàm cao ráo, trông là một chàng trai ngoài hai mươi, ngoại hình thư sinh, dễ nhìn. Trong tay cậu còn dắt theo Fly, đi

theo sau Giản Thực, họ đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Giản Thực mua cho cậu một cây kem. Trần Phàm cười rạng rỡ, "Cảm ơn chị dâu!"

Tay phải của Giản Thực không tiện, ra ngoài chỉ có thể xách đồ bằng một tay, nên cô chỉ mua một cây kem.

Trần Phàm nhìn cây kem, định ăn nhưng lại không dám.

Giản Thực cười nói: "Không sao, em cứ ăn đi."

Trần Phàm ngốc nghếch, Giản Thực không ăn thì cậu cũng không ăn. Cô bật cười: "Chỉ có một cây kem thôi mà em còn định nhường chị à, đối xử với chị tốt quá vậy?"

"Không phải." Trần Phàm lắc đầu, "Em chỉ đối tốt với anh trai em thôi, chỉ với anh trai thôi."

Vì Giản Thực là người mà anh trai cậu yêu, nên cậu mới muốn nhường cây kem duy nhất cho cô.

Hôm nay trời nắng đẹp. Giản Thực ngồi đối diện với Trần Phàm, căn nhẹ môi, không biết nghĩ ngợi điều gì. Cô bất ngờ nghiêng người về phía cậu. Khuôn mặt của cô quá đẹp, cảm giác vừa thơm vừa trắng mịn, ngay cả mái tóc xõa ngang vai cũng thoang thoảng mùi hương dễ chịu.

Trần Phàm đột nhiên đỏ mặt.

Giản Thực cười trêu: "Em trai, chị dâu không thích ăn kem, nhưng nếu em trả lời được một câu hỏi, cây kem này sẽ là của em."

"Câu gì vậy ạ?"

"Anh trai em có phải là không thích trẻ con không?"

2333 words
23.11.2024

🍁 Chương 54 🍁 : Mùa hè thật đẹp (Hoàn toàn văn)

Editor: Qìn

Từ sau lần sảy thai trước, Trần Đạt đối với cô có phần kiềm chế hơn nhiều. Không có bao cao su thì anh không làm, kể cả khi làm, cũng chỉ để cô cảm thấy thoải mái, còn bản thân mình thì dù có hưng phấn đến đâu cũng không vội.

Lần duy nhất anh "xuất" bên trong là lúc cô giữ chặt, không để anh rút ra, cứ rên rỉ ôm lấy anh. Trần Đạt lúc ấy vì không tìm được chỗ, đành "xả" hết vào trong cô.

Bình thường Giản Thực không thích ai chạm vào tai mình, đụng vào một chút đã thấy nhột, hôn nhẹ thôi cũng đủ để phản ứng. Nhưng lần đó, khi anh thở hổn hển, cắn nhẹ và liếm vào tai cô, Giản Thực không thể chịu nổi mà kẹp chặt anh. Cơ thể anh cứng rần, sâu thẳm trong cô vừa mang lại cảm giác dễ chịu vừa khiến cô thấy bối rối. Cô chỉ biết ôm chặt lấy anh và cầu xin: "Trần Đạt..."

Một tiếng gọi nhẹ nhàng như thế thôi cũng đủ khiến anh không thể nhịn được, cuối cùng anh trao trọn tất cả cho cô.

Sau khi mặc đồ vào, anh lại trở về vẻ lạnh lùng, khó gần thường ngày.

Giản Thực nằm trên giường, đầu óc vẫn còn mơ màng. Nếu không phải có dấu vết anh để lại giữa hai chân, cô có lẽ sẽ nghĩ vừa rồi chỉ là giấc mơ.

Giản Thực thấy tay đau.

Cô nhú mào, ngón chân khẽ cọ vào ống quần anh. Trần Đặc cúi xuống, áo sơ mi chưa cài hết khuy, để lộ phần ngực và bụng cường tráng. Trên đó còn rõ những vết tay của cô, tất cả đều là do cô gây ra.

Giản Thực không ngại ngừng chút nào, nũng nịu bảo anh rót nước cho mình. Nhưng Trần Đặc lại quan tâm đến tay cô trước.

"Vẫn còn đau à?" Anh hỏi, dù tay cô đã được chăm sóc một thời gian, thạch cao cũng mới tháo ra tuần trước.

Thực ra đó là vì lúc anh vào quá mạnh, khiến cô vô thức nắm chặt tay, nhưng tay phải chẳng có vấn đề gì.

Giản Thực biết anh thương mình nên cô cố tình làm ra vẻ đáng thương: "Đau lắm, anh bế em đi tắm được không? Giờ em chẳng nhúc nhích được, chỉ có cái miệng là còn hoạt động. Anh mặc đồ giúp em luôn được không?"

Trước đây cô đâu có nũng nịu như vậy.

Nhưng Trần Đặc lại rất vui, "Được thôi." môi anh nhẹ nhàng hôn lên cổ cô. Giản Thực sợ nhột, muốn né tránh nhưng bị anh giữ lại. Ý định muốn tiếp tục của anh rõ ràng quá.

Chỉ là dường như anh vẫn còn chút do dự và khó chịu.

Khi rửa cho cô, anh rất cẩn thận, nhẹ nhàng. Nhịp điệu chậm rãi, tỉ mỉ, đưa ra từng chút một. Giản Thực không thể không cảm thấy thoải mái đến mức thở dốc, nhưng cũng đầy hờn dỗi, kẹp chặt tay anh lại, giọng buồn buồn: "Không cần nữa đâu, anh nhỏ mọn thật."

...

Trần Đạt đến đón họ vào lúc hoàng hôn.

Những con đường quanh đó như được bao phủ bởi ánh sáng vàng nhạt, mặt trời lặn rực rỡ như một bức tranh, ngay cả những khóm hoa giấy ven đường cũng đẹp như qua bộ lọc.

Đầu tháng Năm, Giản Thực phải trở về Tuy thị, vì trung tâm văn hóa nghệ thuật có một buổi triển lãm nhiếp ảnh của cô, cô không thể không có mặt. Trùng hợp là Trần Đạt cũng có việc tại đại học y.

Chỉ có Trần Phàm bị bỏ lại, khóc lóc mãi không thôi. Giản Thực không thể cứ mãi cho nó ăn thức ăn đóng hộp, chuyện này đến cả Fly cũng hiểu, nhưng Trần Phàm thì không.

"Anh đi rồi, em ấy sẽ buồn lắm," Giản Thực nói khi ngồi trên xe.

Trần Đạt nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Trần Dự Hoàn đã đến đón Trần Phàm đi. Fly hào hứng nhảy lên xe, còn Trần Phàm thì vẫn cố chấp đứng bên đường, đợi cho đến khi Trần Đạt quay đầu xe.

Trần Đạt thu lại ánh mắt, giọng bình thản: "Có lẽ vậy." Thực ra anh không có tình cảm đặc biệt với Trần Phàm, nhưng trong gia đình này, đó là người duy nhất anh không ghét bỏ.

Dù Trần Dự Hoàn cưng chiều Trần Phàm, nhưng khi bận rộn thì cũng chẳng để tâm đến gia đình.

Trần Phàm mãi coi mình là một đứa trẻ. Trong ký ức của cậu, những lần anh trai đứng sau lưng cậu nhiều hơn hẳn so với Trần Dự Hoàn.

Mọi người đều nghĩ rằng tai nạn lần đó là do Trần Đặc đẩy cậu, nhưng thực tế khi tất cả đang chỉ trích rằng Trần Đặc sẽ chiếm đoạt hết mọi thứ của nhà họ Trần, chính cậu đã tự ngã.

Nếu cậu mãi là đứa trẻ, thì anh trai sẽ mãi ở bên cậu.

"Anh ấy thích trẻ con." Lúc ấy, Trần Phàm đã trả lời như vậy, cúi đầu, giọng nhỏ đến mức như đang chìm đắm trong ký ức: "Trước đây, rất lâu trước đây, anh ấy đối xử với em rất tốt."

-

Giản Thực và Trần Đặc trở về Tuy thị.

Điều mà Trần Đặc quan tâm nhất là tay của cô. Ngày hôm sau khi về, anh lại đưa cô đi khám lại. Cổ tay nhỏ nhắn, da trắng mịn, những đường gân xanh hiện rõ, nhưng trên đó đã có một vết sẹo. Bác sĩ nói rằng rất khó để xóa bỏ.

Giản Thực thì chẳng mấy để tâm.

Chỉ cần tay còn dùng được là tốt rồi. Nếu sau này sợ vết sẹo xấu xí, cô sẽ tìm cách che đi.

Nghề nhiếp ảnh cũng khá vất vả, máy ảnh nặng, ống kính đắt tiền, mỗi lần ra ngoài cô đều phải cẩn thận giữ gìn.

Vào mùa tốt nghiệp, rất nhiều người muốn nhờ cô chụp ảnh. Nhưng để một sinh viên bình thường có thể hẹn được cô là điều rất khó, ngay cả Tư Tiểu Đồng cũng phải đặt trước mấy tháng. Còn Hướng Kha Lâm lại may mắn nhờ Trần Đặc. Giản Thực đã chụp ảnh tốt nghiệp cho Trần Đặc, thì tất nhiên Hướng Kha Lâm cũng không thể thiếu.

Hôm nay ra ngoài, Giản Thực ăn mặc rất đơn giản. Cô được coi là nhiếp ảnh gia rất chú trọng đến hình ảnh. Người khác thường chọn mặc thoải mái, giản dị, nhưng Giản Thực thì không, thỉnh thoảng ra ngoài cảnh cô vẫn diện giày cao gót.

Hình ảnh lần trước cô bị trật chân vẫn còn in sâu trong đầu. Lần này cô khôn ngoan hơn, mang một đôi giày bệt thoải mái, phối cùng quần ống rộng màu đen và một chiếc áo dây nhỏ. Vóc dáng cân đối, làn da trắng ngà, tóc dài buộc hờ thành búi thấp, để lộ chiếc cổ thon dài trắng trẻo.

Cô giờ máy ảnh lên, bảo mọi người nhìn vào ống kính, dáng vẻ rất tập trung. Khi cúi xuống kiểm tra ảnh, các cô gái đi ngang qua không ngừng liếc nhìn cô. Trong những câu nói mơ hồ của họ, Trần Đặc nghe thấy vài từ như "chị đẹp", "đúng gu rồi"...

Chụp vài tấm, Trần Đặc đã muốn dừng lại. Anh vốn không thích chụp hình, hơn nữa máy ảnh quá nặng, anh sợ Giản Thực sẽ mỏi tay.

Thực ra Giản Thực không mỏi tay, chỉ cảm thấy nóng thôi.

Tuy thị đã bước vào mùa hè, mặt trời chiếu gay gắt, khiến cô lo lắng rằng đến trưa ánh sáng sẽ quá mạnh, ảnh sẽ bị cháy sáng không đẹp. Cô nhắc: "Anh không chụp chung với thầy giáo một tấm à?"

Lễ tốt nghiệp của trường Y, các thầy hướng dẫn thường sẽ có mặt, nhưng viện trưởng Lưu có việc họp đột xuất nên chưa tới, Trần Đặc mới chỉ chụp vài tấm với hiệu trưởng.

Mỗi năm vào thời điểm này, hiệu trưởng luôn đứng đó như một người "trợ lý chụp hình", gương mặt có lẽ đã cười đến mỏi. Nhưng không khí mùa tốt nghiệp quá tuyệt vời, chỉ một giây sau khi Giản Thực quay đầu lại, tiếng cười đùa rộn ràng bùng lên từ đám đông.

"Được rồi, đừng cười nữa, cũng đừng ghen tị." Hiệu trưởng từ vẻ mệt mỏi bỗng nở một nụ cười chân thành, nói với mọi người: "Trong đời người có rất nhiều giai đoạn quan trọng, hoàn thành việc học chỉ là một trong số đó, lập gia đình và sự nghiệp cũng là một bước ngoặt. Dù các em bước vào giai đoạn nào thì tôi hy vọng em sẽ tiến tới một cách tự tin và vững vàng."

Chỉ lúc đó, Giản Thực mới nhận ra đàn anh của Trần Đặc cũng tốt nghiệp năm nay. Anh ấy mặc chiếc áo choàng đỏ rực, trên tay bế một đứa bé vài tháng tuổi.

Cả anh ấy và vợ đứng cạnh hiệu trưởng, gia đình ba người cùng chụp một bức ảnh kỷ niệm.

Giản Thực cảm thấy mắt mình nóng lên, chớp chớp vài cái thì hàng mi đã ướt. Cô vội dựa vào vai Trần Đặc khi anh quay sang nhìn, anh hỏi: "Em sao vậy?"

Giản Thực đáp: "Không sao, gió to quá. Trần Đặc, em muốn uống nước mơ lạnh, trường anh có không?"
Tất nhiên là có.

Không chỉ có nước mơ lạnh, còn có cả nước đậu xanh giải nhiệt. Nhưng vì có quá nhiều người chụp ảnh tốt nghiệp trong khuôn viên nên Trần Đặc phải xếp hàng rất lâu.

Đến trưa còn có tiệc tri ân thầy cô.

Sinh viên dưới sự hướng dẫn của viện trưởng Lưu không nhiều, năm nay chỉ có đàn anh và Trần Đặc tốt nghiệp, còn cô đàn em nhỏ vẫn đang học năm nhất cao học. Sau khi đào tạo xong cô ấy, viện trưởng Lưu có lẽ sẽ không nhận thêm học trò nữa.

-

Cả nhóm năm người cùng đến nhà ăn dành cho giảng viên trong trường.

Đàn anh đã đặt trước một phòng riêng, vì em bé mới ba tháng tuổi, không tiện ở ngoài trời quá lâu. Đàn chị đã đến từ sớm, gọi món sẵn chờ mọi người.

"Giản Thực." Đàn chị đột nhiên gọi cô, Giản Thực quay sang.

Đó là một người phụ nữ rất dịu dàng, nụ cười có hai lúm đồng tiền đáng yêu. Nếu không phải vì đang bế em bé, nhìn chị ấy sẽ chẳng ai nghĩ chị đã là mẹ.

"Hôm nay ra ngoài mà không gọi cô giúp việc đi cùng, chị muốn nhờ em bế giúp bé một chút..." Chị ấy có chút ngượng ngùng, "Vừa đặt bé xuống xe đẩy là bé khóc ngay, chị đã nhịn lâu lắm rồi, không dám đi vệ sinh."

Trần Đặc và mọi người đang trò chuyện với viện trưởng Lưu, một lát nữa mới có thể bế em bé được, người duy nhất rảnh rỗi lúc này là Giản Thực.

Cô chưa bao giờ bế trẻ con, mà đứa bé ba tháng tuổi lại mềm mại ngoài sức tưởng tượng. Giản Thực sợ rằng mình chỉ cần sơ ý là có thể làm rơi, nên ngồi thật ngay ngắn mới dám bế bé.

"Em..." Giản Thực vẫn còn lúng túng, mặt mày căng thẳng như đang cầm một củ khoai nóng, "Liệu bé có khóc không nhỉ?"

Đàn chị cười, "Không đâu, bé còn nhỏ lắm, chưa biết lạ đâu, chỉ thích được bế thôi."

Cuối cùng thì chị ấy cũng không thể nhịn thêm nữa, vội vàng rời đi. Trần Đặc liếc mắt thấy Giản Thực đang ngồi đó với dáng vẻ căng thẳng, bèn hỏi: "Đàn chị đâu rồi?"

"Hả?" Không ngờ Trần Đặc lại đến, Giản Thực ngẩng lên nói, "Chị ấy vào nhà vệ sinh rồi. Các anh nói chuyện xong rồi à?"

"Chưa đâu."

Viện trưởng Lưu vốn nói rất nhiều, mà năm nay cả hai học trò của ông đều tốt nghiệp, nên ông không thể không dùng họ làm gương cho đàn em, khuyên cô ấy sau này phải chăm chỉ làm nghiên cứu.

Cô em kia bị giáo huấn đến mức nghi ngờ cả cuộc đời.

Món ăn vẫn chưa được mang lên, cô ấy chỉ có thể ngồi nghe, chẳng mấy chốc đã thả hồn đi đâu. Không ngạc nhiên khi đàn chị không nhờ cô ấy bế em bé mà lại nhờ Giản Thực, có lẽ giờ cô ấy đang ở tận ngoài không gian rồi.

Trần Đặc nói: "Để anh bế cho, em thả tay ra đi."

Cảm giác em bé đè nặng lên cổ tay khiến Giản Thực muốn bảo không sao, nhưng Trần Đặc đã đưa tay qua đỡ lấy.

Vừa rồi bé còn mãi chơi với áo của Giản Thực, giờ được bế qua tay Trần Đặc, bé bỗng chớp lấy áo sơ mi của anh không buông. Mấy ngón tay nhỏ chạm vào cúc áo, cảm thấy lạ lẫm, bé reo lên "yê~" rồi bật cười khúc khích.

Giản Thực tựa vào tay Trần Đặc, cũng thấy vui lây: "Sao mà bé nào cũng thích anh vậy? Lần trước đứa nhỏ ở bệnh viện cũng thích anh lắm."

Trần Đặc muốn bảo rằng anh không biết, nhưng giờ anh dường như đang chìm vào một cảm xúc rất khó diễn tả. Cảm xúc mãnh liệt đến mức Giản Thực bên cạnh cũng cảm nhận được.

-

Sau bữa tiệc tri ân thầy cô, đàn anh tiễn viện trưởng, còn đàn chị đã rời đi từ sớm vì có cuộc gọi từ lãnh đạo khoa. Trần Đặc vẫn ở lại bế em bé, đợi cô giúp việc đến đón. Cô em khóa dưới kéo Giản Thực đi nhà vệ sinh, sau đó cả hai không định quay lại.

Khi Giản Thực trở lại, cô thấy Trần Đặc ngồi một mình dưới bóng cây.

Đàn chị từng nói bé rất phụ thuộc vào người bế, dù đang ngủ hay thức đều cần có người ôm. Giờ đây, bé đang ngủ yên trong vòng tay của Trần Đặc, không hề quấy khóc. Anh dùng tay che ánh sáng cho bé.

Gần đó, chiếc xe đẩy em bé vẫn còn, dưới chân Trần Đặc là một con mèo hoang đến xin ăn. Lông của nó loang lổ giống mai rùa, có lẽ vì từng được Trần Đặc cho ăn trước đây nên lần này nó lại tha một chú mèo con đến.

Trần Đặc khẽ nói: "Anh không nuôi đâu..." Dường như anh đã thương lượng với nó rất lâu rồi. Giọng anh hạ thấp để không làm bé thức giấc, nhưng vẫn giữ âm điệu lạnh nhạt, không chút biến đổi. "Nhà anh đã có một con rồi."

Con mèo vẫn cứng đầu, đặt mèo con xuống, đẩy về phía anh. Chú mèo con kêu réo âm ỉ, cuối cùng Trần Đặc đành thở dài, "Thôi được... nhưng anh phải hỏi vợ anh trước đã..."

Giản Thực không tìm được mà bật cười.

Trên đường về, Trần Đặc cầm máy ảnh giúp cô, nắm lấy tay phải của cô.

Đến chiều, những người mặc lễ phục tốt nghiệp trong khuôn viên đã vơi đi nhiều. Chiếc áo choàng xanh của Trần Đặc sau khi chụp hình xong vẫn nằm gọn trong túi giấy. Dưới ánh nắng xuyên qua kẽ lá, họ chỉ là một cặp đôi bình thường dạo bước trên con đường trường.

Giản Thực đã tháo búi tóc, mái tóc dài đen óng xõa xuống đến tận eo, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai. Phong thái tự do nhưng lại đầy kiên cường của cô khiến người ta không thể không chú ý. Nhưng thứ nổi bật nhất vẫn là vòng eo thon thả và đôi chân dài.

Đôi môi đỏ rực của cô càng thêm quyến rũ. Sau vài bước, Trần Đặc đặt tay lên eo cô.

Dáng người cao ráo của anh với phần vạt áo sơ mi trắng bị kéo ra một chút. Trần Đặc không buồn chỉnh lại, Giản Thực khẽ nói: "Bé đã làm áo anh nhăn cả rồi."

"Ừ." Anh chẳng mấy bận tâm, "Về là là phẳng lại thôi." Những người đi ngang qua có thể nghe họ nói chuyện với nhau bằng giọng nhẹ nhàng. Trần Đặc hỏi thêm: "Vừa nãy em cười gì thế?"

Nghĩ lại khoảnh khắc vừa rồi, Giản Thực chỉ mỉm cười đáp: "Không có gì, em chỉ cảm thấy mùa hè năm nay thật đẹp."

Mọi thứ đều thật đẹp. Họ còn đón thêm một chú mèo về nhà.

Anh đã đạt được mục tiêu, tốt nghiệp suôn sẻ, thỏa mãn mong ước bấy lâu. Cô, sau bao nhiêu thăng trầm, giờ đây cũng đã tìm thấy bình yên và hạnh phúc, tương lai rộng mở.

Khi hoàng hôn buông xuống, bóng hai người trên con đường trường dần nhiều lên, chồng chéo rồi lại tách ra, chỉ có bóng của họ vẫn sát cánh bên nhau. Tay trái nắm lấy tay phải, trên cổ tay cả hai đều có một hình xăm nổi bật:

"Sunflowers are like love. Love is like a sunflower."

Ngày 22 tháng 6 là ngày ánh mặt trời chiếu thẳng xuống đường chí tuyến Bắc, từ đây ngày dài hơn đêm, và tình yêu giống như hoa hướng dương, luôn hướng về phía anh.

2967 words

24.11.2024

- HOÀN TOÀN VĂN -